

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 6

Ple del Parlament

Sessió 7, dijous 5 de setembre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	3
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Report de la Diputació Permanent 243-00001/15	4
Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent 397-00001/15	4
Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern 350-00001/15	5
Decret llei 8/2024, de 30 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2024 en l'àmbit de la salut i una mesura administrativa 203-00002/15	57
Proposta de resolució de creació de comissions parlamentàries 252-00001/15	68

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 7

La sessió s'obre a les nou del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Report de la Diputació Permanent (tram. 243-00001/15). Junta de Portaveus. Substanciació.
2. Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent (tram. 397-00001/15). Ple del Parlament.
3. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern (tram. 350-00001/15). President de la Generalitat. Substanciació.
4. Decret llei 8/2024, de 30 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2024 en l'àmbit de la salut i una mesura administrativa (tram. 203-00002/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 35, 3).
5. Proposta de resolució de creació de comissions parlamentàries (tram. 252-00001/15). Junta de Portaveus. Debat i votació.

El president

Comença la sessió. Els pregaria que anessin seient, si us plau.

En primer lloc, els faig avinent que tres diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar –que està millorant el seu estat de salut, i li traslladem el nostre afecte més intens–, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. Els diputats Carles Puigdemont i Casamajó i Lluís Puig Gordi, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, he de comunicar-vos dos nous feminicidis des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminismes, el passat 20 d'agost van morir assassinades la Pilar, a Rubí, i la Maria Àngels, a Castellbisbal. Amb elles ja són vint les víctimes mortals per violència masclista enguany a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquests crims i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci avui, en acabar la sessió del Ple, davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

De conformitat amb la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades de l'Organització Internacional per a les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2024 s'han comptabilitzat 1.336 persones mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Abans de començar el Ple, també aprofito per donar la benvinguda a tres nous diputats del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Report de la Diputació Permanent

243-00001/15

Avancem. Passem ara al primer punt de l'ordre del dia. El primer punt de l'ordre del dia és el report de la Diputació Permanent.

D'acord amb l'article 75.5 del Reglament, la Diputació Permanent dona compte al Ple del Parlament de les decisions adoptades i dels afers tractats en el període entre legislatures.

Atès que el report de la Diputació Permanent està inclòs en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura.

Si hi estan d'acord, podem donar per substanciat aquest punt de l'ordre del dia. *(Pausa.)*

Comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent

397-00001/15

Passem ara al següent punt de l'ordre del dia. El segon punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent. D'acord amb allò que estableix l'article 74.3 del Reglament, la composició de la Mesa de la Diputació Permanent ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Mesa de la Diputació Permanent està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades... *(Sílvia Orriols Serra demana per parlar.)* Ah, sí. És en relació amb el punt anterior?

Sílvia Orriols Serra

Jo, abans d'iniciar aquest punt, en virtut de l'article 38.1, sol·licito una reconsideració a la Mesa sobre la composició de la Diputació Permanent, perquè entenem que hauria de reflectir la pluralitat política del país i, per tant, tots els grups parlamentaris hi haurien de tenir representació en el percentatge que correspongui. No es pot isolar ni ignorar cap dels grups parlamentaris. I en aquest cas Aliança Catalana, gràcies al transfuguisme de la CUP, té grup parlamentari, el Grup Mixt. I, per tant, i cenyint-nos a l'article 29.2 del Reglament, que atribueix els mateixos drets a tots els grups parlamentaris, demanem formar part de la Diputació Permanent. La nostra absència l'entendríem com un atac a la pluralitat ideològica i política i com una privació del dret de representació política dels nostres votants.

Gràcies.

El president

Sí, senyora diputada. Aquesta va ser una decisió que va ser assumida en el seu moment. Va ser adoptada. Va ser comunicada. Era en aquell moment processal en el qual s'havia d'haver plantejat aquesta reconsideració. Quin és el criteri que vam seguir? Tots els grups parlamentaris són presents a la Diputació Permanent amb dret a veu, tots els grups parlamentaris i, per tant, poden intervenir i allò que les idees que vostès representen i que han estat avalades pels ciutadans podran ser expressades sempre a la Diputació Permanent.

Una altra cosa és, té una composició de vint-i-sis membres i d'acord amb el criteri que sempre s'ha seguit a l'hora de constituir la Diputació Permanent, doncs, hi ha determinats grups que, malauradament, en queden exclosos quant al dret de vot a la Diputació Permanent. Això passa amb relació al Grup Mixt i en la mesura que hi ha hagut aquest canvi d'aquell diputat que Esquerra Republicana va cedir al Grup de la CUP, també passarà en aquests termes. I així és el que voldríem traslladar. Per tant, en el seu moment hagués estat pertinent de fer aquesta valoració.

Vostès ja es van expressar i la Mesa ja els va respondre en els termes que corresponen al Reglament.

Continuo, doncs, amb aquesta comunicació... (*Sílvia Orriols Serra demana per parlar.*) Sí, senyora diputada.

Sílvia Orriols Serra

Només comunicar que ho considerem una violació flagrant dels nostres drets com a grup parlamentari i considerem que és una negativa al dret de representació política dels nostres vora 120.000 votants, amb la qual cosa no estem evidentment conformes i prendrem les mesures que creguem més adients.

Gràcies.

El president

En queda constància. Tanmateix, permeti'm fer una consulta ara al secretari general. D'acord? (*Pausa.*) Sí, el secretari general i el lletrat major. (*Pausa.*)

Aquesta és una decisió no de la Mesa, sinó de la Diputació Permanent, per una banda. I, per altra banda, hi ha un termini concret que expressa el Reglament del Parlament –després els traslladarem els termes exactes– que aquest termini ha estat sobrepassat. I, per tant, tant des d'un punt de vista de contingut com des d'un punt de vista de procediment no és escaient en aquest moment processal allò que vostè planteja.

En qualsevol cas, des d'aquesta Mesa i des de la Mesa de la Diputació Permanent sempre es garantirà que la veu de tots els diputats en el Parlament, en aquest cas a la Diputació Permanent, pugui ser expressada i, evidentment, pugui ser escoltada.

Continuem, doncs. Feia referència a la comunicació al Ple de la composició de la Mesa de la Diputació Permanent.

D'acord amb allò que estableix l'article 74.3 del Reglament, la composició de la Mesa de la Diputació Permanent ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Mesa de la Diputació Permanent està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura. (*Pausa.*)

Acomplert així el que estableix el Reglament, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Compareixença del president de la Generalitat per a donar compte de l'estructura i la composició del Govern

350-00001/15

El tercer punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant el Parlament per donar compte de l'estructura i composició del Govern.

D'acord amb l'article 172 del Reglament i l'article 23.3 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, i atès que el president de la Generalitat ha sol·licitat comparèixer davant el Ple del Parlament per donar compte de l'estructura i composició del Govern, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa i Roca)

Molt honorable president del Parlament de Catalunya, conselleres i consellers, senyores i senyors diputats, molt bon dia a tothom. Comparec a petició pròpia davant del Parlament per donar compte, tal com és preceptiu, de la composició i formació del Govern de Catalunya que, un cop investit president per aquesta cambra el passat 8 d'agost, he procedit a formar.

Ho faig amb l'ànim i amb l'actitud, que romandran inalterables durant tot el meu mandat, de donar totes les explicacions que vostès requereixin i també amb la voluntat d'escoltar, d'escoltar els seus suggeriments, les seves aportacions, que de ben

segur que en tenen, les seves propostes, en tant que representants electes de les ciutadanes i dels ciutadans de Catalunya.

Explicar, explicar-me, explicar-nos des del Govern, escoltar i, naturalment, decidir, actuar, fer, sempre dins l'àmbit de les decisions que em corresponen en tant que president de la Generalitat i que tenen com una de les principals atribucions la conformació d'un govern, del que avui els dono compte a tots vostès.

Explicaré com hem conformat aquest Govern, relataré algunes de les primeres accions que, en les gairebé quatre setmanes des que vam prendre possessió, hem portat a terme, assumiré un seguit de compromisos que ofereixo a aquesta cambra i també em permetré de fer algunes peticions a la cambra.

El Govern que hem conformat, el Govern que he conformat, el Govern està compost de setze departaments, dos d'ells de nova creació: Departament d'Esports, per primera vegada a Catalunya i crec que per primera vegada en una comunitat autònoma, i el Departament de Política Lingüística, també per primera vegada a Catalunya. Per tant, amb setze consellers i conselleres, nou dones i set homes, totes i tots ells amb trajectòries polítiques i professionals –a vegades polítiques i professionals, les dues coses– acreditades i amb una provada vocació de servei públic.

Tant l'estructura com la mateixa composició del Govern responen essencialment a tres factors. En primer lloc, el plantejament polític que vaig fer en aquesta cambra en el meu discurs d'investidura, en el Ple de la sessió d'investidura, el compromís amb el qual vaig obtenir la confiança majoritària de la cambra. Aquest és el primer factor que ha estructurat i ha incidit en la conformació del Govern.

El segon factor són els acords d'investidura assolits amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb els Comuns, que, juntament amb el meu propi grup, m'han donat suport per assolir l'honor de presidir el Govern de Catalunya.

El tercer factor és la voluntat de ser un govern de tothom, de tots i totes les catalanes, territorialment, generacionalment i, si m'ho permeten, ideològicament, amb sensibilitats i maneres de pensar que no responen només al patró, al plantejament d'un partit polític, sinó que pretenen anar més enllà de les fronteres d'un espai polític. I, naturalment, el Govern respon a la voluntat majoritària de les ciutadanes i ciutadans de Catalunya expressada democràticament el passat 12 de maig a les eleccions al Parlament de Catalunya.

Tot plegat, relligat, sostingut, cohesionat amb el que és al nord, l'objectiu –a vegades en diuen «la missió»– del meu Govern: unir i servir. Unir els catalans i servir els catalans. Amb tres eixos, la institucionalitat i l'autogovern efectiu, els serveis públics i una industrialització, una generació de prosperitat verda, d'acord amb criteris mediambientals.

I amb cinc prioritats: la prioritat ambiental, la prioritat social, la prioritat econòmica, la prioritat de la reforma de l'Administració pública i dels serveis públics i la prioritat política. Les que vaig relatar en aquesta cambra durant el meu discurs d'investidura.

La prioritat ambiental és la primera prioritat del Govern. Adaptar, fent compatibles els processos de generació de prosperitat al canvi climàtic, que qualsevol administració que es tingui per mínimament responsable no només no pot obviar, sinó que ha de prendre com a primer punt de la seva acció de govern, no només pensant en generacions futures, sinó pensant també en les generacions del present.

Un respecte escrupolós al medi ambient i una màxima exigència en aquest àmbit. Aquesta és l'encomanda principal del Departament de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, que ostenta l'honorable consellera Sílvia Paneque, qui, endemés, farà les funcions, fa les funcions de portaveu del Govern i que també és la responsable d'una altra política essencial en el meu Govern, que és la política d'habitatge. Probablement, el factor més rellevant en la desigualtat que encara hi ha a la nostra societat.

La prioritat social respon a la voluntat de que la prosperitat que es generi a Catalunya sigui una prosperitat compartida, que no deixi ningú enrere, que arribi a tots

els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, visquin on visquin del nostre territori. En aquest sentit, la reforma de les polítiques socials, d'acord amb les millors pràctiques comparades i també en base a l'experiència acumulada ja de l'autogovern de Catalunya, és la tasca més important que té l'honorable consellera Mónica Martínez Bravo, al capdavant del Departament de Drets Socials i Inclusió.

L'excel·lència en la salut, en l'àmbit de la salut, tal vegada la política pública més rellevant de tot govern, i no només en termes pressupostaris, adaptant les polítiques de salut a les noves realitats demogràfiques i a les exigències dels ciutadans, és la responsabilitat principal de l'honorable consellera Olga Pané, al capdavant del Departament de Salut.

Senyores i senyors diputats, crec que tots coincidirem que tenim com a país un repte molt rellevant, que crec que tots compartim, de retornar l'educació de Catalunya a posicions capdavanteres d'Espanya i Europa. Aquesta és la principal tasca de l'honorable consellera Esther Niubó, al capdavant del Departament d'Educació i Formació Professional.

D'aquí a pocs dies iniciarem el curs escolar, en alguns àmbits, especialment en el de formació professional, amb unes carències, que lamento com a president de la Generalitat, pel qual demano excuses al conjunt de la ciutadania i em comprometo, ens comprometem a fer tot allò possible per revertir-ho a curt termini, però sobretot perquè el proper curs pugui iniciar-se en unes millors condicions que les actuals.

Senyores i senyors diputats, tota acció de govern, de l'Administració que sigui, té moments complicats, a vegades dolorosos. N'he experimentat ja un en tant que president de la Generalitat quan vaig poder acompanyar al dol pels dos feminicidis que vam tenir a meitat d'agost, a Rubí i a Castellbisbal. Un record brutal, impactant de la necessitat de persistir en les polítiques de lluita contra la violència masclista i a favor de la igualtat en tots els àmbits de la nostra societat, trencant els sostres de vidre que encara existeixen. Aquesta és l'encomanda que en el si del meu Govern té l'honorable consellera Eva Menor, al capdavant del Departament d'Igualtat i Femines.

L'esport i la cultura són àmbits rellevants de cohesió social, de creixement personal i de benestar; és l'encomanda de l'honorable consellera Sònia Hernández, al capdavant del Departament de Cultura, donant continuïtat a una tasca que ha estat exitosa els darrers anys, i de l'honorable conseller Berni Álvarez, al capdavant de la conselleria de nova creació d'Esports.

Catalunya té una important base en l'àmbit de l'esport, amb èxits reconeguts, que troba representació per primera vegada al màxim nivell al si del Govern.

La prioritat econòmica és essencial en tot govern que vulgui generar prosperitat. Catalunya ha de generar prosperitat, una prosperitat que he dit que ha de ser compartida, però que s'ha de generar. Catalunya ha estat sempre un poble emprenedor, d'iniciativa, d'estar al capdavant de totes les innovacions. I el meu Govern es proposa acompanyar aquesta iniciativa emprenedora, sempre amb un esperit de concertació social, de diàleg amb tots els agents socials. Aquesta és l'encomanda que li hem fet a l'honorable conseller d'Empresa i Treball, el senyor Miquel Sàmper.

La generació de prosperitat també prové del sector primari, de l'àmbit de l'agricultura, de la ramaderia i de la pesca, de llarga tradició a casa nostra i que afronta reptes importants d'adaptació a les noves realitats climàtiques i tecnològiques. Aquesta és l'encomanda a l'honorable conseller Òscar Ordeig, al capdavant del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

En un món canviant, m'han sentit expressar-me en aquesta cambra del canvi d'època, del canvi històric d'època que estem vivint, amb quatre eixos, un d'ells l'eix tecnològic. En un món canviant, és en els àmbits acadèmics, universitaris i de la recerca en què trobem els actius més importants com a país per estar atents a les línies de desenvolupament innovadores en el nostre espai públic compartit que és Europa. Per això dono la màxima importància al Departament d'Universitats i Recerca, al

capdavant del qual hi ha l'honorable consellera Núria Montserrat, per situar Catalunya al capdavant dels avenços que hi ha, per no només no tenir por dels canvis que se'ns presenten, sinó per abanderar-los, aprofitar-los i posar-los i veure'ls i afrontar-los com a oportunitats i no com a amenaces. La nova economia del coneixement trobarà una prioritat, hi insisteixo, màxima en el meu Govern.

Finalment, tot govern que pretengui fer una tasca mínimament seriosa ha de tenir solvència en els seus comptes. Comptes solvents i ordenats, que no vol dir que no siguin ambiciosos, i una supervisió de l'economia que generi estabilitat, que generi certesa i que generi previsibilitat. Aquesta és la responsabilitat del Departament d'Economia i Hisenda, al capdavant del qual hi ha l'honorable consellera Alícia Romero.

Saben vostès, tant els que han format part del Govern de Catalunya com els que han format part d'altres administracions, que sempre la conselleria o Departament d'Economia i Hisenda és un departament clau en tot govern. En aquest cas, aquest caràcter essencial que té en tot govern aquesta conselleria s'hi suma la responsabilitat que també recau en aquest departament de negociar un finançament singular per a Catalunya.

Mirin, el meu Govern porta pocs dies, ni quatre setmanes de funcionament des que vam prendre possessió –jo el 10 d'agost, els consellers i les conselleres, el dia 12 d'agost–, i ja hem sentit, en matèria de finançament, de tot –de tot–, aquí i fora d'aquí. Molt soroll, plantejaments i declaracions grandiloqüents. Molt soroll i una mica de feina, la que va portar a arribar a un acord, en aquest cas amb Esquerra Republicana de Catalunya, en matèria de finançament singular. Un acord treballat, discutit, pensat, que poden vostès llegir la seva literalitat en el document que vam fer públic en el seu moment.

Al respecte del finançament singular, que serà, naturalment, una de les tasques més rellevants del meu Govern, tres missatges. Primer, l'acord es complirà. Sé que costarà, però es complirà. El Govern que presideixo, prenguin-ne nota, honora els acords als que arriba. Primer missatge.

Segon missatge: no contribuïrem, no alimentarem i no farem el joc als que volen només soroll. Que no comptin amb nosaltres. Anirem per feina, pacientment, metòdicament, honorant els compromisos que tenim; però que no comptin amb nosaltres per fer soroll.

Tercer missatge: Catalunya és solidària. Catalunya és solidària no només en matèria de finançament, sinó en molts altres àmbits. Sempre ho ha estat. N'hi ha prou amb repassar, ni que sigui lleugerament, els darrers quaranta anys d'autogovern de Catalunya. I Catalunya vol seguir sent solidària. I el meu Govern seguirà defensant una Catalunya solidària amb la resta de territoris d'Espanya.

El meu plantejament polític és un autogovern fort, amb els recursos necessaris per prestar els serveis públics als que els ciutadans de Catalunya tenen dret. Una implicació també des de Catalunya en la millora d'Espanya, des d'un concepte de solidaritat que s'adiu amb els valors socialdemòcrates i d'humanisme cristià que defenso i que són la base de la meua acció política, en el marc d'una Europa d'horitzó federal, d'un espai públic compartit de 450 milions d'habitants.

L'acord es complirà. Que no compti ningú, ni aquí ni fora d'aquí, amb nosaltres per fer soroll. I Catalunya és solidària.

Crec que ho puc dir més alt i més baix, però no més clar. Catalunya no vol ser més que ningú, però tampoc menys que ningú. I el meu Govern treballarà perquè Catalunya tingui els recursos que mereix, d'acord amb els acords assolits amb la resta de formacions polítiques que han donat suport a la meua investidura.

Prioritat ambiental, prioritat social, prioritat econòmica, prosperitat compartida. I una quarta prioritat, que és la reforma de les administracions i dels serveis públics. Mirin, senyores i senyors diputats, una de les principals fortaleses de Catalunya són les seves institucions d'autogovern, i aquestes institucions estan ateses per

un conjunt ampli de servidors públics, als que torno a reiterar la meua gratitud i el meu reconeixement com a persones al servei del bé comú, al servei del conjunt de la col·lectivitat catalana, de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Ara bé, en un moment de canvi, en uns anys en què les coses han canviat, cal reformar, actualitzar i agilitzar els processos de l'Administració pública. Aquesta és una de les principals responsabilitats de l'honorable conseller de Presidència, Albert Dalmau. És una de les tasques a les que donem també més importància: actualitzar, donar les eines i els recursos necessaris als servidors públics de Catalunya perquè puguin fer la seva feina de forma àgil, de forma eficient, de forma efectiva per poder acompanyar el creixement i la prosperitat del conjunt de Catalunya.

Endemés d'aquesta tasca de millora de l'Administració pública, el Departament de Presidència, el conseller de Presidència té l'encomanda de coordinar l'acció del Govern i d'elaborar el pla de govern.

Senyores i senyors diputats, un dels principals serveis públics, dels més bàsics, d'aquells que moltes vegades donem per descomptat i que només trobem a faltar quan manquen és la seguretat. La política de seguretat és una política progressista, d'esquerres, perquè està al servei d'aquells que no es poden proveir de cap altre tipus de seguretat que aquella que proporcionen els servidors públics, en aquest cas, la policia catalana, acompanyada d'altres cossos i forces de seguretat i de les policies locals. La política de seguretat és una política fonamental en el meu Govern; serà una política fonamental. És l'encomanda i la responsabilitat de l'honorable consellera Núria Parlon, al capdavant del Departament d'Interior i de Seguretat Pública.

Podem fer i farem biblioteques; podem fer i farem equipaments culturals; podem fer i farem equipaments sanitaris; podem fer i farem equipaments cívics; podem fer i farem equipaments de drets socials, educatius, sanitaris, si no hi ha seguretat a l'espai públic, si els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, a qualsevol barri de Catalunya, a qualsevol indret de Catalunya, no tenen la certesa de que poden moure's amb seguretat, amb garantia de seguretat per l'espai públic i accedir als equipaments públics, aquests equipaments que fem no tindran l'ús per al qual estan pensats, dissenyats i executats.

La política de seguretat és essencial en el meu Govern. I partirà del principi de confiança envers els servidors públics, els policies, que són els encarregats d'executar-la, sota la direcció política de la consellera Parlon i de mi mateix en tant que màxim responsable dels cossos de seguretat.

Podem fer una bona tasca en matèria de seguretat, en matèria de cossos i forces de seguretat, de la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, si aquesta tasca no troba continuïtat en els òrgans judicials que han de, d'acord amb el marc jurídic que tenim i amb la separació de poders de tot estat democràtic, judicar la responsabilitat eventualment penal d'aquestes accions, no estan adequadament dotats o no tenen els recursos per fer la seva feina, de poc serveix aquesta política de seguretat. Per això, també, l'honorable conseller Ramon Espadaler, al capdavant del Departament d'Interior..., de Justícia –perdó– i Qualitat Democràtica, té una part important de feina en aquestes polítiques de seguretat. També en garantir la qualitat democràtica del nostre país: processos electorals que funcionin correctament i tot el que fa referència a la memòria democràtica.

Hi insisteixo, molta rellevància, dono i donarem a l'àmbit de les polítiques de seguretat, que són, hi insisteixo, polítiques progressistes, d'esquerres i fonamentals.

I, finalment, una prioritat política, ambiental, social, econòmica, de reforma de l'Administració i de serveis públics i política. Senyores i senyors diputats, m'implicaré personalment de forma especial en la prioritat política que vaig explicar en aquesta cambra durant el meu discurs d'investidura. Prioritat política que passa per tres qüestions. Primer, per tenir cura de la nostra personalitat col·lectiva com a catalans i catalanes que som, una societat naturalment plural i diversa, però una societat que troba en la llengua catalana la seva expressió més acabada, més plàstica de la

nostra manera de ser, de la nostra voluntat de ser i de conuiuïre. Per això hem creat, també honorant un acord d'investidura amb Esquerra Republicana de Catalunya, el Departament de Política Lingüística, al capdavant del qual hi ha l'honorable conseller Xavier Vila.

Em prenc molt seriosament aquesta qüestió al capdavant del Govern i els convido a vostès a que posin com una de les mesures del meu desenvolupament com a president de la Generalitat de Catalunya l'evolució de l'ús social del català. El meu compromís és de revertir-lo; espero comptar amb el suport de la cambra. Ja vam comptar amb un primer informe al passat Consell Executiu de l'honorable conseller en aquesta matèria. M'ho prenc, hi insisteixo, molt seriosament.

I deixin-me dir a tots vostès que defensar el català no és atacar ningú ni cap altra llengua; és simplement defensar un patrimoni de la nostra manera de ser, de la nostra voluntat de ser com a catalans.

El segon eix, la segona qüestió rellevant en l'àmbit de la prioritat política és Europa, Europa com un espai públic compartit, de 450 milions de ciutadans, on, creguin-me, la meva convicció és que és on ens juguem realment el nostre futur.

Aquesta societat nostra que descansa en tres característiques que, juntes, no es donen enlloc més del món: la generació de prosperitat, economies de mercat que generen prosperitat, en un marc de llibertat, de democràcies perfectibles..., en fi, en un marc de democràcies, i amb un estat del benestar, sanitat, pensions i educació. Tot millorable. Però aquestes tres coses juntes no les trobaran vostès enlloc més del món; això és Europa, 450 milions de ciutadans. Aquesta és l'Europa a la que Catalunya ha de mirar. Aquí ens hi juguem molt, els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Implicar-nos en Europa, tornar a ser capdavanters a Europa, tornar a tenir veu, la que ens correspon institucionalment a Europa, no quedar-nos amb els braços creuats, ser en els processos de decisió, aprofitar totes les vies institucionals, que hi són i que les podem aprofitar millor per fer sentir la veu dels catalans i les catalanes de forma constructiva, aportant idees a Europa, és l'encomanda de l'honorable conseller Jaume Duch, al capdavant del Departament d'Unió Europea i Acció Exterior.

Senyores i senyors diputats, crec que en algunes coses podem estar d'acord, una d'elles, en que hi ha poques persones a Catalunya que tinguin un millor coneixement del funcionament de les institucions europees que el conseller Duch. M'enorgulleixo de que formi part del meu Govern, del Govern de Catalunya, del Govern, també, de tots vostès, per posar aquest coneixement, aquesta expertesa al servei de totes i de tots nosaltres, tenir cura de la nostra personalitat col·lectiva a Europa.

I el tercer factor important, des del meu punt de vista, en aquesta prioritat política és el diàleg –el diàleg. Aquí m'hi implicaré, si m'ho permeten, d'una forma molt personal, molt especial. Dialogar. Escoltar-nos, contrastar. No confrontar; contrastar. Contrastar, posar damunt de la taula els diferents arguments, els diferents plantejaments amb voluntat d'arribar a un acord, no amb voluntat de dir: «Jo penso diferent.» Ja ho sabem, això, que pensem diferent, hi ha vuit grups en aquesta cambra, els que han escollit els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. La nostra tasca –almenys jo ho entenc així– com a dirigents polítics és de contrastar dialogant per buscar un punt en comú que ens permeti avançar conjuntament com a país. Aquesta és la implicació personal que vull tenir en aquesta prioritat política.

Cinc prioritats, setze departaments, setze consellers –nou conselleres i set consellers– amb trajectòries professionals, polítiques, alguns d'ells –aquest és un govern d'una institució política– contrastades i amb una vocació de servei públic.

No fa ni quatre setmanes que ha pres possessió el Govern, però permetin-me que algunes de les primeres accions que hem pres les pugui també –aprofitant la meua compareixença en aquesta cambra– posar en coneixement de la cambra. Primer, naturalment, vam abordar la configuració dels equips. Vull tornar a aprofitar aquesta ocasió per agrair a totes les persones que han format part de governs anteriors –en concret del Govern Aragonès–, en la posició que sigui, bé com a consellers i conse-

l·leres, bé com a secretaris generals, bé com a secretaris sectorials, bé com a directors generals, la seva tasca al servei d'un govern, el de Catalunya. Vull tornar a reiterar aquest agraïment. Naturalment, hi ha un govern diferent i hi han orientacions diferents i hem de procedir al canvi de responsables. I això és el primer que hem fet, amb més de seixanta nomenaments. N'hi ha encara molts de pendants, tinguin també vostès present que el mes d'agost no ha facilitat aquesta tasca. Però, per tant, les primeres accions que hem pres, i que seguirem prenent els propers dies, és configurar els equips de treball, amb màxim respecte a les persones que fins ara ho han desenvolupat, però també nomenant aquelles persones que creiem que responen als objectius que vaig explicar al discurs d'investidura i que avui he reiterat.

Ens hem centrat també a posar..., a iniciar els plans de treball que tot govern ha de posar en marxa a les primeres setmanes de la seva acció de govern, concretament dos. El pla de govern. Vam fer una reunió específica per aquest assumpte al monestir de Poblet, d'un dia i mig, en què vam tenir ocasió de posar en comú les bases d'aquest pla de govern que coordinarà l'honorable conseller de Presidència, Albert Dalmau. I també el pressupost. Hem pres una decisió, després d'estudiar-ho, de no aprovar un pressupost per a aquest any 2024, per terminis parlamentaris, perquè no aportava res de substancial quant a increment de recursos al servei de les diferents polítiques per a aquest 2024; però sí que ja hem iniciat, la consellera Romero ja ha iniciat el procediment per tenir uns pressupostos, tant de bo, el primer de gener, que és l'objectiu que tenim, el primer de gener de 2025.

A ningú se li escapa que amb els quaranta-dos vots del grup polític que em dona suport no n'hi ha prou per aprovar un pressupost i, per tant, ho farem d'una forma dialogada, escoltant, escoltant totes les propostes que puguin haver-hi i, ho entendran també vostès perfectament, donant prioritat, naturalment, a aquells grups que han donat suport a la nostra investidura, Esquerra Republicana de Catalunya i Comuns.

No hi ha cap compromís de que aprovin el pressupost, ho sé. Sé que el meu Govern s'haurà de guanyar aquest suport als pressupostos, ho sé. El que sí que reitero avui aquí és la voluntat de fer-ho. I, per tant, desplegarem tot un procés de diàleg no exclusiu amb ells, però un procés de diàleg per obtenir suport per poder comptar amb uns comptes, amb un pressupost per a Catalunya l'any 2025.

Voldria ressaltar també el nomenament que hem fet d'un comissionat de barris, perquè és en els barris de les ciutats i pobles de Catalunya on ens juguem el combat contra els discursos d'odi, que saben vostès que també serà una prioritat del meu govern: desmuntar metòdicament, implacablement, pacientment, els discursos d'odi, que no tenen cabuda a la societat catalana, ni a l'europea ni a l'espanyola. I això es juga als barris; es juga als barris, als carrers dels barris de les ciutats de Catalunya, a les escoles dels barris de les ciutats de Catalunya, als centres d'atenció primària dels barris de Catalunya. I això requereix una mirada integral. I per això hem creat un comissionat de barris, i recuperarem una política de barris que comptarà amb una dotació pressupostària... Ja n'hi havia en el pressupost de 2024 que vam acordar, però, malauradament, no ha pogut desplegar-se.

Voldria que aquesta fos una política àmpliament compartida per totes aquelles formacions que estem d'acord almenys en que els discursos d'odi s'han de combatre de forma eficaç i efectiva. (*Aplaudiments.*)

Hem també pres la decisió de donar continuïtat al comissionat de rodalies, el senyor Pere Macias, perquè ha fet una bona feina i perquè el compromís del meu Govern és de continuar amb el traspàs de rodalies, i si la persona que estava al capdavant d'aquesta política, el senyor Pere Macias, ha fet una bona feina, doncs, no hi havia cap motiu per no donar-li continuïtat.

Hem pres també mesures en relació amb la sequera, donant continuïtat a les accions del Govern anterior, però millorant alguna d'aquestes mesures amb alguna acció concreta, en particular, una nova dessaladora a l'Alt Empordà, significant que el

Govern no oblida que la sequera segueix sent, malgrat les pluges d'aquests dies, un problema que requereix i tindrà la nostra atenció.

I, finalment, com els he dit anteriorment, ahir al Consell Executiu..., abans-d'ahir –perdó–, el conseller de Política Lingüística va fer un informe extens, que és públic, sobre la situació del català, apuntant cinc línies de treball per revertir-ne un ús social decreixent, que volem, hi insisteixo, revertir, i també explicant la situació de l'aranès i de la llengua de signes.

He fet també, com a president, i també en voldria donar compte en aquesta cambra, unes visites. En particular, voldria subratllar la que vaig fer pocs dies després, molt pocs dies després de prendre possessió a la seu central, al complex Egara, de la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra, acompanyat de la consellera Parlon, bàsicament per donar un missatge, que reitero en aquesta cambra, de plena confiança en la policia de Catalunya –de plena confiança en la policia de Catalunya. Sí que les coses algunes vegades es poden fer millor, però el Govern de Catalunya que presideixo dona un missatge clar i inequívoc, nítid de plena confiança en la policia de Catalunya, que vam voler significar amb aquesta visita.

M'he reunit també amb els principals sindicats de classes i amb alguns agents econòmics per manifestar aquesta voluntat, acompanyat del conseller Sàmper, de concertació i diàleg social. Junts sempre fem les coses més bé. Si enraonem i acordem les coses, sempre anem més bé. I també per significar que el meu Govern és un govern a favor de la prosperitat, a favor de la generació de prosperitat.

I, finalment, els ajuntaments, aquestes administracions tan rellevants a Catalunya que fan tanta i tan bona feina. I m'he reunit en dues ocasions amb l'alcalde de Barcelona, el principal municipi de Catalunya, la capital de Catalunya. Hem desplegat ja algunes accions amb ell. Però he anat també a Castell de Mur, al Pallars Jussà, i a Tremp, al Pallars Jussà, i he anat també a Vimbodí. I vull significar amb això que el meu Govern és un govern de tothom i per a tothom i que vol enraonar i enraonarà, naturalment que sí, amb l'Ajuntament de Barcelona, però també amb ajuntaments petits i mitjans, i estarem també al seu servei. I ens trobaran a mi com a president i als meus consellers i conselleres, els consellers i conselleres del Govern que presideixo, al seu costat, per atendre les seves peticions, que són rellevants, molt rellevants moltes vegades.

I, per tant, significo també amb això una voluntat no només de governar per a tothom, de ser un govern de tothom, de ser un govern de tot el país, sinó també de donar molta importància i molta rellevància a la feina, molt bona feina, que fan els ajuntaments de Catalunya, els governi qui els governi –els governi qui els governi. Els governen persones que han estat escollides pels ciutadans i ciutadanes que viuen en aquests municipis.

He intentat explicar-los la composició del meu Govern i els criteris que han presidit tant l'estructura com la selecció de les persones que estan al capdavant dels diferents departaments. He fet unes referències a les primeres accions que crec que tenen un cert missatge també de per on aniran les coses o per on volem que vagin les coses. Permetin-me ara assumir davant de vostès quatre compromisos que ofereixo, que em comprometo a seguir davant d'aquesta cambra.

El primer d'ells, la fidelitat al plantejament polític que vaig fer al meu discurs d'investidura i que està recollit en els acords d'investidura. Serem fidels al plantejament que vam fer i que va permetre o que va obtenir el suport majoritari de la cambra, i als acords d'investidura. Aquest és el nostre full de ruta: el que vam dir que faríem i els acords d'investidura. I si hi ha circumstàncies sobrevingudes que modifiquen, alteren o matisen això, vostès en tindran compte, de les raons que ens han portat a fer-ho. Però serem fidels, no esperin masses sorpreses aquí, al que vam dir que faríem i als acords d'investidura.

El segon compromís que ofereixo sincerament a la cambra és una voluntat d'entesa, una voluntat d'entesa amb tothom, menys amb els que segueixen entestats

a practicar discursos d'odi. Amb tothom. En certes polítiques crec que faríem un bé al país si obtinguéssim suports molt amplis, que anessin més enllà de la majoria d'investidura. Jo tinc la voluntat, predisposició a fer-ho. Si venen..., si vostès interpreten això, ho entomen amb un ànim de trencar les majories d'investidura, anem per mal camí. Si ho entomen amb un ànim d'enriquir-les i de contribuir a millorar-les, anem per bon camí. I jo posaré tota la voluntat, com a president de Catalunya, en que hi hagi consensos amplis.

No serà millor Catalunya si pactem una política sanitària per als propers quinze anys? No serà millor Catalunya si pactem una política educativa per als propers quinze anys? No estem tots d'acord que aniria més bé el país si la propera avaluació que ens facin des de PISA revertim una tendència que no ens ajuda? No seria millor que ho poguéssim pactar totes i tots els grups d'aquesta cambra i comprometre'ns totes i tots –tinc voluntat de governar alguns anys a Catalunya, però no governaré sempre– que quan vingui un proper govern tingui ja un full de ruta compartit? No va ser així com als anys vuitanta i noranta Catalunya va progressar, perquè vam pactar polítiques d'infraestructures, de sanitat i d'educació, àmpliament compartides per aquesta cambra, amb suports de més dels dos terços de la cambra?

Aquesta és la meva voluntat, també en l'àmbit lingüístic. No anirà millor el català? No aconseguirem tots revertir l'ús del català si aconseguim un acord d'àmplia base, un pacte pel català? Del que voldria que ningú se'n sentís exclòs.

Aquesta és la voluntat d'entesa que jo ofereixo. Hi insisteixo, si alguns grups, legítimament, s'hi aproximen amb ànim de posar una falca als acords d'investidura, no; jo seré fidel als acords d'investidura i al meu plantejament inicial, però tinc aquesta voluntat d'entesa, sincera.

En tercer lloc, respecte, màxim respecte. També em faré respectar, és la meva obligació com a president de Catalunya, però tindrè respecte per totes les formacions polítiques, pels plantejaments que hi ha. Catalunya és i ha de seguir sent una societat plural i diversa. I com a president de Catalunya, tant jo mateix com el meu Govern respectarem els diferents posicionaments polítics.

I quart, el nostre mètode, la nostra actitud –no sé si es pot dir mètode de treball– serà tan simple com efectiva. Ens explicarem. Després d'haver, com a govern, acordat certes polítiques, ens explicarem davant d'aquesta cambra, davant dels col·lectius concernits per les polítiques públiques determinades; davant de la societat catalana, ens explicarem. Escoltarem posicions d'acord, posicions de desacord, matisos, propostes de millora, i decidirem –i decidirem– en l'àmbit de les nostres competències, perquè Catalunya no pot quedar parada ni bloquejada. Explicarem, després d'haver acordat aquestes polítiques, a tothom el que fem. No tindrem pressa, donarem temps per explicar-nos. Donarem temps per escoltar, en primer lloc, aquesta cambra, que representa el conjunt de la ciutadania de Catalunya. Però actuarem. Decidirem. Prendrem decisions.

No sé si jo estic en condicions de demanar res a la cambra. No s'ho prenguin, en qualsevol cas, com una actitud ni d'arrogància ni de... Però sí que crec, si més no pel tarannà que quan no ostentava la responsabilitat que ostento ara he tingut davant d'aquesta cambra, crec que sí que em puc permetre, almenys, sinó de demanar de suggerir o de dir que m'agradaria trobar en aquesta cambra tres qüestions, tres coses.

Primer, una actitud constructiva. Jo sé que pensem diferent amb el senyor Batet. Sé que pensem diferent amb el senyor Jové. Sé que pensem diferent amb la senyora Albiach. Sé que pensem diferent amb la senyora Estrada, amb el senyor Fernández; molt diferent –aquí sí que hi ha poca voluntat d'entesa– amb els que practiquen discursos d'odi. Però sé, o almenys ho penso sincerament, que tots vostès volen millorar Catalunya i que tenen plantejaments molt diferents per millorar Catalunya. Però no concebo que vostès no vulguin millorar Catalunya.

Bé, si tenim actitud constructiva, anirem més bé. Jo vaig amb aquesta actitud. I si vostès tenen aquesta actitud, trobarem punts d'entesa. De fet, n'hem trobat ja,

amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, i miri que pensem diferent en moltes coses, molt diferent; però hem trobat punts en comú. Crec que, a més a més, aquests punts en comú que hem trobat milloren les coses, fins i tot per a gent que pensa diferent, fins i tot per al senyor Batet, milloren les coses, que pensa diferent; fins i tot per al senyor Fernández, que pensa diferent. Crec que milloren les coses. Per tant, bé, crec que anirem tots més bé si tenim actitud constructiva.

Jo sé que vostès han de fiscalitzar –és la seva obligació– l'acció de govern. No hi tinc cap inconvenient. I sé que el meu Govern cometrà errors, com tot govern –com tot govern. És tasca de vostès, si no els detectem nosaltres abans..., que, naturalment, si els detectem, els autoesmenarem i en donarem explicacions. Som humans. Però sé que vostès han de fiscalitzar el Govern i és la seva tasca. I així ha de funcionar una democràcia. I, per tant, també trobaran vostès per part meua i per part del meu Govern –m'hi comprometo, també– totes les facilitats perquè puguin fiscalitzar, només faltaria, l'acció de govern, no?

I, finalment, pensem primer en el país. Tots. Pensem primer en el país, en els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Posem Catalunya per davant. Jo m'hi comprometo. Crec, sincerament i humilment, que amb la composició del Govern que avui els he presentat ho demostro, que he pensat primer en el país, en la selecció de conselleres i consellers de perfils, no?, que van bastant més enllà de les fronteres ideològiques, fins i tot de la meua formació política. I si vostès han analitzat, com segur que ho han fet o ho faran, doncs, alguns càrrecs rellevants del Govern, seguiran veient això. Pensem primer en el país.

Política útil –política útil. Que els ciutadans de Catalunya i les ciutadanes de Catalunya vegin que les coses han millorat. Hi insisteixo, no sé si estic en posició de demanar masses coses, però, en tot cas, crec que sí que puc compartir amb vostès aquests tres, deixin-m'ho dir així, desitjos, pel que fa referència a aquesta cambra.

Senyores i senyors diputats, fa vint-i-vuit dies que soc president de Catalunya. Fa vint-i-sis dies que les conselleres i consellers del Govern que presideixo són consellers i conselleres del Govern de Catalunya. En aquests pocs dies, hem vist que la tasca que tenim per davant és apassionant. És un honor immens servir Catalunya des d'aquestes responsabilitats. I també hem vist que són unes responsabilitats altes, importants, que pesen, a vegades, però que, en fi, ens honora poder-les ostentar.

Tinguin, senyores i senyors diputats, la certesa de que tant jo mateix com el Govern que presideixo farem tot el que estigui a la nostra mà per estar a l'alçada de la responsabilitat que aquesta cambra ens va encomanar el passat 8 d'agost.

Moltíssimes gràcies a totes i tots vostès.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

A continuació intervindran els representants dels grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts cadascun, tal com estableix l'article 172.3 del Reglament.

En primer lloc, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president Rull, molt honorable president Illa, honorables membres del Govern, consellers i conselleres, diputats i diputades, molt bon dia a tothom.

En primer lloc, si m'ho permeten, deixi'm desitjar, amb tot el respecte institucional que sempre exercim des de Junts per Catalunya, al marge de consideracions personals i polítiques, desitjar a tots els consellers i conselleres –alguns venen per primera vegada i seuen com a membres del Govern en aquest hemicle, d'altres ja tenen molts triennis en altres governs– sort i encerts, perquè seran els èxits i els fracassos del país, que és el que, en definitiva, ens preocupa a tots i a totes.

El president Illa ha durat pràcticament el mateix que al seu discurs que va fer de presentació del programa de govern d'investidura. Només tenim deu minuts, els que avui toca replicar, tot i que vostè hagi durat més que el dia 8 d'agost. Però, en tot cas, direm tres idees per resumir, pel que fa al nostre entendre, la valoració d'aquest Govern, que estem convençuts que també comparteix el conjunt de la ciutadania del país.

Primer. Això no ho ha començat bé, president. Amb tot el respecte, a més a més, com dirien alguns, això ha començat tard i malament. Vostè ara deia: «No, no tenim pressa.» Bé, ja ho hem vist que no tenen pressa, perquè va prendre possessió..., el Ple d'investidura va ser el 8 d'agost i hem estat un mes abans no hagi comparegut aquí en seu parlamentària, com pertoca al president en la seva composició de govern. Un punt..., un fet insòlit, un mes des que va nomenar els consellers i conselleres.

I va començar a exercir el seu rol de la primera institució del país i, al cap de pocs dies, se'n van anar tots vostès de vacances. (*Remor de veus.*) Sí, sí, no riguin. És una realitat. I per què no ric? Perquè la cultura de l'esforç, del treball col·lectiu d'aquest país, de molts treballadors i treballadores, gent humil que s'han de guanyar un sou és que quan els donen la seva feina el mes d'agost no se'n van de vacances, se'n van a treballar. I, a més a més, amb responsabilitats tan grans com l'inici d'un curs escolar. I hem estat durant un mes amb un Govern que vostè ha nomenat consellers i conselleres del Partit Socialistes, amb un *sottogoverno* nomenat per Esquerra Republicana de Catalunya.

I això és un fet insòlit. Mai havia passat que s'arriba al Govern i no es nomenen, el primer Govern, els secretaris generals del Govern. I ha passat un mes fins que no van nomenar els secretaris generals del Govern. Tant govern alternatiu que tenia preparat, no devien estar tan preparats per arribar a l'exercici del Govern de la Generalitat de Catalunya. Aquesta, entenem, president, que no és la normalitat de Catalunya. Com els deia, la gent, quan els donen la feina, no se'n va de vacances.

És més, vostè ha repassat totes les feines que ha fet durant tot aquest temps, totes respectables, i allò que reclama vostè de l'ofici polític, no?, de... I el que ha fet vostè és l'ofici de viatger, perquè s'ha deixat la feina més important que ha fet durant aquest mes, que és anar-se'n de vacances a Lanzarote amb el senyor Pedro Sánchez. I això no ho ha anomenat. Ha anat abans a rebre instruccions de Pedro Sánchez a Lanzarote que venir a comparèixer al Parlament de Catalunya.

Per cert, també va escollir anar de viatge amb Pedro Sánchez en comptes d'assistir a l'homenatge de les víctimes de l'atemptat terrorista del 17 d'agost, sent la primera vegada que no hi assistia el president de la Generalitat de Catalunya. El seu ordre de prioritats queda clar i el respecte a aquesta institució i a la sobirania del poble de Catalunya, també.

Per tant, president, això no comença bé. De fet, aquesta actitud de prioritzar La Moncloa al Parlament demostra el perfil sucursalista del seu Govern, de la mateixa manera que vam veure el desembarcament de ministres el dia de la seva presa de possessió. Fins a cinc. Home, escolti'm, en un mes han passat ministres pel Palau. Ahir mateix també hi tenia un ministre que es venia a acomiadar, no? És a dir, potser no calien tants ministres. A més a més de la bandera espanyola, escolti'm, al Palau de la Generalitat no paren de passar ministres.

I això ens permet afirmar la segona idea: aquest Govern no és un govern per a tots els catalans. No és un govern per a tothom. És un govern de part, només de partit, sinó també, i sobretot, és un govern espanyolista.

Vostè no només ha combatut l'independentisme, sinó que també ha anat en contra de l'autogovern d'aquest país. Va ser el primer a defensar l'aplicació de l'article 155 de la Constitució espanyola. I aquesta voluntat en contra de la nació catalana també és palpable en la configuració del seu Govern, perquè, amb segons quins nomenaments, exclouen una gran majoria social molt àmplia d'aquest país. Perfils

com el del conseller Duch, que ha estat el principal enemic de Catalunya i de l'independentisme al Parlament Europeu, alineat completament amb el Partit Popular Europeu, amb els seus socis del 155, o el secretari del seu Govern, el senyor Javier Villamayor, que va manifestar-se amb Societat Civil Catalana a Tarragona, com vostè ho feia amb Societat Civil Catalana a Barcelona, que, a més a més, va ser el responsable dels Jocs del Mediterrani, i que la gent del territori recordem perfectament l'aquellarre espanyolista que van significar aquells Jocs del Mediterrani i la mala gestió que hi va haver al seu darrere. O també podríem mencionar altres nomenaments en l'àmbit de la comunicació en un passat no tan llunyà i molt propers a Societat Civil Catalana.

Ara bé, el *súmmum* de l'espanyolisme i del supremacisme se l'endú el secretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus, nomenat per l'estimada consellera Alícia Romero, el senyor Francesc Trillas, que fa quatre anys va proposar tancar tots els independentistes en un gueto –tancar tots els independentistes en un gueto.

President, desautoritzarà el càrrec d'aquest Govern? Això és governar per a tothom? Un govern que, a més a més, ha posat la catifa vermella al rei d'Espanya en la inauguració de la Copa Amèrica. I això és el que ens espera.

Avui, en Carod-Rovira, en un lúcid article al *Nació Digital*, ho deia ben clar: alguns membres del seu Govern i alhora del seu *sottogoverno*..., a l'escala de secretaris generals i directors generals i màxims responsables de certs organismes i de delegacions territorials es troben persones d'una provada incomoditat amb la catalanitat lingüística, cultural i política, quan no coneguda bel·ligerància contra l'independentisme. Aquests són els valors republicans, els que han facilitat la seva investidura i que han permès nomenaments? Serà molt interessant avui sentir aquí en seu parlamentària la gent, els companys d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Per tant, això no ha començat bé. Segon, no és un Govern per a tothom. I, finalment, i tercer, hi ha un problema –vostè mateix ho reconeixia ara en el seu discurs– de debilitat, de feblesa i de credibilitat. I posarem dos exemples. Té consellers... No pateixin que no faré un repàs de tot el que han dit vostès, perquè el temps és el que és –estigui tranquil, senyor Sàmpel. Té consellers que quan els convé defensen una cosa i diuen una cosa, i quan convé defensen i diuen la contrària. Tot sigui per la càdida.

Però posarem dos exemples substancials. Vostè parlava de soroll. Home, doncs, escolti'm, el principal que ha fet soroll sobre el finançament de Catalunya ha estat el seu partit. La senyora Romero deia: «Si tots volem un sistema propi, tindrem un problema», deia en campanya electoral. I, bé, el que està clar és que vostè té un problema i qui han fet el màxim soroll han sigut el senyor Pedro Sánchez i la senyora Montero. Perquè la senyora Montero..., no havien passat ni quinze dies per desmentir l'acord entre el PSC i Esquerra Republicana, dient que, escolti'm, que això seria cafè per a tothom. Com ahir mateix deia al Senat. El màxim soroll l'han fet el seu partit i vostè al voltant de l'àmbit del finançament. No vingui aquí a escudar-se i a amagar-se. Quin engany! –quin engany!

I, finalment, el segon tema que volia destacar, la debilitat i feblesa del seu Govern. Vostè mateix ho reconeixia. Aquesta setmana fa un anunci estrella del seu Govern, que és l'ampliació de l'aeroport del Prat. Ah, i resulta que els seus socis d'això, després de tantes hores de reunions i tants pactes i tants folis, d'això no n'havien parlat. I vostès això no ho havien concretat. Malauradament, el Govern de Catalunya continua sent un govern dèbil i un govern feble que va amb peus de fang.

Per tant, tard i malament; un govern que no és per a tots els catalans; un govern dèbil i sense credibilitat; un govern que comença amb mal peu.

I, si m'ho permeten, acabaré amb una consideració final. No van passar ni quinze dies de la presa de possessió i el president Illa ja va tenir la primera dimissió forçada d'un càrrec eventual. O es pensava que això de nomenar la parella, senyora Paneque, com a cap de gabinet en ple mes d'agost passaria desapercebut? Pensa donar ex-

plicacions, senyora Paneque? I vostè, president Illa, no té res a dir al respecte? Perquè no és l'únic nomenament de càrrecs familiars al capdavant del Govern.

Acabo. Davant del Govern de la Generalitat més espanyolista de la història, dèbil i sense credibilitat, un govern que entenem que no governa per a la majoria de catalans i catalanes, que exclou una part de catalans, trobaran una alternativa clara i rotunda de Junts, que vetllarà perquè no hi hagi retrocessos al país en termes nacionals, de progrés i de benestar, una alternativa que treballarà per la prosperitat i els 8 milions de catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sap, senyor Batet, que jo tinc «apreci» personal per a vostè, i el mantinc. Miri, la seva formació política és una formació política rellevant a Catalunya. Ho ha estat històricament en els quaranta anys d'autogovern i ho segueix sent avui, és el segon grup de la cambra, amb trenta-cinc diputats. Per tant, primera consideració personal que li faig a vostè i al grup que vostè representa.

Segona consideració. Crec que vostè és sincer quan manifesta bons desitjos per al meu Govern; crec que és sincer, perquè crec que vostè s'estima Catalunya. Ara –tres–, amb *fair play*, deixi'm dir-l'hi: vostè i el seu grup avui volien que estiguéssim preparant unes eleccions a Catalunya. I em parla de treball i em parla de que no hem fet feina quan vostès han fet tot el que han pogut i una mica més perquè no hi hagués govern, perquè Catalunya estigués avui bloquejada en unes noves eleccions, després d'haver trencat un govern en una cambra que sí que tenia majoria independentista? Home, comprendrà vostè que em prengui seriosament els seus comentaris, però que els relativitzi bastant. (*Aplaudiments.*)

Catalunya avui està millor amb un govern, encara que sigui un govern que a vostè no li agradi, perquè, legítimament, pensa que n'hi podria haver un de millor encapçalat pel seu grup polític. Però Catalunya avui té un govern, i el Govern que té avui Catalunya respon, com ha de ser, a la voluntat majoritària expressada pels catalans i les catalanes el 12 de maig. I un primer signe de respecte als catalans i a les catalanes és acceptar allò que van decidir el 12 de maig, i a partir de la seva decisió, amb ofici polític, conformar un govern. I vostès, això, han intentat que no passés.

Per tant, totes les consideracions que faci si hem treballat poc o molt, compari vostè l'acció del meu Govern en un mes d'agost amb accions de governs anteriors; crec que això, per tota resposta, és més que suficient.

I cinc consideracions als seus plantejaments. La primera, també dita amb molta sinceritat: voldria que parléssim de bones i males polítiques –en aquest debat a mi m'hi trobarà– i no de bons i mals catalans. Sí, sí, vostè ha parlat de bons i mals catalans, si han fet no sé quin escrit, si han... Parlem de bones i males polítiques. No sentirà de la meua boca, com a president de la Generalitat de Catalunya, parlar ni suscitar comportaments de ningú. Bones i males polítiques, no bons i mals catalans. *Tots* som catalans, som una societat plural i diversa. Parlem –almenys jo faré això– de bones i males polítiques.

Segon. Mirem endavant –mirem endavant. No m'he d'estendre massa en recordar-li, suposo, que si hi ha una llei d'amnistia és perquè dinou diputats del meu partit polític l'han aprovada i que si vostè té un grup parlamentari a Madrid és perquè va cedir el meu grup polític diputats perquè el poguéssim tenir. Posi això, si vol ser just, almenys al costat d'altres afirmacions que ha fet. Això és mirar endavant, que és el que faran el meu grup polític i el meu Govern: mirar endavant. I tots aquells grups que mirin endavant i que intentin buscar punts de trobada, mantenint el seu plantejament polític, que és legítim, a mi m'hi trobaran, fins i tot quan a vegades som víctimes d'incomprensions, aquí i fora d'aquí. Però per millorar la convivència a Catalunya, per mi-

llorar, per superar políticament, per treballar políticament, per trobar un camí conjunt a Catalunya, a mi m'hi trobarà.

Tercera consideració. Jo respecto el mètode de treball que tothom esculli i tingui; respecti vostè el meu. Per mi, rebre ahir el ministre Escrivà, futur governador del Banc d'Espanya, és una bona cosa per a Catalunya; per mi, ser educat amb altres institucions és una bona cosa per Catalunya. I jo ho seguiré fent així –ho seguiré fent així. I no es confongui: ser educat no vol dir ser exigent –ser educat no vol dir ser exigent. I jo seré exigent amb mi mateix, amb el meu Govern i amb les altres administracions. Però, sí, el meu mètode de treball serà l'educació i el respecte per totes les institucions, començant per l'alcalde del municipi més petit de Catalunya –tindrà tot el meu respecte– i per les altres institucions de l'Estat i per les institucions europees. Ser respectuós, rebre'ls, aquest és el mètode de la col·laboració. És el que jo intentaré practicar. I jo l'emplaço, d'aquí a un temps, que comparem si ha donat bons o mals resultats, aquest mètode. I vostè em podrà dir: «Escolti'm, vostè es reuneix amb molta gent i no en traiem res d'això.» M'ho podrà dir. Ara, de moment, home, doni'm el benefici del dubte. Perquè jo també li puc dir a vostè que altres mètodes de treball que la seva formació política ha abanderat, resultats resultats, lo que es diu resultats, pocs –pocs.

Quarta consideració. Jo acostumo a intentar tocar de peus a terra, i si poden ser plans, millor. És a dir, principi de realitat. El meu Govern té quaranta-dos diputats de suport, és així –és així. M'agradaria tenir-ne seixanta-vuit? Sí, i setanta-dos, però en tinc quaranta-dos. I què faré? Enraonar i dialogar, i ho seguiré fent. I intentaré que això no només no sigui un punt negatiu, sinó que sigui un actiu, perquè m'obligarà a explicar-me, m'obligarà a esforçar-me –a mi i al meu Govern–, m'obligarà a acordar. I a vegades acordant anem més bé. I jo ja he estès la mà, i ho torno a fer amb vostè, que són hereus d'una tradició..., o pretenen ser hereus d'una tradició política rellevant a Catalunya. Anirem més bé si la salut la podem pactar amb...? Sí. Anirem més bé...? Sí. Jo hi estic disposat. Aclareixin-se vostès si hi estan o no hi estan disposats.

I cinquena cosa. El meu Govern serà exigent. Jo li demano que vostè allò que m'exigeix a mi s'ho apliqui a vostè. Ho dic pel comentari darrer que ha fet. No hi tinc cap inconvenient; serem exigents. Crec que han sigut injustos amb alguns comentaris. M'és igual. Ara, una cosa sí que li dic: tot allò que a mi m'exigeixi vostè, jo m'ocuparé de verificar que vostè ho compleix, el seu grup polític. Que ja fa quaranta anys que algú va voler donar lliçons d'ètica i encara no hem escarmentat.

El president

Té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell, per un temps màxim de cinc minuts.

Albert Batet i Canadell

Senyor Illa, que és president de la Generalitat de Catalunya, escolti'm, no vingui aquí a fer un discurs de victimisme, que ha pogut nomenar setze consellers, quasi que ja no hi han cadires, quasi que ja no hi han més llocs on seure membres del PSC, si té un munt de càrrecs per nomenar, si, si... No vingui avui ara aquí a fer victimisme, senyor Illa. No és molt propi d'un president de la Generalitat de Catalunya fer aquest discurs d'*excusatio non petita, accusatio manifesta* abans de començar. Jo entenc que li pugui no agradar dir-li que vostè va preferir anar-se'n abans a veure el senyor Pedro Sánchez que vindre al Parlament de Catalunya, però aquesta és la realitat. Jo entenc que no li pugui agradar que vostè no va anar..., que ha sigut el primer president que no ha anat a l'acte d'homenatge a les víctimes de l'atemptat del 17 d'agost, jo entenc que li pot no agradar. Però aquí no vingui a fer victimisme. És vostè qui és el president de la Generalitat de Catalunya, amb tota la legitimitat.

Escolti'm, la nostra formació política, doncs, és cert, preferíem eleccions abans que tindre un govern del 155, un president espanyolista i un govern tan dèbil com

vostè acaba de demostrar amb la seva intervenció, perquè crèiem que era millor per al país. I vostè té un govern dèbil, i ho acaba de reconèixer, i acaba de reconèixer que té una feblesa manifesta. Ho ha reconegut amb els pressupostos. La primera decisió que pren un govern és «no farem pressupostos». Caram, tu! És a dir, per a això s'arriba a la presidència de la Generalitat de Catalunya? Per a això es vol governar? Per a això es va fer un ple el 8 d'agost de pressa i corrents, per anar-se'n de vacances i conviure amb el *sottogoverno* d'Esquerra Republicana durant tot aquest temps? Perquè, clar, després ens trobem amb sorpreses i disgustos.

Miri, hi ha un poema de Vicent Andrés Estellés, que ahir celebràvem el centenari, que es diu «Assumiràs la veu d'un poble», que crec que hauria de ser, al meu entendre, l'actitud humil que ara no he trobat a la seva intervenció, president, i de responsabilitat màxima, que no hem vist ara en el seu paper, d'un governant. Uns versos que exemplifiquen el que hauria de ser l'actitud del servei públic: «Mentre dormen les teues gents, / i tu sols estaràs despert, / estaràs despert per tots. / No t'han parit per dormir.» Si m'ho permeten, ni per anar-te'n de vacances. El van votar per vetllar i defensar la responsabilitat que li pertoca, president. I aquesta és la realitat que té al davant.

I, escolti'm, que comença amb mal peu? Escolti'm, la consellera d'Ensenyament, la senyora Niubó..., la setmana passada vam saber que 31.000 alumnes que havien fet la preinscripció per estudiar formació professional aquest curs no tenen plaça assignada en les seves deu peticions. Ja entenem, senyora Niubó, que vostè acaba d'arribar i que l'anterior Govern és qui arrossega la incompetència fins a l'últim minut. Però el que no entenem és que vostè prenguéss la possessió, assumís l'àmbit de consellera, me'n vaig de vacances i nomeno, i tinc un mes amb tot l'equip anterior sense nomenar les meves persones de confiança a l'inici d'un curs escolar. Això no és actuar amb responsabilitat, això no és actuar amb totes les garanties d'un govern alternatiu que s'estaven preparant. No, no. Escolti'm, vostès havien de ja actuar i prendre decisions; no demanar perdó. El que haurien de fer és..., previsió. Perquè els catalans els paguem el sou, eh?, perquè actuïn amb previsió i actuïn amb determinació. Perquè aquests estudiants mereixen una resposta immediata, aquest mes de setembre, i no esperar-se al curs vinent. Perquè el futur i l'educació del país, de 31.000 catalans, són una cosa molt seriosa.

Per tant, president... I acabo, perquè... I vostès ho diuen... Escolti'm, és cert, hi ha gent a Junts per Catalunya que venim de Convergència, i jo me'n sento molt orgullós, de ser de Convergència. Vaig ser dotze anys alcalde de Valls, a Convergència, cap de llista amb el president Mas. Em sento molt orgullós del que ha fet Convergència durant tot aquest temps. Però Junts per Catalunya no és Convergència. No, no, no. Junts per Catalunya és una força que té com a eix central la independència i l'avenç nacional i social de Catalunya. Convergència tenia unes altres prioritats. Escolti'm, no era un partit independentista. I és un canvi de realitat total al voltant de l'U d'Octubre. El senyor Jové, al debat d'investidura, deia: «Oh, és que Esquerra vam ser els únics que l'any 78 no vam votar la Constitució espanyola.» Home, escolti'm, sap què passa?, que jo vaig néixer el 79, m'entén? Queda una mica antic això de la Constitució espanyola.

Per tant, mirin els ulls i el prisma amb la realitat no dels anys vuitanta, sinó de la Catalunya que vol progressar des d'un punt de vista nacional, d'una majoria independentista que..., amb alguns nomenaments del seu Govern i amb algunes actituds i amb algunes afirmacions que vostè ara tenia l'oportunitat, president –tenia l'oportunitat– de dir que no les compartia, i no ho ha fet... I l'invito que si té l'opció ho pugui fer ara, perquè té membres del seu Govern que diuen que els independentistes hem d'anar a un gueto. I vostè això, president, no ho ha rectificat. Vol ser un govern per a tothom? Actui per a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Molt breument, per estendre la mà –per estendre la mà. Jo soc tossut i segueixo estenent la mà i no perdo l'esperança. Vostès són una força política rellevant al Parlament de Catalunya i a Catalunya. Jo estenc la mà. Vaig sentir-los criticar molt el govern alternatiu, el govern a l'ombra, i no em fa perdre l'esperança el fet que he vist que en volen fer un. I això és un bon començament per a vostès. Fixi's, li aplaudeixo una mesura.

El van criticar molt i jo ho sé. No era una cosa meva. Vaig copiar-ho de Pasqual Maragall, això, del president Maragall. Anem bé. Anem bé. I això li permetrà fiscalitzar i permetrà fer propostes de futur. Estenc la mà.

I jo en poesia no puc competir amb vostè, ni tampoc amb fer castells, ni tampoc amb música, però m'ha vingut al cap el vers de Joan Maragall: «Vigila, esperit, vigila, / no perdis mai el teu nord, / no et deixis dur a la tranquil·la / aigua mansa de cap port.» Doncs això, no perdem el nord ningú.

Gràcies.

El president

Té la paraula el senyor Batet, per un temps d'un minut i deu segons.

Albert Batet i Canadell

Escolti'm, estigui tranquil que Junts no perdrem el nord. Sabem quins són els nostres objectius polítics i el que no farem en cap cas és pactar amb el Partit Popular i els Comuns per tindre, malgrat perdre, l'Ajuntament de Barcelona, l'alcaldia. Potser aquí sí que és perdre el nord. Per tant, és a dir, la credibilitat i perdre el nord també es demostra amb els fets, dient i defensant el que es promet en eleccions i després complir-ho.

Vostès durant aquest temps ja han demostrat que quan els convé diuen una cosa i després en fan una altra, enganyant, de la mateixa manera que malgrat que el senyor Xavier Trias va guanyar l'alcaldia de Barcelona, vostès van pactar sense escrúpols amb el Partit Popular, perquè no hi hagués la força política que va guanyar les eleccions.

Moltes gràcies.

El president

A continuació té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta i Torres, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Marta Vilalta i Torres

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. President de la Generalitat, conselleres i consellers, des del respecte institucional, a la vegada que des de la distància també política, els donem l'enhorabona per la nova responsabilitat. Ser membres del Govern de Catalunya segur que és un honor. Segur que és un honor a l'abast de poca gent i, per això, els encoratgem a servir el país des de l'honestedat, des del respecte i des de la responsabilitat amb tota la ciutadania.

Però, mirin, aquest no és el nostre Govern, com sí que ho era el Govern del president Aragonès, el Govern republicà. Respectem el Govern, això sí, perquè respectem les institucions. Se'n diu democràcia. De la mateixa manera que abans no hi havia un govern alternatiu al Govern de la Generalitat del president Aragonès, ara segurament tampoc hi haurà un govern a l'ombra, com alguns plantegen.

El que sí que els puc garantir és que hi haurà una oposició vigilant, una oposició crítica, una oposició exigent, que serà la que farem des d'Esquerra Republicana. El Govern avui només té la força per tirar els acords que hem acordat, els acords que hem pactat, ni més ni menys. Vam bastir un acord bo per al país i ho volem tornar a reiterar: un acord que farem valdre i que farem complir. Aquest és el nostre paper principal,

ara, d'Esquerra Republicana, fer complir un acord d'investidura, només d'investidura, que fa avançar el país –així ho creiem fermament– en quatre àmbits que per Esquerra Republicana són prioritaris i que també creiem que són prioritaris per al país.

En primer lloc, la resolució del conflicte polític. Després dels indults, de la reforma del Codi penal, amb l'eliminació de la sedició i una amnistia impensable l'any 2017, ara toca afrontar i seguir la negociació d'igual a igual per abordar la resolució democràtica del conflicte polític.

Que el PSC governi en minoria la Generalitat no vol dir que els grans consensos de país hagin mutats, hagin canviat, hagin desaparegut. La majoria social d'aquest país segueix fixant la resolució democràtica, segueix fixant el referèndum com la millor via de la resolució democràtica del conflicte polític. I aquesta és la nostra aposta. I la defensarem i la batallarem perquè pugui fer-se realitat. D'aquí, l'acord a què hem arribat per la convenció nacional per la resolució del conflicte polític. És temps de confrontar propostes polítiques per a la resolució d'aquest conflicte i fer-ho des d'aquest Parlament també, i també a nivell social i a nivell ciutadà.

En segon terme, la sobirania fiscal. Som conscients que el camí cap a la independència passa per dotar-nos cada vegada més de més sobirania en tots els fronts, també en l'àmbit econòmic i financer. Per això, l'acord suposa també un pas endavant en sobirania fiscal, per deixar enrere aquesta situació de dèficit fiscal que asfixia les finances de la Generalitat, i que, un cop superat i, per tant, amb el nou acord de finançament, ens permetrà recaptar tots els impostos que generem com a país, és a dir, disposar de la clau de la caixa, allò que hem reclamat tant i tant temps. Parlem, doncs, d'un salt endavant en clau social i nacional.

Encara no fa un any, en aquest mateix Parlament, aprovàvem les conclusions de la comissió del deute històric de la Generalitat amb l'Estat i, en aquest cas, des d'Esquerra Republicana i Junts, reclamàvem una llei de finançament pròpia i singular que ens permetés gestionar i recaptar tots els impostos. Ara tenim un acord que ho fa possible. El PSC en aquell moment no era en aquest acord, el PSOE tampoc, però ara sí. Hem arrossegat el PSC a aquest consens, que és bo per a Catalunya i hem fet que el PSOE assumeixi íntegrament aquest acord. Esperem que ara que hem aconseguit arrossegar PSC i PSOE a aquest consens de país, Junts per Catalunya no se n'escapoleixi ni l'abandoni només perquè no n'és protagonista únic. No malbaratin una oportunitat històrica per interès partidista.

El tercer àmbit que també hem acordat i que creiem que és bo –n'ha parlat el president també– és la defensa de la llengua catalana per reforçar la nació catalana. Si de consensos va la cosa, el principal consens del nostre país és la defensa de la llengua catalana. Per això, davant del retrocés en l'ús social del català, el que hem fet i el que volíem fer és impedir que hi hagués un retrocés en la defensa del català per part d'aquest Govern. I per això hem assegurat polítiques ambicioses en la defensa del català: batallar pel sistema d'immersió lingüística a l'escola catalana i pel seu ús en tots els àmbits de la vida.

La clau de la caixa, parlàvem abans; la clau de la nació, que és la llengua catalana.

I un quart gran àmbit d'aquest acord, la consolidació de les polítiques republicanes, impulsades de forma innovadora aquesta passada legislatura pel Govern presidit pel president Aragonès i que han permès avenços molt rellevants com a país.

Per això era inimaginable qualsevol acord que no es comprometés a desplegar i a seguir mantenint aquest llegat d'unes polítiques que hem cregut i que creiem transformadores i que van en la línia del compromís per la justícia social i que, per tant, han de tenir continuïtat. Parlem d'avançar cap al dos per cent del pressupost de cultura, consolidar l'energètica pública, desplegar la gratuïtat de l'escola del zero-tres o conservar el pla pilot de la renda bàsica.

En aquest punt, vull donar les gràcies també a tots els servidors públics, els membres del Govern anterior, especialment els consellers i les conselleres i el propi president, però també a totes aquelles persones que van formar part d'aquell Govern.

En resum, el Govern que vostè presenta és el Govern que ha de fer que aquests acords amb Esquerra Republicana es compleixin, president, sense centrifugar responsabilitats ni escudar-se en excuses en forma d'engrunes. Els nostres vots, doncs, els vots d'Esquerra Republicana no estan garantits per a res, només per ser vigilants i exigents en els compliments dels acords. Són lliures i coherents. Seran lliures i coherents en cada moment amb el que creiem que és millor per a Catalunya.

En la intervenció que ens ha fet avui en aquest Ple, el president Illa ens ha exposat quina és la composició d'aquest nou Govern. I, mirin, part de la configuració del nou Govern és un dels primers acords que es compleixen, és un dels primers compliments de l'acord a què vam arribar.

Hi ha una conselleria de Política Lingüística, català projectat a rang de govern, a rang de país, com vam dir que faríem des d'Esquerra Republicana si teníem la força, i que és imprescindible per evitar i per revertir, de fet, aquestes dades en l'ús social que pateix la nostra llengua.

Tota la força i tot el compromís i tota l'ambició, conseller Vila. Com ho hem fet en els darrers anys quan era secretari general, estic segura que ens trobarem en la protecció del català, com hem fet en aquest Parlament també, amb molts consensos. Estic segura que ens trobarem en la protecció del català com a pilar fonamental de la nostra societat. La llengua, conjuntament amb el finançament per garantir els serveis públics que mereixem, serà la prioritat d'Esquerra Republicana.

Es consolida també la conselleria d'Igualtat i Feminismes que va impulsar el president Aragonès, amb la consellera Tània Verge al capdavant. I aquesta conselleria es va crear per quedar-se, perquè el feminisme no només és necessari i imprescindible com a moviment de lluita social, sinó també, i més que mai, ha d'estar present, ha d'impregnar totes les polítiques públiques del nostre país i d'arreu. Hem garantit no fer cap pas enrere en aquest àmbit i ho seguirem fent.

I es manté també la conselleria d'Acció Exterior i Unió Europea, que tanta urticària ha fet a molts durant molts anys i que plens d'orgull vam recuperar, vam restablir, els republicans, després del nefast 155. El PSOE i el PSC en aquell moment van ser còmplices d'aquell 155, no ens n'oblidem. Avui el que fem és seguir fent un acte de justícia i de reafirmació com a país. Es compleix amb el manteniment de la conselleria que ens projecta al món. I ara toca consolidar la xarxa de delegacions a l'exterior i culminar la llei del cos d'acció exterior. Vetllarem perquè es faci amb la màxima ambició nacional. Aquesta és la vocació de tenir la veu al món, perquè no hi ha cap altra manera de fer-ho.

Aquests elements formen part de l'acord, són els primers compliments. Bé, seguim fent que les coses passin des d'Esquerra Republicana. Però, també hi ha coses que no ens agraden gens: creiem que és un error diluir Acció Climàtica dins d'un gran macrodepartament de Territori i Habitatge.

Vostè deia, president, que la primera prioritat era l'ambiental. Doncs no es nota, els hi hem de dir. No s'entén que dissolguin aquesta emergència global, que a més ens afectarà els propers anys i dècades, dins d'aquests altres grans temes com són l'habitatge i com són les polítiques de mobilitat: infraestructures i territori.

Tant creiem que és un error que des del Parlament hem decidit crear una comissió específica de transició ecològica per poder atendre aquests temes amb la dedicació que es mereixen.

Però no només això, ens costa d'entendre també per què la consellera amb més càrrega de treball, creiem que així és, i amb uns temes tan cabdals, ara en parlàvem, com són els compromisos històrics en l'àmbit d'infraestructures, amb traspassos, especialment en l'àmbit ferroviari de rodalies –primordial–, o el tema de l'emergència habitacional, a banda de la crisi climàtica, com pot ser que aquesta consellera també sigui la portaveu del Govern. Creiem que és inabastable.

I potser per això, o no, han caigut en errors de nomenaments antitètics la primera setmana de tenir càrrecs. Nosaltres no farem llenya per interès partidista, no ens

trobaran ni en el populisme ni en l'antipolítica, tampoc en la demagògia, però hi ha límits d'honestedat infranquejables que sí que vigilarem i que sí que denunciarem.

Com també denunciem el nou nom de la conselleria de Justícia i Qualitat Democràtica, perquè el que fa és oblidar-se d'una peça fonamental del que som com a país, que és la memòria. De qualitat democràtica, certament, en fa molta falta, especialment a l'Estat espanyol. La memòria, si vostès no la tenen, nosaltres els asseguro que sí i la farem valdre.

Des de la nostra posició fiscalitzarem els fets i en farem seguiment. Després tindrem ocasió de parlar-ne més, perquè ara veig que se m'acaba el temps. En tot cas, li reiterem la vocació que tenim des d'Esquerra Republicana de fer política de forma constructiva, però ara mateix de fer valer aquell acord que tenim, un acord que és bo per a Catalunya, un acord que el farem complir, un acord que és l'únic que tenim, un acord d'investidura.

A partir d'aquí, treballar cada dia pel país, com ho fem sempre des d'Esquerra Republicana.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, senyora Vilalta, en primer lloc, pel seu to constructiu. I voldria fer quatre grans consideracions a la seva intervenció.

En primer lloc, vull reconèixer, agrair i subratllar el respecte a les institucions que el seu grup polític ha tingut i té. I jo ho he vist de primera mà, ho he dit en alguna ocasió en aquesta cambra, però ho torno a reiterar. Ho he vist plasmat, concretat en el traspàs que s'ha fet de govern, que és potser el més principal signe de respecte a la institució.

Fer un treball, perquè hi havia un treball al darrere, sistemàtic de seleccionar aquells temes que un nou govern n'ha de tenir coneixement, de calendari, de qüestions, de decisions que s'han de prendre, i ordenar aquesta informació perquè els nous responsables ho poguessin tenir, he de dir que és un signe, hi insisteixo, de respecte a la institució i reconeixement de la pluralitat del país i que, a criteri meu, s'ha fet amb els estàndards més alts, almenys que jo conec. I per això també he dit que el meu Govern no és un govern que vingui a desmuntar res. Això no és responsabilitat del seu grup ara; és responsabilitat enterament meua i del Govern que presideixo. Però no venim a desmuntar res, perquè compartim aquesta concepció d'unes institucions del país governades per qui els ciutadans de Catalunya decideixen en unes eleccions que periòdicament hi ha al nostre país.

Segona consideració: el compliment d'acords. Això ho he garantit. M'hi he compromès. Les coses són dinàmiques. Ens podem trobar amb coses que no hàgim pogut preveure, però el compliment dels acords serà la brúixola del meu Govern, del que vaig dir al discurs d'investidura i dels acords assolits amb vostès i amb els Comuns. És veritat que tinc força per complir aquests acords? No és poca cosa. Són vint-i-cinc pàgines d'acords molt detallats amb vostès, fins i tot en matèria legislativa, i tretze pàgines d'acords molt detallats amb els Comuns. Déu-n'hi-do. Si fem tot això, escolti'm, crec que..., sempre es pot fer més, però crec que el país haurà avançat. A més a més, amb una base d'acord, que li dono encara més rellevància. Per tant, compliment d'acords, ho faré.

Ha subratllat l'acord de finançament. Crec que, del que he llegit jo, deixant de banda les posicions preses anticipadament de la lectura de l'acord al que vam arribar vostès i nosaltres, que s'ha dit de tot, però les opinions de gent informada, ningú discuteix que és un avançament. Ningú discuteix que és una millora i ningú discuteix que era una necessitat. I no només per a Catalunya. Bé, un acord de finançament singular, que, hi insisteixo, té vostè el meu compromís de que el complirem. És un avançament per a Catalunya i comporta també..., no renuncia al concepte de solida-

ritat inserit als valors d'esquerres que la meva formació política i la seva comparteixen. I que, en honor a la veritat, he de dir que mai vostès m'han qüestionat. Sí que m'han demanat que sigui transparent, explícita i acordada –transparent, explícita i acordada. I en això hi estem d'acord.

I és veritat que la meva formació política –i no em sap greu reconèixer-ho– s'ha mogut de posició. Vostè ha utilitzat una expressió que jo no utilitzaria que és «arrossegat». A mi qui m'ha arrossegat és el poble de Catalunya, amb una configuració d'una cambra de 135 diputats que necessitava, des del meu punt de vista, un govern. D'altres pensaven que no, que podíem anar votant. Jo pensava que havia de fer un govern i que l'opció políticament viable i millor per a Catalunya era un govern progressista per fer front a discursos de por. I per fer això hem hagut de moure'ns i nosaltres ens hem mogut. Ens hem mogut? Sí, ens hem mogut. Sí. I vostès també. I hem arribat a un acord. I els Comuns també. I això és la política. O és que és alguna altra cosa, la política? O és que és alguna altra cosa? Per tant, complirem això.

Tres: el català, ho he dit a la meva intervenció, voldria que fos una mesura de l'acció del meu Govern. Sé que per vostès és important. Per mi també, molt. I crec que hem de convidar els grups de la cambra a sumar-s'hi. Jo..., vostè em preguntava: «I el conseller Vila...?» Ja el coneixia. Vam treballar amb ell en una responsabilitat anterior que tenia i jo també una responsabilitat anterior que tenia per la llei d'usos de les llengües oficials en l'àmbit de l'ensenyament. Aquí vaig conèixer jo l'actual conseller Vila i vaig veure una persona amb uns criteris clars, amb un coneixement aprofundit de la matèria, amb un pensament polític diferent del meu, però amb una voluntat de fer avançar les coses. I estic molt orgullós que hagi acceptat formar part del meu Govern. No només per la seva competència tècnica, per dir-ho així, en aquesta qüestió, sinó per la credibilitat que desprèn i que, en formar part del Govern que presideixo, ha estès al conjunt de la meva acció de govern de prendre'ns molt seriosament això, la millora de l'ús social del català. I convido a tothom. I no fem amb això política de xemeneia estreta, eh?, i de sostre baix. Aixequem-nos una mica, tots, jo el primer, i anem a buscar acords.

I ahir, efectivament, en el Consell Executiu, per primera vegada amb rang de conseller, segur que en altres ocasions s'havia fet, amb rang de conseller, un membre del Govern va explicar per un període extens de temps un informe de com estem i què hem de fer. I tots els consellers, en l'àmbit sanitari, en l'àmbit de justícia, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de l'empresa, van ser conscients dels camps de millora que tenim. I també de l'aranès. I això, creguin-me, penso jo almenys, té el seu simbolisme. I és veritat que va ser una petició de vostès. I és veritat que a la configuració del Govern vostès van demanar això, i això, aquí ens trobem en aquest camp, diguem-ne, d'òbvia confluència, crec jo, entre les dues formacions polítiques.

I van demanar també de mantenir una acció exterior, que nosaltres també creiem que és necessària per defensar els interessos i per procurar pel benestar dels catalans i de les catalanes.

La quarta consideració: vostè ha fet unes crítiques, que jo respecto i que són crítiques que puc entendre, a la configuració del meu Govern. La primera, d'acció climàtica amb territori. És discutible, ho admeto. Ara bé, aquí hi han dues reflexions a fer, que no tinc cap inconvenient a explicar-li a vostè. Primer, si havíem d'incorporar, com hem incorporat, una conselleria de polítiques lingüístiques i jo volia incorporar una conselleria d'esports, imagini's lo que m'hagués dit el senyor Batet si separo això, ja avui..., si setze ja li semblen massa. És a dir, hi ha una qüestió també de, en fi, tenir present la dimensió del Govern.

I jo també penso que hi ha un altre argument, almenys a mi m'ha passat un altre argument, que és que crec que hem d'aconseguir vincular les polítiques mediamientals a les polítiques de territori, i crec que hi guanyem si van juntes. És discutible i admeto que és discutible i admeto que hi ha plantejaments diferents que m'han fet arribar diferents col·lectius de la societat i diferents formacions polítiques. Jo he

pres aquesta decisió, veurem els resultats. També l'hi dic, si arribem a la conclusió que aquí convé prendre accions, les prendrem.

I, efectivament, he posat al capdavant d'aquesta conselleria la consellera Sílvia Paneque, jo la conec bé. Crec que tinc suficient criteri sobre la seva capacitat de treball i sobre la seva capacitat de dedicació per amb un equip que té potent de gent estar segur que no només, diguem-ne, podrà exercir la seva responsabilitat, sinó que ho farà, a més a més, molt bé. I m'ha semblat que era la persona que per la rellevància de les matèries que porta i sobretot perquè vull donar una empremta mediambiental... Perquè he sentit moltes coses dels meus plantejaments polítics. Alguns amb els fets, crec que quedaran un punt sorpresos. El meu Govern és un govern mediambientalista i per això vull que la portaveu sigui la consellera de territori i medi ambient. He volgut això.

Llavors, admeto la seva crítica. És discutible el que vostè diu. Admeto que podien haver-hi plantejaments diferents. Li demano només el benefici del dubte. I permetin-me que organitzi el Govern com cregui que és més convenient en l'exercici de les meves responsabilitats i que el temps ens digui. Ara, jo no seré dogmàtic en això, si les coses les hem de modificar, conjuntament amb la consellera Paneque, doncs, ho farem, no?

I l'altre comentari que m'ha fet fa referència a la denominació de la conselleria de Justícia i Qualitat Democràtica. Entenc el seu punt de vista. També l'hi dic, vegem el desenvolupament, vegem tots el desenvolupament que fa el meu Govern en matèria de memòria democràtica. Li asseguro que si en aquest assumpte ens desviem un mil·límetre del que hem de fer, no farà falta que vostè m'ho recordi, perquè el president del meu grup parlamentari, el senyor Ferran Pedret, em trucarà persistentment, perquè és el garant que d'aquí no ens desviem.

Però també vostè estic segur que estarà atenta que les polítiques que fem en aquest àmbit siguin les adequades, no? Però no entengui que no formi part de la denominació del departament com un menysteniment d'aquestes polítiques ni com una manca de compromís amb aquestes.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la senyora Marta Vilalta i Torres, per un temps màxim de cinc minuts.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, president, per les seves explicacions. També permeti'm fer dos apunts que li volia fer abans. Miri, ha parlat vostè de la feina als barris. Importantíssima, sobretot també pel treball de..., per defensar i garantir la cohesió social. Però al seu decret d'àmbits no apareix cap menció a l'antiracisme, explícitament, malgrat que el principal discurs d'odi és la xenofòbia. Per tant, prenguin-ne nota també, perquè aquesta és una de les qüestions, doncs, que nosaltres també vetllarem per poder combatre i per poder treballar per aquesta cohesió social.

Encara un altre neguit. Vostè parlava de que seran exigents amb vostès mateixos. Ho feia a la rèplica al senyor Batet, crec. Hi ha un altre nomenament del Govern que també ens preocupa, més enllà de les discrepàncies polítiques, evidentment, que és el nomenament de la senyora Núria Marín com a delegada del Govern de la Generalitat a Madrid. El nom de Marín, malauradament, com a mínim va associat també amb laxitud amb la corrupció, davant de casos de corrupció. I, per tant, no ens convenç gens com a carta de presentació de la Generalitat a Madrid. I, per tant, també els diem que en prenguin nota davant d'aquesta situació.

Li deia abans que des de la nostra posició fiscalitzarem les polítiques, el compliment dels acords i sobretot els fets. I comencem també i volem començar també ja avui fent un altre toc d'alerta, vinculada a l'ampliació de l'aeroport del Prat. Li dèiem a la investidura, ho deia el nostre president, vostès avui no tenen majoria, no te-

nen majoria per al seu programa, només per desplegar i complir l'acord signat amb Esquerra Republicana, que ja és molt, però només. I, per tant, a vostè avui li hem de recordar que no té majoria per ampliar la pista de l'aeroport del Prat, sinó per modernitzar la infraestructura i establir-ne un màxim d'emissions anuals, per impulsar i respectar la diversitat i la convivència amb els veïns i veïnes, i per garantir i respectar també les directives ambientals europees.

Ara mateix parlava de govern mediambientalista; doncs que es noti també en les millores que s'han de fer a l'aeroport del Prat. Vostè avui no té majoria per fer el que vulgui amb l'aeroport, sinó que sí per poder acordar el canvi en la gestió, en la seva millora de la governança, en què el paper de la Generalitat ha de ser un paper cabdal, en què el poder recaigui principalment en la Generalitat. Això és el que està recollit al pacte, i també tingui-ho present.

I, per tant, també podria..., se'ls podria acudir de buscar majories alternatives per buscar o per defensar un model d'ampliació que va contra l'acordat; això va passar a la passada legislatura quan el vicepresident, en aquell moment, Puigneró va intentar pactar amb AENA d'esquenes al president de la Generalitat. Va voler buscar majories alternatives. Però potser buscant majories alternatives s'acabarà trobant sense majories.

Per tant, són uns missatges que li volem fer arribar només començar la legislatura.

I acabo, ara sí, aquesta rèplica. Perquè l'exemple de l'aeroport ens demostra que reduir qualsevol política a la simple gestió tècnica, que és una cosa que podem notar del seu Govern, la gestió tècnica, creiem que reduir-ho a això només és un error.

Mai podrem tenir un aeroport, seguint amb el símil, mai podrem tenir un aeroport de primera si no tenim la capacitat de gestió d'aquest aeroport des del propi país. I segueix sent un aeroport sucursal, en aquest cas de Madrid, perquè així ho vol AENA.

De la mateixa manera, mai podrem tenir un bon funcionament dels serveis públics del nostre país si no tenim el finançament just que ens mereixem com a país, i que és justament el que hem pactat.

Per tant, el Govern del nostre país ha de voler tenir el màxim autogovern sempre, la màxima sobirania, ha d'aspirar al màxim poder i capacitat de decisió en totes les qüestions que afecten el nostre país i que, per tant, afecten la ciutadania del nostre país. Això, de fet, ho sabia molt bé el president Tarradellas, que vostè, senyor Illa, sempre cita. Per això nosaltres som independentistes, perquè sabem que l'única manera de poder construir el país que la ciutadania de Catalunya mereix, un país amb totes les oportunitats, eines, recursos i capacitat de decisió és tenir justament això. I això ens ho dona la independència, la capacitat de tenir tots aquests recursos, oportunitats, eines i capacitat de decisió. I per això treballem. Ho hem fet amb l'acord d'investidura. Ho farem des de l'oposició fent que es compleixi. I ho farem per construir aquesta alternativa de país des de l'esquerra nacional.

Acabo citant uns versos. També citaré uns versos. Ahir es va commemorar el centenari del naixement del poeta valencià Vicent Andrés Estellés i davant l'oblit del Govern valencià de Carlos Mazón, que ha boicotejat els actes del seu centenari, doncs, volem que avui sí que puguin ressonar els seus versos en aquest hemicicle. Uns versos del seu *Llibre dels exilis*, quan diu: «És un instint de pàtria, és el desig de l'arbre / i del cel, i del cànter, i el pitxer, i l'argila. / De ser i de ser del tot, plenament: tenir pàtria. / I una pàtria lliure, i lluminosa, i alta.»

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora Vilalta, tres consideracions. Prenc nota de la seva observació sobre la xenofòbia i les polítiques antiracistes en l'estructura del

Govern. Sàpiguen vostès que en una o dues setmanes hi haurà uns ajustos a l'estructura del Govern i aprofitarem aquesta ocasió per reflectir això, per reflectir aquesta..., aquest concepte que vostè em demana i que sap que compartim i que ens uneix, no? Hi insisteixo, és en els barris on es combaten aquests discursos d'odi, que s'alimenta de la por dels ciutadans.

Dos. No puc acceptar-li el comentari que ha fet de la meua companya i actual delegada del Govern de la Generalitat a Madrid, Núria Marín. És un cas que s'ha vist judicialment. Prenguem-nos almenys això «en sèrio». Però això no l'hi puc acceptar, i l'hi dic amb tot el respecte. Puc entendre que vostè no comparteixi aquest nomenament, és el meu àmbit de decisió. Amb vostès hem arribat a un acord, però estan a l'oposició, per tant, jo tinc, diguem-ne, el dret de poder nomenar aquelles persones... I jo tinc confiança en les capacitats i en el coneixement que té Núria Marín per fer la feina de delegada del Govern a Catalunya. La convido a que jutgem pels resultats també en aquest àmbit.

Respecte a l'aeroport, primer, hi haurà un compliment escrupolós de l'acord d'investidura, també en això. Segon, qualsevol cosa que es faci a l'aeroport i a qualsevol infraestructura de Catalunya complirà amb els més estrictes i exigents criteris mediambientals de la Unió Europea. No l'aeroport, qualsevol infraestructura que es faci a Catalunya complirà amb els més estrictes, exigents i els màxims estàndards mediambientals.

I tercer, què hem fet? Desbloquejar una mesa tècnica que vam acordar amb vostès, que es va constituir al gener, que es va reunir al gener.

Quart, quina posició tindrà el Govern? La discutirem, la comentarem, l'explicarem, escoltarem les reaccions quan s'hagi fet el treball tècnic. No vull fer passar el carro davant dels cavalls en això. Treball tècnic, és més, jo deixaré fer aquest treball tècnic amb plena llibertat als tècnics perquè ens diguin, en base a totes les propostes que hi han hagut, quina és la millor solució, i a partir d'aquí discutirem, en primer lloc amb vostès i amb els Comuns, i llavors amb la resta de grups de la cambra i representants de la societat civil.

Moltes gràcies.

Perdó –perdó. Jo no puc citar-li en matèria de poesia, però sempre..., amb Tarradellas ens trobarem gairebé sempre (*rialles*), formava part de la seva formació, va ser un alt dirigent de la seva formació política. Ens trobarem gairebé sempre amb Tarradellas. Particularment m'agrada la seva cita –n'hi han moltes, però l'he dita també en aquesta cambra– aquesta de que: «Catalunya és prou gran perquè hi capiguem tothom i massa petita com perquè hi sobri ningú.» Sé que vostès pensen això. Sé que vostès practiquen això, i sé que pensant i practicant això, naturalment, no renuncien al seu objectiu i horitzó de país, però sé que pensen això, i per això jo crec que ens hem pogut trobar en alguns acords que crec que són bons per al país.

Gràcies.

El president

Gràcies. Per fer la contrarèplica, la diputada senyora Marta Vilalta i Torres, si vol... (*Pausa.*) No vol fer contrarèplica. Perfecte.

A continuació, doncs, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchas gracias, presidente. Hace tiempo que venimos sosteniendo que Pedro Sánchez extiende el *procés* al resto de España y que Salvador Illa nos trae el sanchismo a Cataluña. Ese es el resumen de lo que está pasando en los últimos tiempos.

El pasado 8 de agosto, en el Pleno de investidura, nos centramos en dos cosas, esencialmente: en primer lugar, denunciar una operación, a nuestro modo de ver procesista, hacia una especie de confederación asimétrica, sin respetar las reglas del juego. Y, en segundo lugar, pone de manifiesto lo que también, a nuestro juicio, es

una auténtica estafa a la ciudadanía catalana en relación con la financiación, incluso planteamos un vaticinio, que lo veremos en menos de un año: a Cataluña no llegarán más recursos, a Cataluña llegarán más impuestos. Y, si no, al tiempo.

Pero bien, bien. Hoy tenemos aquí un nuevo gobierno, les conozco a casi todos, les respeto, les deseo lo mejor en lo personal, pero visto su programa de gobierno, que Dios nos asista. Menuda catástrofe. Lo primero grave, gravísimo, es que asumen ustedes como propio el programa de gobierno de Esquerra Republicana enterito, un programa que ha sido severamente castigado en las urnas, un programa que ha recibido el mayor rechazo electoral en la historia reciente de Cataluña. Y no es una opinión que traslade yo aquí frívolamente, no. El punto 4.a de su acuerdo de gobierno se titula, cito textualmente: «Continuidad de las políticas del actual Gobierno de Cataluña de Esquerra Republicana».

Pues yo ya les avanzo, si hacen ustedes lo mismo que Esquerra, obtendrán exactamente lo mismo que Esquerra: rechazo de la ciudadanía y decadencia en Cataluña. Ante semejante desbarajuste, urge construir en Cataluña una alternativa moral y política; moral y política es lo que ofrecemos desde el Partido Popular de Cataluña.

Vamos con la cuestión moral. Usted, señor Illa, repite hasta la saciedad que ha venido aquí a unir y a servir. Como eslogan electoral hay que reconocer que repetido una y otra vez es potente, pero me temo que ni une ni sirve. Confunde usted unir con claudicar, achantarse y rendirse, e incluso renegar de lo que usted mismo defendía hasta hace pocos meses y que le llevó incluso a participar en manifestaciones de Sociedad Civil Catalana. ¡Quién le ha visto y quién le ve! Así no se une, así se divide.

Mire, yo coincido en que un político jamás debe buscar venganza; debe buscar justicia. Y usted está siendo profundamente injusto con los constitucionalistas catalanes que le votaron, a los que les traslada la idea de que prácticamente hay que compensar o resarcir a aquellos que dividieron la sociedad catalana entre buenos catalanes –los separatistas– y colonos –el resto. Pues bien, ¿venganza? No, pero impunidad, tampoco; justicia, porque de hecho es la justicia el único camino que garantiza la convivencia en democracia.

Y vamos con la cuestión de servir. Usted no está sirviendo con su programa de gobierno a la sociedad catalana, está sirviendo al PSC, esa estructura elefantiásica, extractiva e insaciable llamada PSC. No solo no acaban con ninguno de los doscientos organismos inútiles que ya tenía la Generalitat de Catalunya, sino que añaden unos cuantos: Convenció Nacional –más recursos humanos del PSC–; Consorcio de Inversiones –más recursos humanos del PSC–, nuevas consejerías, más que nunca, oficina de selecciones, delegaciones en el exterior como nunca, autoridad aeroportuaria, foro por la paz –¡qué bonito!, efectivamente, sobre todo para los que se van a colocar allí, todos del PSC. Les van a faltar afiliados para tanto chollo, señor Illa.

Pero hay que reconocer que el mensaje es potente. Le trasladan ustedes a la sociedad catalana que si te afilias al PSC algo te cae. A corto plazo, es un mensaje potente para generar una red clientelar, pero, a medio plazo, ese tipo de mensaje y de políticas destruyen, destruyen por dentro cualquier tipo de sociedad, y ha ocurrido siempre.

Y, en ese sentido, quisiera recordarles a Esquerra Republicana y a Junts que el PSC se dispone a okupar, con ka, todas las instituciones catalanas, como está haciendo Sánchez con el conjunto de las instituciones españolas. Cuando eso ocurra, señores de Esquerra y de Junts, no lloriqueen como niños pequeños «España, mala; España, caca». Los culpables de que eso ocurra serán ustedes por mantener a Pedro Sánchez en la Moncloa y por traer el sanchismo, de la mano del señor Illa, a Cataluña.

Pues bien, Sánchez, como decía al principio, traslada el *procés* al resto de España y Salvador Illa nos trae el sanchismo a Cataluña. ¿Qué puede salir mal? Ese es el resumen de la situación actual.

Permítanme que dedique la segunda parte de mi intervención a hablarles de educación –sí, de educación–, uno de los grandes fiascos del anterior Gobierno de Cataluña, con los peores datos educativos de toda la OCDE y que ustedes, por escrito, se comprometen a ratificar y a continuar con la misma línea política. Se empeñan ustedes en meter más recursos para un modelo fracasado; meter más dinero para un modelo erróneo es como darle la razón a un tonto motivado. Actúan ustedes de ese modo, con el debido respeto.

Ustedes pueden, y acaban de anunciarlo, dedicar 8 millones más para el refuerzo de matemáticas, pero ya puedes meter ocho, diez o mil, si se puede continuar pasando curso sin aprobar todas las asignaturas, nadie va a tener ningún incentivo para aprobar las matemáticas, solo las aprenderán aquellos o que tengan un talento natural para ello o vocación científica, y el resto, que no se preocupen, que, aunque no aprendan matemáticas, el PSC les va a colocar. Y es lo que ustedes le ofrecen como horizonte a los jóvenes catalanes: mediocridad, fracaso escolar; pero que nadie se preocupe, que ya está el PSC para colocar a todo el mundo.

Lo señala el gran Gregorio Luri: no existe alternativa pedagógica a los codos. Ni la hay ni la va a haber. Los conocimientos, señores del Partido Socialista, son crueles. Están ahí, pero no lo ponen fácil. Hay que vencerles a través del esfuerzo. Ustedes pueden meter 8 millones de euros para hacer murales por la diversidad y la transversalidad sostenible, pero los conocimientos no se dejan impresionar por ese tipo de chorradas «progres», son más sencillos: o los adquieres a través del esfuerzo o los conocimientos huyen. Y eso no hay experimento pedagógico que lo cambie.

¿Y qué ofrecemos nosotros a cambio, como alternativa? Cultura del esfuerzo, autoridad del profesorado y libertad para padres y madres de elegir el modelo educativo que quieran para sus hijos. Una alternativa –una alternativa. Y pongo especial énfasis en la palabra «alternativa», señor Illa, porque usted, en el último Pleno de investidura, nos acusaba de no tenerla.

Y aquel día le planteamos una alternativa en el ámbito de la vivienda: más respeto a la propiedad privada y menos trabas para los promotores. Le planteamos una alternativa en seguridad ciudadana: no todo es los recursos, lo fundamental es dar todos los instrumentos a los agentes y evitar la criminalización que desde la CUP o desde sus socios de los Comunes se ha hecho reiteradamente de su trabajo. Planteamos también una alternativa en materia de energías renovables, de grandes proyectos. Hoy lo hacemos en materia educativa.

Y en lo político, señor Illa, también, también tenemos alternativa. Y es muy importante que la sociedad catalana sepa que usted asume enterito el programa fracasado de Esquerra Republicana. Y es muy importante también que la sociedad catalana sepa que el Partido Popular, poco a poco, va a construir esta alternativa política y moral que tanto necesita Cataluña de cara al futuro. Y ustedes a nuestra alternativa, señor Illa, lo llaman inmovilismo. Pues bien, prefiero mil veces quedarme quieto, inmóvil en aquello que funciona que moverme hacia el abismo.

Mire, desde el año 1978, Cataluña ha vivido treinta y cinco años dentro de la Constitución y diez, los últimos, al margen, fuera de la Constitución. Los treinta y cinco años dentro de la Constitución son imperfectos, por supuesto, como toda obra humana, pero son, sin lugar a dudas, los mejores de toda nuestra historia en crecimiento, progreso y convivencia. Los diez años fuera de la Constitución son los años de la decadencia, la ruptura de la convivencia y el desprestigio institucional.

Pues, usted, señor Illa, prefiere navegar, profundizar, recrearse en los diez años de decadencia. Pues nosotros no; eso es la alternativa. Nosotros preferimos, y además se lo digo claramente, la reforma legal y el pacto entre todos, que es el espíritu del 78, a la sumisión al separatismo que está practicando usted. Y esa es nuestra alternativa política. Ustedes le llamarán inmovilismo; nosotros le llamamos crecimiento, progreso y convivencia.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández, si no portés ja alguns anys en política, em costaria d'entendre la seva vehemència titllant-me d'independentista, pocs minuts després de que el senyor Batet em titllés d'espanyolista. I m'ho prenc ja amb una certa, en fi, serenitat i quasi que potser algun dia els convido a dinar a tots dos i, si m'ho permeten, els faig d'amfitrió i escoltaré atentament per saber què soc: si espanyolista o independentista.

I si soc alguna cosa, soc catalanista, federalista, socialista, tarradellista... Però el que em faria més il·lusió és que em reconegués com un servidor públic, el primer de Catalunya, amb un plantejament polític diferent del seu, però amb ganes de que les coses millorin.

M'ha parlat d'alternativa moral. Li faré arribar un exemplar, en català, del llibre del meu admirat –és un referent polític per a mi– Raimon Obiols. Es titula *El temps esquerp*. Són dotze punts a favor de la política. Aquí hi estarà d'acord vostè. I en un d'aquests punts parla de dues dinàmiques, que ell anomena –manllevant-ho d'una altra persona que sovint llegeixo, que és Antoni Puigverd, un gironí que escriu habitualment a les pàgines de *La Vanguardia*– «la cultura i la dinàmica de l'àgora» i «la cultura i la dinàmica del temple».

La primera es basa en trobar-nos a la plaça pública, a l'àgora, gent que pensem diferent, que tenim plantejaments polítics diferents i que ens trobem a la plaça pública i que enraonem i discutim i contrastem i acordem una direcció. Això és el que jo he fet i el que seguiré fent. I és com crec que s'entén, per la majoria de tots i totes nosaltres, la política democràtica.

L'altra és la dinàmica del temple, on vas a ser instruït; on no dialogues, escoltes; on et converteixen a una fe; on no pots contrastar; on hi ha una veritat revelada. Aquí no m'hi trobaran. I massa temps, no només a Catalunya aquests darrers deu anys, aquesta segona dècada d'aquest segle, algunes formacions polítiques a Catalunya, a Espanya, a Europa i a Occident han sigut mestres en aquestes dinàmiques, aquestes dialèctiques del temple. I jo vull tornar a la dialèctica i la dinàmica de l'àgora. I l'àgora de Catalunya és aquest Parlament. Per això jo respecto la seva intervenció, però també l'hi dic, a mi em trobarà aquí, a contrastar.

I sí que he arribat a acords i he cedit coses; també altres formacions polítiques que han acordat amb mi han cedit coses. I això és la política. Vostès ho han fet, això. I quan ho han fet tot anava bé. Quan vostès ho han fet, quan vostès han arribat a acords amb Junts per Catalunya... –perdó–, amb Convergència i Unió, el famós pacte del Majestic, van fer cessions molt importants: els governadors civils –els governadors civils–, l'eliminació del servei militar. Això ho va acordar el seu partit amb Convergència i Unió, i no es va trencar Espanya. Per descomptat que no. Llavors estava ben fet. Es podia fer. No hi havia cap problema. Ara, quan ho fem nosaltres, no.

Per què no ens respectem entre partits polítics? Perquè ha dit unes coses del PSC bastant lletges. Jo no les diré mai del seu partit. No, no; no les diré mai, no les diré. Miri la meua hemeroteca, en quins termes m'hi he referit. Jo he fet crítiques. Clar que sí. Això ho seguirà veient, eh? Però no m'he expressat mai amb el seu partit... I en tinc motius, eh? –I en tinc motius, eh?

El meu partit polític té una trajectòria de quaranta-cinc anys, amb moments millors, amb moments pitjors, amb episodis que hem hagut de corregir, però vostè creu que pot dir que..., vostè creu, realment creu que jo faig un govern per poder col·locar gent del PSC? Ha mirat el Govern que tinc? Ha vist quanta gent milita al meu partit polític? No aprecia un cert esforç –vostè té capacitat per fer-ho–, almenys un cert esforç de fer un govern transversal? El PSC no té prou gent per ocupar tots els llocs de responsabilitat del Govern. Ni el seu partit, encara menys, ni cap partit de Cata-

lunya, afortunadament. Hem de comptar amb professionals, amb servidors públics que es puguin desenvolupar.

Aquesta part de la seva intervenció, l'hi he de reconèixer, em sap greu, sincerament m'ha fet especialment... Per què no s'adiu amb vostè ni amb el seu tarannà.

Llavors, en fi, vostè... Deixi'm fer-li una pregunta: quina és la seva prioritat, fer fora Pedro Sánchez o millorar les coses a Catalunya? Perquè, a vegades, em fa la sensació que el primer i gairebé únic objectiu és fer fora Pedro Sánchez.

I el «sanchisme». Què és el «sanchisme»? Pedro Sánchez, efectivament, té una relació personal amb mi i jo amb ell, que la separo de la relació política que tenim; una relació personal que, a més a més, tothom ho sap, es va construir i travar durant la pandèmia, que vam viure junts. I jo, doncs sí, hi tinc una amistat personal, però ho separo perfectament –ell el primer i jo el segon– de les responsabilitats que tenim. Però què és el «sanchisme»? Fa falta utilitzar aquest llenguatge? Si vostè té recursos retòrics per dir-ho d'una altra manera; si vostè té recursos retòrics per expressar-se amb un altre llenguatge. Ara, em fa la impressió, a vegades, que el seu principal i sinó únic objectiu és fer fora Pedro Sánchez. El meu –el meu– és millorar Catalunya, i crec que el seu hauria de ser aquest. I crec que a la seva formació política li aniria més bé si fes això aquí a Catalunya, fer propostes i alternatives.

Ha parlat, de l'única política concreta que ha parlat és d'educació. Bé, vostè té un plantejament; jo discrepo del seu plantejament. És un dels principals reptes que tenim com a país. Vostè ha fet el plantejament. Quan arribi el moment, discutirem d'això. Ara, jo l'hi anuncio, nosaltres pensem que a Catalunya hi ha bons docents. Una de les coses que he fet jo aquests dies ha sigut rebre una estudiant que està fent..., ha cursat el primer any d'estudis jurídics, que va ser la persona de Catalunya que va treure la millor nota –la millor nota– en selectivitat, un deu. Fa un any..., tinc per costum rebre'ls cada any. D'Olot. Va estudiar en una escola pública. Una persona d'excel·lència.

N'hi ha, d'aquesta gent, a Catalunya. Hi ha docents i escoles que ho fan molt bé a Catalunya. I jo tinc la responsabilitat de posar l'accent en això i també en que el conjunt del sistema s'ha de millorar. I ho farem amb els mestres, amb els docents. I jo també l'hi dic: el meu Govern el que farà serà escoltar-los a ells en primer lloc, que són els que hi entenen, de docència. I, a partir d'aquí, prendrem les decisions que haguem de prendre. I l'escoltarem a vostè, també, però partim d'un enfocament d'inici molt diferent –molt diferent.

I faig una última consideració. A Catalunya hi ha ciutadans que tenen plantejaments conservadors. Podríem dir-ne de dretes, com vostè vulgui. I, escolti'm, són ciutadans, i jo governo també, el meu Govern vol governar també per a ells, no? Ara, jo li vull demanar a vostè una cosa, vostè crec que té la pretensió, m'ho sembla, d'abanderar aquesta part conservadora de dretes de la societat catalana: posem una frontera clara, nítida, com fan els seus correligionaris a Alemanya, als discursos d'odi. No em titubegi amb això. No em titubegi. Entengui's amb Junts en algunes coses, ja ho han fet a Madrid i ho seguiran fent aquí. En fi, aquí tothom exhibeix les seves credencials. Però marcar una línia clara amb els discursos d'odi, com fan els seus correligionaris a Alemanya, aquí no em falli, senyor Fernández.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Lo que ha quedado claro, y también el día de la investidura, es que el señor Illa nos quiere a todos, nos aprecia, nos quiere invitar a comer –¿eh?, señor Batet. Quiere usted convertir el Parlament de Cataluña en una especie de balneario de autoayuda y vencernos por aburrimiento. Pierda toda esperanza –pierda toda esperanza. Le vamos a apretar. Somos la oposición y la queremos liderar y la vamos a liderar, porque

ni coincidimos con usted en el planteamiento social, ni coincidimos con usted en el planteamiento económico, ni coincidimos con el planteamiento territorial, ideológico y relacionado con la convivencia en Cataluña que ha pactado usted con Esquerra Republicana. Tampoco coincidimos en educación. Tampoco coincidimos en el modelo de seguridad ciudadana.

Y yo estoy encantado de que usted me quiera. Yo también le quiero mucho a usted, ya lo sabe, no hay ahí ningún problema, pero le vamos a exigir y le vamos a poner las cosas difíciles si pone en práctica ese, a nuestro modo de ver, infame documento de gobierno que han pactado con Esquerra Republicana.

Mire, yo no creo que usted sea separatista, ni españolista, ni mediopensionista. Yo creo que usted es lo que conviene en cada momento. Tiene una ideología líquida. Bueno, escuche, cada uno tiene... La mía es bastante más pétrea. Es cierto, usted se adapta a las circunstancias, surfea.

Y lo segundo es que no creo que sea separatista o españolista, lo que sí que tengo claro es que usted tiene una relación conflictiva con la verdad, por decirlo eufemísticamente. Eso se lo he repetido en muchísimas ocasiones y ha vuelto a quedar hoy de manifiesto. ¿Dice usted que estamos obsesionados con sacar a Pedro Sánchez? Hombre, que a Cataluña le iría mejor si Pedro Sánchez no fuera presidente de España, eso es evidente. Pero no he hecho referencia, salvo al principio..., la nota esta referida a que yo creo que, evidentemente, Sánchez exporta el *procés* al resto de España y usted trae sanchismo a Cataluña.

Dice: «A usted le importa más sacar a Sánchez a que mejoren las cosas en Cataluña.» Mire, yo le voy a decir lo que nosotros desde el Partido Popular de Cataluña deseamos. Nosotros, desde el Partido Popular de Catalunya, deseamos que Cataluña deje de liderar el *ranking* de ocupaciones ilegales en toda España, cuarenta y dos por ciento de toda España. En su acuerdo de gobierno ni se habla de ello, como si no hubiera ocupaciones ilegales en Cataluña. Queremos dejar de estar en la cola de los datos de calidad educativa de la OCDE, no continuar con las mismas políticas que han fracasado. Queremos dejar de estar, también, en la cola de los datos de seguridad ciudadana en toda España –los peores, prácticamente de los peores, junto con Bélgica, en toda la Unión Europea. Queremos que vuelvan las empresas que se fueron, y no van a volver si ustedes pactan con los que siguen diciendo que lo volverán a hacer. Porque nunca habrá estabilidad política con acuerdos de gobierno como al que usted ha llegado. Y nosotros tampoco vamos a permitir nunca que considere usted convivencia blanquear aquellos que la rompieron.

Finalmente, no tengo..., como no me gusta esconderme en nada, no tengo ningún inconveniente en hablar de discursos de odio, pero hablemos de todos los discursos de odio. Que determinadas fuerzas políticas, sistemáticamente, en Cataluña no podamos colocar una carpa sin que nos insulten, nos escupan o directamente nos tiren la carpa, ¿eso es odio o no es odio? Que se refiera mucha gente en Cataluña, desde el separatismo, a los que no pensamos como ellos como «colonos» o «ñordos», ¿es odio o no es odio? ¿O solo usted va a decidir lo que es odio? Si quiere que hablemos de odio, hablaremos de odio, pero de *todo* el odio, no del que usted defina.

Por ahí también le vamos a hacer oposición si insiste exclusivamente en buscar cordones sanitarios que no llevan a ningún sitio y que también, en el fondo, forman parte de una política de odio. Efectivamente, de odio.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Per discrepar en política no fa falta ni cridar ni insultar. N'hi ha prou amb dir les coses amb normalitat, amb serenitat i amb fer els plantejaments polítics. Aquesta és la meva convicció i la meva manera de fer.

Diu vostè que jo tinc una relació conflictiva amb la veritat. Què és la veritat en política? Què és? Miri, jo em guio per la definició, del meu punt de vista, més fructífera o que em sembla més fructífera i que a mi m'agrada més de democràcia, que és dels grecs, que surt a l'oració fúnebre de Pèricles recollida a *La història de la guerra del Peloponès*, de Tucídides: «No tothom és capaç de governar, però tothom és capaç de jutjar l'acció dels governants.»

Els ciutadans de Catalunya van jutjar l'acció dels governants, de tots, el 12 de maig i van escollir els 135 diputats i diputades que ens asseiem en aquesta cambra. I la veritat, per mi, en política és cultura de l'àgora, acordar i buscar punts d'entrada. O és que hi ha alguna societat que sense un mínim de convivència, sense un mínim de consens pugui avançar? O és que hi ha alguna societat que, si està partida, pugui aprofitar les oportunitats que se li plantegen en moments de canvis tan transcendents com estem vivint? O és que hi ha algun país, algun territori que tingui futur si no hi ha una base comuna mínima? Això és la veritat que jo concebo en política.

«Veritat» en grec es diu «*alétheia*», que literalment es tradueix per «*desvelar, caerte el velo*», «caure el vel». A veure si li cau a vostè el vel. I veu que en política la veritat és arribar a acords i caminar junts, amb un llenguatge que no ha de ser necessàriament tan pujat de to. A mi això no m'agrada i crec que vostè pot fer-ho bé.

Discursos d'odi. Crec que se m'entén perfectament, el que vull dir. La qüestió és com se superen aquests discursos d'odi, com busquem una base comuna de convivència, com fem avançar les coses de cara al futur, com pensem més en el 2025 i menys en el 2017. Crec que amb el seu plantejament no anem per bon camí.

El president

A continuació, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señoría, hace apenas un mes usted pudo presentar su proyecto de Cataluña y entonces le dije, como le digo hoy, que ha vuelto a demostrar que está alejado de las necesidades reales de los catalanes, que su proyecto claramente es contrario al cambio radical que necesita Cataluña y que, sobre todo y por encima de todo, ha evidenciado una vez más que nada le distancia de los grupos separatistas con los cuales usted ha suscrito un pacto de gobierno.

Hoy ha vuelto a demostrar que su intención es no cambiar absolutamente nada del Gobierno del señor Aragonès: va a seguir andando en la división –ha quedado muy claro en su intervención–, va a seguir perpetrando continuos ataques a la libertad, y claramente ha dicho que no se va a centrar en las verdaderas urgencias que afrontan los catalanes en su día a día. Y, sobre todo, y quiero destacarlo, ha decidido que usted asume como propios esos privilegios que usted y el separatismo, durante tanto tiempo, han pactado en todas y cada una de las instituciones en Cataluña.

En resumen, su Gobierno es continuista con los anteriores gobiernos separatistas, tanto es así que usted ha decidido convertirse en la *casa gran del separatisme*, incluyendo hasta dos exmiembros de Esquerra Republicana y uno de Junts. Sí, usted tiene diferentes siglas, utiliza un tono muy moderado y sobre todo usted representa un gobierno, como ha dicho en muchas ocasiones, en solitario. Y, sí, yo le doy la razón: un gobierno en solitario en unión con el separatismo, porque, como he dicho, es usted la nueva casa del separatismo en Cataluña.

Le reconozco también que me llama poderosamente la atención cuando usted habla del norte de su Gobierno y de los cuatro puntos cardinales que tanto repite. Habla de pacto, habla de institucionalidad, de autogobierno y de concordia. Pero, ¿pacto, para qué y con quién? Usted exclusivamente va a pactar y va a asumir la agenda del separatismo. Institucionalidad, nos ha quedado meridianamente claro: para normalizar esas políticas migratorias que condenan a Cataluña, y, por otro lado, para blanquear las políticas lingüísticas que excluyen a los castellanohablan-

tes. Autogobierno, para persistir en la división, aún más, de los catalanes, que tan bien han liderado los separatistas; para sumarse a la búsqueda de la ruptura de nuestra querida nación, unos con el confederalismo, otros con la unilateralidad, y sobre todo y por encima de todo, para seguir manteniendo y agradar a los socios que mantienen a su jefe, al señor Sánchez, en Moncloa. Y concordia, esa palabra tan bonita que usted tanto repite, «concordia», limitada y exclusivamente para las élites separatistas y socialistas para que puedan seguir repartiéndose sus privilegios.

Pero vayamos a su Gobierno. Usted ya pasará a la historia, señor Illa, pasará a la historia no por ser el número equis de presidente de la Generalitat, no; usted pasará a la historia porque ha constituido el Gobierno autonómico más numeroso y más costoso de la historia de las regiones de España. Ese es el primer título que va a tener su Gobierno, señor Illa. Un gobierno que, como se ha dicho con anterioridad, va a mantener, por supuesto, la administración paralela, que supera los más de doscientos entes públicos, una administración que usted asume, los más de cuatrocientos altos cargos, a los cuales incorpora más con la creación de dos nuevas consejerías. Por supuesto, manteniendo ese entramado de las mal llamadas «embajadas» en el exterior. Y, como he dicho, esas dos consejerías que en nada responden a la urgencia y a las necesidades de los catalanes. Es decir, usted va a persistir en las mismas irresponsabilidades que han condenado, por un lado, a los catalanes a empobrecerse cada día más y, por otro lado, a dismantelar los servicios públicos, que están cada día más degradados: listas de espera, hospitales en malas condiciones, médicos aún sin cobrar sus urgencias y una larga lista de aspectos que tendremos mucho tiempo para ir desgranando.

Pero usted, señor Illa, una vez más, en una intervención importante, ha obviado uno de los temas nucleares y fundamentales que afecta el día a día de los catalanes: no ha hablado de la invasión migratoria que está sufriendo Cataluña, no ha hablado de la inseguridad que padece Cataluña. Y fíjese que ya no solo lo dice VOX, hasta los medios de comunicación de Cataluña ayer rotulaban: «Crisis migratoria». Porque las políticas de todos ustedes han condenado a muchísimos catalanes a vivir en zonas que ya ni reconocen.

Pero, ¿de verdad usted cree que el problema de la inmigración ilegal no es grave y no merece que usted dedique ni siquiera tres minutos en su intervención? ¿De verdad usted no cree que es realmente preocupante que en agosto hayamos sufrido cuarenta y seis puñaladas, tres de ellas con el resultado mortal de tres personas? ¿De verdad no le requiere una reflexión la situación de la inmigración ilegal, como he dicho, de la invasión de inmigración ilegal promovida por su jefe, el señor Sánchez, desde el Gobierno de la nación? Pero, ¿en qué momento el presidente de la Generalitat no dice absolutamente nada de que un pueblo de tan solo seis mil habitantes, como Tossa de Mar, tenga que aceptar más de doscientas personas en situación irregular? Si tanto quieren acoger, métalos en Pallars, en la sede de su partido o en la sede de Esquerra Republicana, pero dejen a los catalanes en paz, señor Illa.

Pero, fíjese, es que lo ha dicho hasta el señor Sánchez. El señor Sánchez ha hablado de la necesidad de devolver a los ilegales, en eso de la confusión de la verdad, pero... Los catalanes están muy preocupados, y yo espero que su presidente de la Generalitat hable sobre su gran preocupación. Cataluña es la región con más delincuencia, Cataluña es la región con más violaciones, con más machetazos, con más ocupaciones, con más asesinatos. Es la única región de toda España que tiene más extranjeros en sus cárceles. Es la región que más mezquitas salafistas tiene, señor Illa: en una de cada tres se hace ese discurso de odio que usted tanto cacarea. Esa es la Cataluña que usted preside, es la Cataluña que usted aspira a dirigir, pero ni una palabra de todo lo que le acabo de decir. Preocúpese por esas verdaderas preocupaciones de los catalanes.

Pero no solo de su seguridad, preocúpese también por preservar la identidad de nuestra Cataluña. Preocúpese también por devolver a aquellos catalanes a los que durante décadas les han puesto en la lista de espera y priorice las ayudas sociales para los catalanes. Y proteja de una vez por todas los servicios públicos, que durante tanto tiempo el separatismo se ha dedicado a dismantlar, porque no le preocupaban los catalanes, le preocupaba su proyecto ideológico, sea separatista o sea progresista camuflado de ideología de género y grandes palabras feministas.

Usted hablaba de prioridad de país; como comprenderá, nosotros no compartimos esa visión. Prioridad de los catalanes, total, absoluta; prioridad de Cataluña es lo que merece y a lo que debería dedicarse el presidente de la Generalitat de Cataluña, por supuesto. Pero hoy, una vez más, señor Illa, le he de decir que todos aquellos que tuvieron en algún momento esperanza en su Gobierno, en esa alternativa que usted repitió tanto en campaña electoral, se han dado cuenta de que usted es más de lo mismo: va a seguir promoviendo el despilfarro –solo hace falta ver su Gobierno, el más numeroso de la historia de las regiones de España– y va a seguir desprotegiendo las urgencias de los catalanes.

Yo le voy a decir en seis aspectos cómo usted va a representar, tras escucharle, la condena de los catalanes honrados. No va a bajar impuestos, va a crear más. No va a eliminar esos entes públicos que sobran en la Administración en Cataluña, es decir, no sé en qué consiste esa reforma de la Administración –bueno, sí, consiste en que cada día sea mayor y más costosa. No va a garantizar una educación de calidad. No va a permitir que los padres podamos escoger la educación de nuestros hijos de acuerdo a la libertad y a nuestras convicciones. No va a garantizar ni va a defender el español en las aulas, va a seguir la estela y el proyecto del separatismo de imponer el catalán excluyendo el español de las aulas. No va a revertir el efecto llamada de la inmigración ilegal. No va a poner por encima a nuestra industria y a nuestra soberanía energética por encima de las chorradas climáticas, como usted bien ha dicho, de ese medioambientalismo. Tampoco va a poner por encima la inversión en infraestructuras y en los servicios públicos por encima del gasto político –lo vemos con su Gobierno más numeroso de la historia.

Y sorprenderá, sin duda alguna, esta lista de noes con sus grandes eslóganes de «*Vinc a treballar i a no fer soroll*». Pues yo se lo digo claramente: yo sí vengo a hacer ruido, el Grupo Parlamentario de VOX viene a hacer mucho ruido. Y vamos a hacer ruido de la mano de los catalanes; vamos a hacer ruido en este Parlamento y en las calles y vamos a hacer ruido detrás de cada violación, de cada ocupación, de cada machetazo y de cada familia vulnerable que sus políticas dejen en las calles porque priorizan a los que acaban de llegar. Luego, vamos a hacer mucho ruido, señor Illa, al lado de los catalanes.

Y, por supuesto, vamos a trabajar muchísimo, porque vamos a demostrar que es posible construir una Cataluña postseparatismo. Porque usted ha demostrado claramente suscribiendo los pactos con sus socios que viene a perpetuar la condena de los catalanes honrados. Una alternativa a la Cataluña que usted representa, pero una verdadera alternativa, una Cataluña que de una vez por todas sea segura, libre, próspera, que proteja a los catalanes y que, de una vez por todas, ponga a los catalanes por delante y por encima de criterios y delirios ideológicos como el que usted representa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor Garriga, estem molt allunyats políticament, molt, eh?, en tots els àmbits polítics. En l'àmbit polític català, vostès defensen la supressió de les comunitats autònomes i la supressió de l'autogovern de Catalunya. En fi, no hi ha per on començar.

En l'àmbit europeu, on vostès formen part d'un grup, el Grup Patriotes, antieuropeu –antieuropeu–, que està a les ordres del trumpisme i de lo pitjor de la dreta reaccionària occidental. Aquí n'estem completament allunyats. Hi insisteixo, trumpistes, a les ordres de Trump, amb el Grup Patriotes, comandat a Europa per Viktor Orbán. Per tant, aquí també estem molt allunyats.

I en l'àmbit de la nostra concepció del que ha de ser una societat, no?, el seu referent és Milei, el meu referent és Lula, a Sud-amèrica, o sigui... Vostès fan befa..., conviden gent que fa befa de la justícia social; nosaltres ens esforcem en que hi hagi justícia social i en fer polítiques públiques a favor de la justícia social.

Ara, el meu Govern governa també per a gent que l'ha votat a vostè, i per això jo prenc la paraula, per dir-li que l'acció política del meu Govern, en l'àmbit de l'educació, en l'àmbit de la sanitat, en l'àmbit dels drets socials, en l'àmbit de la llengua, en l'àmbit de l'acció europea, en l'àmbit de l'empresa i el treball, en l'àmbit de l'agricultura, en l'àmbit de la pesca i, especialment, en l'àmbit de la seguretat, desmuntarà punt per punt els seus discursos, sense fer soroll, fent feina –punt per punt. Perquè aquesta gent que amb el discurs de la por que fa vostè, aprofitant-se d'angoixes legítimes que tenen molts ciutadans concrets que viuen a barris concrets de poblacions concretes, vegin que tenen un govern a Catalunya que també pensa en ells i que desmunta punt per punt, amb accions concretes de govern, que no seran immediates, però que es produiran més aviat del que vostè es pensa, desmunta el seu discurs polític. I vostè veurà reduïda la seva representació –en tinc tota la seguretat– en aquest Parlament de Catalunya. Especialment ho farem en l'àmbit de la immigració –especialment ho farem en l'àmbit de la immigració.

Perquè, miri, els immigrants són persones. I sense entrar en les concepcions personals de cada qual en els diferents àmbits –polític, ideològic, religiós–, són persones que tenen drets; també deures, però tenen drets. Són persones. I el seu discurs no només oblida, sinó que nega als immigrants el seu caràcter de persones amb una dignitat humana. Acollir i integrar l'immigrant –acollir i integrar l'immigrant– no només no posa en risc cap identitat ni personal ni col·lectiva, sinó que l'enriqueix. I la història personal de molts dels que estem en aquesta sala, i, en concret, de Catalunya, és això: com hem acollit i hem integrat persones vingudes de fora, que han enriquit Catalunya i que han fet gran Catalunya. I testimonis personals no n'hi falten, ni a vostè ni a ningú –ni a vostè ni a ningú.

Llegeixi's l'informe del Banc d'Espanya, si vol anar a l'àmbit econòmic i sortir de l'àmbit més moral, de dignitat humana. Vagi a l'àmbit econòmic, que no és per mi el primordial en aquesta matèria, i veurà vostè que Espanya, tant que critica –tant que critica–, és el país d'Europa on hi ha un percentatge més elevat d'immigrants que treballen i que contribueixen a generar prosperitat en aquest país. I segur que vostè coneix gent de la que tenen cura persones immigrants, i segur que vostè ha anat a restaurants o botigues i l'han atès persones immigrades que s'han integrat aquí. I quin problema té amb ells?

I, sí, gent nascuda aquí i gent vinguda de fora, gent alta i gent baixa, gent d'una confessió religiosa i d'una altra confessió religiosa a vegades trenquen les normes de convivència, i per això tenim una autoritat democràtica, que és la policia de Catalunya, que s'encarrega de corregir-ho. Però vincular això a un determinat col·lectiu no fa honor al seu pensament.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Pues sí, señor Illa, estamos muy alejados –muy alejados. No va a haber ni un punto de encuentro con nosotros, y mucho menos apoyando a personas como la que

usted dice sentir como referente, el señor Lula, condenado por corrupción y ser el mayor enemigo de la libertad de Hispanoamérica.

Su Gobierno, dice que va a gobernar también para los votantes de VOX, pero, sin embargo, cinco minutos después les acusa, de manera falsaria, de xenófobos, de racistas y de discursos del odio.

Mire, respecto al tema de la seguridad, que usted decía que va a asumir la responsabilidad y que garantiza resultados pero a largo plazo, yo le doy dos recetas para que esos resultados sean inmediatos. En primer lugar, acabe con todas las ayudas sociales a las personas irregulares que acaban de llegar y acabemos con el efecto llamada. Y, en segundo lugar, señor Illa, si quiere revertir la multireincidencia y el índice de criminalidad de esas personas que están en las cárceles, coja de la mano a su *conseiller* de Justicia, llame a su jefe, al señor Sánchez, y pongan de patitas en la calle a todos los que están en situación irregular en Cataluña, que son muchos, señor Illa.

Y a los inmigrantes, por supuesto, respeto absoluto y agradecimiento total a aquellos que han venido de manera regular y están sacando adelante nuestra economía; admiración absoluta y reconocimiento total, por supuesto. Pero a los que vienen picando a la puerta, pidiendo permiso, compartiendo forma de vida, idioma, cultura y manera de vivir. A esos, respeto absoluto. Respeto.

Y los que nosotros no vamos a permitir que estén en nuestro territorio nacional son aquellos que profesan una manera de vivir / política que es incompatible con nuestra sociedad occidental.

Y, sí, combate absoluto y total contra el islamismo que está haciendo que Cataluña sea la región con más operaciones antiyihadistas. ¿Eso no le preocupa? A mí me preocupa mucho. Cataluña es la cuna del yihadismo europeo, señor Illa. Y eso pasa porque llegan muchas personas en situación irregular, llamadas por esas políticas sociales que usted también está dispuesto a impulsar. Y respetar la dignidad de esas personas, que muchas de ellas mueren en el Mediterráneo por culpa de las políticas de todos ustedes del efecto llamada, pasa por hacer lo posible para que no salgan de sus costas. Porque si muere gente en el Mediterráneo, que nosotros, por supuesto, haríamos todo lo que fuera para que no fuera así, es porque ustedes les dicen que pueden venir aquí, que pueden cobrar ayudas sociales, que tienen un piso por delante de un catalán. Son ustedes los principales responsables de las muertes del Mediterráneo. Luego, respeto a la dignidad de la persona absoluto y total, faltaría más.

Tanto es así que nosotros somos los únicos de esta cámara que defendemos esa dignidad de la persona humana desde el vientre materno hasta su muerte natural, frente a aquellos, señor Illa... (*alguns aplaudiments*), frente a aquellos, señor Illa, que tanto cacarean el humanismo cristiano, pero que suscriben un pacto con los Comunes para permitir el aborto quirúrgico en Cataluña. Luego, señor Illa, empecemos por la coherencia.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Afortunadament, les seves polítiques i els seus plantejaments a Catalunya no els hem vist posats en pràctica mai i jo m'esforçaré perquè no els puguin posar vostès en pràctica mai; ja he dit com: fent feina, eh?

Però on hem vist que s'han posat en pràctica, després d'abraçades efusives del seu líder nacional amb la persona en qüestió, no ha durat ni un mes –ni un mes. Miri què ha passat a Itàlia, on vostès amb un mes havien de resoldre les coses, i es feien fotos i el posaven com a exemple. Aquí no ha passat. Jo m'esforçaré perquè no passi. El que vostè diu, on s'ha intentat posar en pràctica, no ha durat ni un mes.

Gràcies.

El president

No; renuncia al dret a contrarèplica. A continuació, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Jo voldria començar aquesta intervenció com crec que no pot ser d'una altra manera, que és desitjant sort i encerts als nous consellers i conselleres del Govern de la Generalitat, perquè evidentment, com se diu, la seua sort i els seus encerts seran els de tot un país. I, a més, la responsabilitat que tenen entre mans és enorme, és immensa, perquè les necessitats són moltes i perquè el país necessita acció i planificació que estiga dirigida a resoldre els problemes de la gent, que són molts i que, a més, venen de lluny.

I també voldria començar aquesta intervenció repetint algunes de les paraules que vaig dir en aquest mateix faristol ara fa unes setmanes durant el debat d'investidura, perquè si Catalunya avui té govern, i jo crec que és una molt bona notícia, també és gràcies als vots dels comuns. Però nosaltres sí que volem recordar què significa per a nosaltres l'acord al qual vam arribar, com dic, fa unes setmanes.

Entenem aquest acord com una oportunitat per avançar en resoldre les necessitats que considerem que són imprescindibles per als catalans i les catalanes. Ens el prenem també –i ho sap, senyor Illa– amb *totes* les precaucions, i per això activem tots els mecanismes de control per garantir el seu compliment. I també reconeixem que estem orgulloses de tot allò que hem aconseguit durant la negociació, però també sent molt conscients que hi ha temes importants que no estan a l'acord. I no estan a l'acord perquè no hem arribat a un punt en comú. I aquí sí que ho vaig dir, i ho dic avui, ho repeteixo, ens trobaran fent una oposició ferma, una oposició contundent dins i fora de la institució.

Per tant, el que nosaltres tenim, hem signat, és un acord d'investidura. No és un acord de legislatura, no és un acord de govern. I a partir d'aquí, i entenent com vam signar que els socis d'investidura sí que són socis prioritaris durant la legislatura, doncs, haurem d'anar treballant amb tots i cadascun de vosaltres aquells acords en els que puguem fer avançar el nostre país.

Si entrem ja en la composició del Govern, jo crec que és evident que algunes de les persones que ha escollit el president per ocupar les conselleries ens fan sentir més còmodes. Ens resulta interessant la seua trajectòria, pensem que ens resultarà fàcil o relativament fàcil arribar-hi a acords. Però crec que no desvetlle cap misteri si dic que n'hi ha d'altres que ens generen dubtes, ens generen molts dubtes; fins i tot diria que ens generen una certa inquietud. I estic pensant..., i no entraré massa al detall, però sí que vull citar alguns dels noms que ens generen més dubtes.

El nomenament del conseller Sàmper com a conseller d'Empresa i Treball. Prové d'un partit que és de dretes, i, la veritat, també per la seva trajectòria, pensem que serà més el conseller de Foment que no el conseller dels treballadors i les treballadores de Catalunya.

Pensem també en el conseller Espadaler, que és declarat antiavortista, que prové d'Unió Democràtica i amb qui tenim grans diferències ideològiques.

O en la consellera també Olga Pané, amb qui tenim una visió diferent en alguns aspectes dels serveis públics, en concret de salut. Nosaltres pensem que s'ha de centrar més en la primària que en l'hospitalària, i, evidentment, que l'horitzó al qual hem d'arribar és a un sistema nacional de salut que siga cent per cent públic i que s'han d'anar reduint les concertacions.

Per tant, aquest..., fet el marc i la fotografia del que pensem a grans trets del Govern, sí que vull insistir que, més enllà dels noms, per nosaltres el més important són les polítiques, i sí que vull destacar-ne algunes.

President i consellera Paneque, jo sé que no podem construir cinquanta mil habitatges, com tenim recollit al nostre acord, d'un dia per l'altre, però sí que n'hi ha dues

mesures que es poden començar a aplicar ja, que són imminents. La primera és desenvolupar de manera urgent un règim sancionador per fer complir la llei estatal d'habitatge i evitar frau. Sense una estratègia d'inspeccions i de sancions, la llei ja pot ser molt bona, però se queda en paper mullat. I per això li demanem que porti a aquest Parlament de manera urgent aquest règim sancionador i que siga una de les primeres mesures que aprovi la majoria que va fer possible aquesta investidura.

I l'altre aspecte són els lloguers de temporada, que s'estan utilitzant com la porta del darrere per fer frau a la llei que regula els preus de lloguer. Li demanem, senyoria, que prioritzis la reforma de la LAU en les seues relacions amb el Govern de l'Estat. Saben vostès que està al nostre acord i que, a més, redactat queda negre sobre blanc que s'ha d'aprovar aquesta reforma abans que acabi l'any, i tenim tres mesos per davant només; per tant... Vam dir que aquesta havia de ser la legislatura de l'habitatge i no tenim més temps per perdre.

Alguns apunts més pel que fa a les polítiques –només en citaré algunes perquè el temps és limitat. Tant a Interior com a Justícia –i ho destaque perquè són molt importants per nosaltres també–, és molt important que continuem avançant en drets i en llibertats. Cal implementar les conclusions de la Comissió d'Estudi sobre el Model Policial, que suposa incorporar totes les recomanacions dels organismes internacionals de drets humans, consellera Parlon.

I, pel que fa a Justícia, cal prioritzar l'aprovació de la llei de memòria, continuar també apostant per la justícia restaurativa, per l'«obertalitat» en el model d'execució penal, i millorar el sistema de justícia juvenil.

I pose un altre tema –i, com dic, me deixe moltíssimes polítiques fora d'aquest breu repàs. Consellera Pané, més enllà de les seves valoracions, de les declaracions que ha pogut fer en algun moment, caldrà que vostè siga fidel, com no pot ser d'una altra manera, al que tenim redactat a l'acord, que fixa la necessitat d'obrir un debat de tot el sistema sanitari per aconseguir que l'atenció primària siga el cor del sistema sanitari i no només la porta d'entrada. Només d'aquesta manera aconseguirem aturar el negoci de les mútues privades.

La situació límit que viu la sanitat catalana malgrat l'augment de recursos que ha tingut els últims anys, amb manca de professionals sanitaris, amb la desigualtat en les seues condicions laborals, llargues llistes d'espera, les queixes –que cada cop són més habituals i, evidentment, estan justificades per part dels pacients–, fa inajornable canviar el model del sistema sanitari català, on veiem que la concertada s'ha convertit en un pou sense fons de recursos i que per això cal avançar sense esperar ni un minut més en un veritable sistema nacional de salut públic.

Per tant, com he dit, els noms són importants, sí, però nosaltres prioritzem les polítiques. I aquí els comuns, sí que ho dic, jutjarem aquest Govern pels seus fets. Els comuns jutjarem aquest Govern pel compliment de l'acord, que, a més, ha de ser des d'una perspectiva feminista i també tenint sempre present la lluita contra l'emergència climàtica. Això és el que veritablement ens importa.

A nosaltres no ens trobaran fent politikeig, perquè la gent d'aquest país no pot perdre més temps, necessitem reformes des de ja. I perquè, a més, com he dit abans, aquest és un govern del que nosaltres no formem part. Aquest és un govern que nosaltres no ens fem càrrec de les seues decisions –això sí que ho vull deixar molt clar. Però, evidentment, és el Govern que tenim. És un govern al que li desitgem que vaja bé. Per què? Hi torne a insistir, perquè les necessitats són moltes, els problemes de la ciutadania són greus, venen de lluny, i Catalunya, els catalans i les catalanes, necessitem un govern que funcioni.

I, en aquesta línia, nosaltres actuarem com sempre ho fem, que és: som oposició, som una oposició constructiva, una oposició que és ferma, que és contundent, que és exigent. Donem suport en tot allò que pensem que és positiu per al país. I, evidentment –i jo crec que ho hem demostrat–, no ens tremolen les cames: quan no compartim la visió del Govern, ens plantem i diem que no. Per tant, tothom sap qui som.

I per això sí que voldria parlar, us ho podeu imaginar, de l'aeroport del Prat. Ho vaig dir al debat d'investidura i avui ho torne a dir: en aquest tema no tenim un acord amb el Govern de la Generalitat. I aquí ens tindran davant, aquí ens tindran enfront.

Els comuns defensem, primer, que evidentment no se pot ampliar la tercera pista de l'aeroport del Prat. Però, segon –i aquí també tenim una diferència amb Esquerra Republicana–, pensem que no s'ha d'augmentar la capacitat per portar més turistes a Catalunya. I no ho volem per diversos motius, ni l'ampliació ni seguir amb la massificació turística que pateix el nostre país: primer, per la destrucció d'espais naturals; segon, per l'augment de les emissions; tercer, perquè, com vostè mateix aquesta setmana, president, en una entrevista, va reconèixer, el turisme s'ha de regular, perquè està desbocat.

I, per últim, si volem que aquesta siga la legislatura de l'habitatge, l'impacte que té la massificació turística en el nostre país –i en tots– sobre el preu de l'habitatge és evident, és brutal, i, per tant, això també s'ha d'aturar. I, per tant, perquè ens sobren els motius, aquí ens trobaran fent una oposició clara, ferma, contundent dins i fora de les institucions.

Perquè això no va de o prosperitat o lluita contra l'emergència climàtica. Això va de que sense mesures per fer front a l'emergència climàtica ni hi ha futur ni hi ha prosperitat. I això no poden ser només paraules en un discurs, sinó que s'ha de ser coherent, president.

Però, més enllà de l'aeroport, sí que vull avançar... És habitual que se donin cent dies de cortesia a qualsevol govern per acabar de situar-se. És evident que jo crec que vostès no disposen d'aquests cent dies perquè, com dic, les necessitats són moltes. I sí que voldria parlar un moment de la prova del cotó d'aquest Govern, com a mínim de la prova imminent d'aquest cotó, que són els propers pressupostos de Catalunya. Perquè sense eines, sense recursos..., de res servirà un nou comissionat del pla de barris si no tenim noves convocatòries, si no n'hi ha diners per fer-hi front.

I, en aquest sentit (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i li demane, vicepresidenta, al president, que no el veia, un moment–, sí que voldria dir: nosaltres insistim en les prioritats que per nosaltres són condicions imprescindibles per donar suport a aquest pressupost. Primer, mantindre la rebaixa del preu del transport públic per al 2025 com a mínim; segon, desplegar el servei del psicòleg públic per a joves sense cita prèvia; tercer, reforçar la comprensió lectora i les matemàtiques i garantir la igualtat d'oportunitats.

En matèria d'habitatge, començar a activar ja els recursos per ampliar el parc de lloguer social. I en la llei d'acompanyament, president, incloure la modificació de la fiscalitat del joc per tancar la porta als macrocasinos, i també un increment i una reformulació de la taxa turística en la línia de tindre més recursos per fer polítiques socials, però també per regular la massificació turística, per regular el turisme, per aturar els peus a aquest turisme que està absolutament desbocat.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora Albiach, en primer lloc, per l'acord al que vam arribar, que ha possibilitat, juntament amb l'acord al que vam arribar amb Esquerra Republicana, encetar aquesta legislatura i que hi hagi un govern que pugui treballar. Moltes gràcies també pels seus bons desitjos envers el Govern que presideixo, que sé que són sincers i convençuts.

Sé que l'acord al que vam arribar amb vostès és un acord d'investidura, no un acord de legislatura. És un acord d'investidura molt detallat. He reiterat, i ho faig un cop més, el meu compromís de complir estrictament tot allò que figura en

l'acord subscrit amb vostès i en l'acord subscrit amb Esquerra Republicana de Catalunya. De fet, he dit que és la línia, el nord del meu plantejament. En allò que no hem acordat, el meu Govern farà els seus plantejaments, que els discutirem, però l'acord d'investidura nosaltres el complirem íntegrament.

Ha fet vostè consideracions sobre tres membres del meu Govern. Jo tinc el convenciment, perquè els conec bé, de que són les persones adequades per tirar endavant, per encapçalar els departaments i les polítiques públiques concretes que aquests departaments portaran a la pràctica, al capdavant dels quals estan. Són persones que conec i, hi insisteixo, el meu convenciment és aquest.

Però em quedo amb el que vostè ha dit, que valorarà polítiques. I, en aquest sentit, deixi'm dir-li que estic tranquil, perquè, si valora polítiques, com estic segur que farà, no tinc cap dubte que també en les polítiques desplegades per aquests tres departaments vostè hi trobarà no només el compliment dels acords d'investidura subscrits amb la seva formació política, sinó una orientació política coherent del Govern, coherent i amb una orientació, hi insisteixo, progressista, basada en els valors socialdemòcrates i en els valors de l'humanisme cristià.

Ha parlat de l'aeroport, de l'acord que va prendre el Govern. M'hi he referit, tant en el meu discurs inicial com crec que ha estat en la rèplica a Esquerra Republicana, i ho reitero: en això i en tot, complirem l'acord d'investidura escrupolosament. Tota acció del Govern serà una acció respectuosa amb els màxims estàndards mediamambientals, de màxima exigència. I jo no faré passar el carro davant del cavall. Per tant, el que hem acordat és un treball tècnic; quan aquest treball tècnic estigui finalitzat, discutirem i veurem, i sé que tenim en aquesta qüestió probablement plantejaments diferents. El que vam acordar ho complirem.

Les discrepàncies no necessàriament són dolentes. Deixin-me dir..., hem de perdre por a la discrepància, sempre que sigui expressada amb educació, amb serenitat, amb sentit comú. Jo posaré el focus en els acords –posaré el focus en els acords. I mentre hi hagi..., per mi és l'important. I, en aquest sentit, també he d'expressar –no m'interpreti malament– una certa confiança en la seva formació política, per la trajectòria que jo conec que tenen vostès com a formació política i també pel tarannà de vostè i de les persones que l'acompanyen en aquest hemicicle. Per mi l'important és l'actitud. L'actitud. Si l'actitud és constructiva, si l'actitud és de voler buscar un denominador comú, poden haver-hi discrepàncies, però hi haurà punts en què ens posarem d'acord i trobarem aquest mínim comú.

Jo l'experiència que tinc en aquesta cambra i l'experiència que tinc també fora d'aquesta cambra, com a dirigent de la meva formació política..., amb vostès, doncs, hi han hagut moments de discrepàncies importants en certs àmbits, però sempre he vist en vostès una actitud constructiva. I crec modestament que nosaltres també la tenim. I per això tinc la tranquil·litat que vostès són una formació política exigent, amb alguns àmbits de política pública que vostès tenen ben estudiats i que hi tenen unes posicions molt determinades, i jo això ho respecto, i formen part, de fet, de l'acord. Però si hi ha una actitud constructiva, hi insisteixo, bé, hi hauran discrepàncies, n'hi hauran, que ningú s'estranyi –n'hi hauran–, però també hi haurà acords. De fet, ja hi ha hagut acords, no?

Compartim una preocupació molt rellevant per l'habitatge, per les polítiques d'habitatge. De fet, va ser, deixin-m'ho dir així, un dels grans temes de les seves aportacions a l'acord d'investidura que va possibilitar, doncs, que es posés a caminar aquesta legislatura. Crec sincerament que és un dels problemes més greus que tenim. No només aquí; no, tampoc no..., és un problema que afecta Catalunya, el conjunt d'Espanya i qualsevol àmbit europeu mínimament pròsper des d'un punt de vista econòmic.

Crec que no m'equivoco ni exagero si dic que, si no és el primer, és dels primers factors que incideixen en la desigualtat de la nostra societat. És veritat..., el senyor Fernández no hi deurà estar d'acord, però és veritat que, des d'un punt de vista eco-

nòmic, les coses han funcionat bé, amb polítiques d'esquerres –amb polítiques d'esquerres–: apujant el salari mínim, revaloritzant les pensions, fent reforma del mercat laboral. I l'economia espanyola i catalana és capdavantera a Europa. Mirin vostès què està passant a Alemanya, mirin vostès què està passant a França. Ha millorat, però si millora això amb mesures com el salari mínim interprofessional, que s'ha augmentat, però el preu de l'habitatge creix i creix i creix i creix per sobre de la revalorització, això afecta la igualtat d'una forma molt directa.

Aquest és un àmbit de solucions no màgiques, de solucions no ràpides, però en què, efectivament, hem de treballar. I aquí tenim un rept.

Nosaltres complirem els acords als que hem arribat. Jo no renuncio a l'objectiu de cinquanta mil habitatges, no hi renuncio. Haurem d'agilitzar... Ahir vam prendre un primer acord amb l'Ajuntament de Barcelona. Si vostè vol, és minso, són 637 habitatges d'un conjunt de 1.700. Si algú llegeix això com un senyal de la importància que donem a aquestes polítiques, llegeix encertadament.

Ara, vam veure que la decisió que vam prendre ahir, doncs, no estarà implementada fins –no s'espantin– el 2029 –el 2029. Perquè la tramitació administrativa de les llicències és eterna. I aquí haurem de plantejar-nos tots si convé o no convé reformar algunes lleis de tramitació administrativa –alguns es queixaran, si les reformem– per poder fer que una decisió de govern que hauria d'estar implementada en un horitzó de dos anys, que és el que es tarda habitualment en construir, en produir un habitatge públic, no es demori dos anys addicionals. Haurem de parlar-ne. No serà una decisió fàcil, ja els hi anticipo, perquè hi haurà determinats col·lectius... En fi, veuran que..., ja ho veuran. Però haurem de plantejar-nos-ho per anar més ràpid en la protecció.

I hi hauran mesures, efectivament, del control de la demanda, de deixar clar que l'habitatge prioritàriament..., és un bé econòmic, però prioritàriament és un dret, i és un espai perquè la gent hi pugui viure, no per treure'n rendiment ni turístic i d'un altre tipus, això... Efectivament, les haurem de prendre, i estan acordades, algunes d'elles, i algunes les desenvoluparem amb vostès.

I vostè em va demanar en el discurs d'investidura que estiguéssim també atents als plantejaments d'una part de la societat civil que treballa en aquest àmbit. També ho farem. Els escoltarem. En algunes coses potser no estem d'acord, també l'hi dic; però escoltar-los els escoltarem. Els escoltarà la consellera Paneque i, si convé, els escoltaré jo també, i veurem quins plantejaments fan. I explicarem, després d'escoltar-los, també quines decisions prendrem, no?

Ha fet algunes consideracions relatives al pressupost. Si no podem omplir el dipòsit de gasolina del cotxe, no el podem fer circular. És a dir, el Govern necessita per anar bé uns pressupostos per poder implementar els acords als que hem arribat amb vostès.

Vostè ha fet tres consideracions en matèria de transport públic, en matèria de fiscalitat, de turisme. En matèria de fiscalitat, d'eliminar les exempcions que hi ha en la fiscalitat. Això, evidentment, forma part..., algunes d'aquestes coses formen part dels acords d'investidura i es compliran. Jo crec que la consellera Alícia Romero, doncs, obrirà un procés de converses, de diàleg, amb vostès i amb altres formacions polítiques, per veure com podem fer un bon projecte de pressupostos per a Catalunya, i estarem atents a les seves propostes.

Deixi'm només fer-li una consideració que estic segur que vostè entendre: els acords els complirem, els complirem tots, però tenim un període de temps per complir-los. I permeti'm també que sigui jo, com a màxim responsable del Govern, qui organitzi les prioritats. Estaré atent, i si en alguna cosa vostès em diuen: «Escolti'm, ens agradaria que això que vam acordar ho facin abans que allò altre que també vam acordar»... Jo estaré atent a això, però no hi ha un compromís de fer-ho en un ordre determinat. Crec que devem estar bastant d'acord en que hi ha unes coses que són més urgents que d'altres, però vull també deixar clar davant d'aquesta cambra que,

diguem-ne, no tenim varetes màgiques per fer-ho tot de cop, el mateix dia –vostè ho ha reconegut–, sinó que hi ha d’haver una acció coherent, ordenada, que atengui diferents sensibilitats i diferents sectors de la societat catalana. Però que no tingui vostè cap dubte que ho farem.

I acabo agraïnt un cop més no només els acords als que vam arribar, sinó sobretot aquesta actitud constructiva i aquest to, que, a més a més, enforteix plantejaments progressistes comuns més necessaris, des del meu punt de vista, avui que mai per combatre discursos que fa ben poc hem sentit des d’aquest faristol.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, president. Gràcies, president Illa. Agraïxo el to, evidentment, de la seua intervenció. També que haja reiterat el compromís per complir amb allò que vam acordar.

Evidentment, és vostè, com a president, qui prioritza, i amb un pressupost no ho resolldrem tot, i tenen per davant vostès quatre anys per complir l’acord. Però si, com ha reconegut, el principal problema que té el nostre país –i no només el nostre país– és l’accés a l’habitatge, jo sí que li vull insistir en dos mesures que es poden resoldre de manera imminent.

I, dit això, sí que em permetran que li dedique un moment a un tema que cada vegada està més al carrer i on cal posar jo crec que racionalitat i veritat i, per un altre costat, també empatia i drets humans. I també aclarir..., migrar, el dret a migrar és un dret humà. I, per tant, senyor Illa, sí que estic convençuda que treballarà perquè el seu Govern siga un que garanteixi la igualtat d’oportunitats de totes les persones, vinguen d’on vinguen, sense importar la seua raça, la seua religió, la seua orientació sexual, la seua classe social. Perquè, a més, és la millor manera d’acabar amb els discursos de l’odi, que, malauradament, són més habituals no només en aquest Parlament, sinó a tot arreu. Un odi que estem veient que brama desitjant que quan hi ha un assassinat masculista l’autor siga un migrant i que calla quan és un policia nacional.

I la lliçó que hem d’extraure també de les recents eleccions a Alemanya és que la memòria per ella sola no és antídote de res, no és un antídote contra res. La memòria només serveix si es combina amb accions concretes per a millorar el benestar i reforçar la igualtat de tots i de totes. Així, només, ens servirà per a cohesionar i per a enfortir la democràcia.

Perquè sí que voldria deixar clar que els problemes que tenen els catalans i les catalanes res tenen a veure amb les persones migrades, res tenen a veure amb la immigració, no almenys la immigració que assenyalen els portaveus de l’odi, que és la immigració dels *cayucos* i de les pasteres. La causen els especuladors, els evasors fiscals, els fons voltors i tots aquells que treballen cada dia perquè la desigualtat siga la norma.

I només en posaré un exemple. El primer problema d’aquest país és l’accés a l’habitatge, i els culpables no són altres que els que se forren fent créixer els seus beneficis amb preus impossibles per als lloguers i per a les hipoteques. I vull donar una dada: el 2023, el vuitanta per cent de les compres d’habitatge a Catalunya les van fer persones que no havien nascut a Catalunya, però és que tampoc residien a Catalunya, i el quaranta-quatre per cent són fons d’inversió internacionals. I per això, tal com hem defensat al Congrés, cal aturar, cal prohibir les compres de «vivenda» per part de fons voltors internacionals i per tots aquells que no siguin residents.

Assenyalar les persones migrades com a causa dels problemes és una recepta falsa i és una recepta fàcil per respondre a tot allò que està malament en un sistema que cada vegada ens empobreix més. I quan l’alcalde de Tossa –que, per cert, és de Junts

per Catalunya— diu que és negatiu acollir dos-centes persones migrades, migrants, sol·licitants d'asil, i diu que és desproporcionat per a un municipi de sis mil habitants on hi ha més de vint mil places d'allotjaments turístics, el que demostra és que això no va de xifres, sinó de racisme i de discriminació. (*Alguns aplaudiments.*)

I davant dels que volen excloure les persones migrades, el Govern i aquest Parlament hem d'escriure pàgines per al nostre país de cohesió i de benestar que han d'anar acompanyades de mesures d'acollida que permetin fer la vida més fàcil a totes les persones que arriben, amb l'aprenentatge de la llengua, amb evidentment el reconeixement dels seus drets civils i polítics, i també el treball amb dignitat a tots aquells que arriben al nostre país. I per això cal prendre mesures: cal actualitzar el pla de protecció internacional a Catalunya, cal reforçar programes específics per revertir la situació d'irregularitat administrativa a la qual es veuen abocades moltíssimes persones.

I vull ser molt clara: les persones que viuen a Catalunya tenen tot el dret de ser empadronades. N'hi ha molts municipis a Catalunya on s'està dificultant cada vegada més aquest dret, un dret que no només és un dret en si mateix, sinó que és garantia de poder accedir a altres drets bàsics. I la millor resposta que pot donar aquest Parlament davant de l'odi és aprovar un pacte nacional, un pacte català pel dret a l'empadronament, i revertir la situació actual.

I un últim apunt. La recepta contra l'odi sempre és eixamplar drets, mai és retallar drets ni llibertats. I per això —i acabe— cal aprovar de manera imminent —i aquí esperem també, senyoria, que vostè ens ajudi, president Illa—, s'ha d'aprovar la ILP «Regularització ja» al Congrés dels Diputats. És una qüestió de democràcia, és una qüestió de dignitat i és una qüestió de drets humans.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Voldria fer tres comentaris, senyora Albiach. Primer, per dir que en matèria de migració estem d'acord en pràcticament tot. I aquest és un dels assumptes més rellevants en aquest moment a Catalunya, a Espanya i a Europa, i convé tenir idees clares al respecte. I crec que les formacions polítiques que representem tant vostè com jo —i d'altres també, eh?— tenen idees clares en aquest sentit.

Requereix, aquest assumpte, una certa alçada de mires, serietat i fugir de la demagògia i la frivolitat que alguns practiquen diàriament. I aquí el Govern que presideixo actuarà, i sé que comptarà amb el suport de la seva formació política, també d'altres formacions polítiques de l'àmbit d'esquerreres i progressistes, i també d'altres que, no sent progressistes o d'esquerreres, comparteixen una visió amb aquesta política comuna.

L'àmbit adequat, des del meu punt de vista, per abordar aquestes polítiques és l'europeu. Això no vol dir que no tinguem responsabilitats concretes amb un ajuntament, amb un govern de Catalunya, un govern d'Espanya i des d'altres àmbits de la societat civil, però l'àmbit és l'europeu. Hi ha d'haver un acord a Europa i una regulació i una reglamentació clara que la presidència espanyola del darrer semestre va impulsar en aquesta matèria. I no ens han de tremolar les cames i hem de fer probablement molta pedagogia.

Dos. Dit això, jo no voldria —ho dic com una aspiració que tinc com a president de la Generalitat de Catalunya— que cap alcalde ni alcaldessa de Catalunya no trobi una interlocució amb el Govern de Catalunya per qualsevol problema, sigui o no sigui competència del meu Govern o l'afecti. Tots. I, en aquest sentit, tampoc..., o sigui, també hi han àmbits de discreció, però jo tinc per costum posar-me en contacte amb els alcaldes i les alcaldesses quan tenen un problema, encara que no sigui fruit d'una decisió del meu Govern o del Govern que presideixo o no sigui competència del meu

Govern. Això també ho vull dir. Vull dir que..., voldria que tots ells trobessin la capacitat..., sàpiguen que tenen la possibilitat de trobar-se amb nosaltres, amb el Govern de Catalunya, un interlocutor per posar-nos al seu costat, explicar-los el nostre punt de vista, i, si convé, i podem, i volen, oferir-los assistència o ajut.

Tres. Prosperitat compartida. Vostè posa l'accent en que ha de ser compartida, jo també, i hi ha d'haver prosperitat. Jo estic completament d'acord que la desigualtat és divisiva i que, a més, venim d'una crisi... Jo crec que un dels eixos més importants, dels quatre eixos més importants d'aquest canvi històric que des del meu punt de vista estem vivint, és quin nou model econòmic fem.

Consideracions politicomorals al marge, que vostè i jo compartiríem en molt bona mesura, de cap a on s'ha d'orientar la societat, de quin tipus de societat volem..., consideracions politicomorals al marge, estrictament des d'un àmbit econòmic, hi ha un discurs ja dominant –em corregiran alguns membres del Govern que són molt més experts que jo, moltíssim més, en matèria econòmica–, hi ha un plantejament econòmic dominant que diu que tal com hem funcionat els últims quaranta anys no podem anar. Que sí que generem molta prosperitat, que sí que el mecanisme de l'economia de mercat genera molta més prosperitat que altres mecanismes que hi ha de generació de prosperitat, però aquesta prosperitat no es pot anar concentrant cada vegada més en poques butxaques, perquè se'ns entengui, que ha de ser compartida.

Que, si no és compartida, l'economia s'esfilagarsa –s'esfilagarsa. També la cohesió social, però també l'economia. És a dir, que, des d'un punt de vista estrictament econòmic, jo crec que el pensament dominant en aquest moment ja diu: «Escolti'm, hi han d'haver mecanismes de fiscalitat, també d'altre tipus, perquè aquesta prosperitat arribi a tothom i no es centri aquí.»

No sé si és l'edat, però cada vegada n'estic més convençut, d'això –cada vegada n'estic més convençut. És veritat que ha d'haver-hi, diguem-ne, una retribució a aquell que arrisca més, a aquell que treballa més, però no podem deixar ningú enrere. I aquest també és un valor que crec que compartim la seva formació política i jo, de vegades potser amb diferents... I en aquest capítol s'insereix l'habitatge.

Prenc bona nota de les mesures que vostè ens proposa que prenguem, i estic segur que també la consellera Paneque ja n'ha pres bona nota perquè puguem mirar de tirar-les endavant al més aviat possible.

Moltíssimes gràcies.

El president

A continuació té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Bé, president Illa, portem bastanta estona debatent i, tant en la seva intervenció inicial com en les seves rèpliques, realment escoltant-lo sembla que el seu programa és un programa d'esquerres, que els seus objectius estan per servir els interessos de la classe treballadora, i això no és cert. El PSC, com a bona sucursal del PSOE, a qui rendeix «pleitesia» és a l'oligarquia espanyola, i els interessos que defensa són els de la patronal, els dels grans empresaris. I no diem això perquè és una qüestió d'ètica, o de falta d'ètica, sinó perquè és un problema polític. Perquè quan qui diu ser d'esquerres no fa polítiques d'esquerres, a qui afavoreix precisament és a la ultradreta, que sí que fa discursos i polítiques de la ultradreta.

Mirin, vostès parlen molt de serveis públics, però, tenint en compte els seus precedents, doncs, ja sabem que l'objectiu que tindran aquesta legislatura és blindar i ampliar el poder del sector privat.

Si parlem d'educació, el PSC és un acèrrim defensor de l'escola concertada. Tots sabem què ha passat els darrers anys: la concertada ha guanyat les mateixes matriculacions noves a infantil 3 que les que ha perdut l'escola pública, i vostès en són

corresponsables, perquè en aquells ajuntaments on governen han donat el vistiplau al tancament de línies només a l'escola pública, impulsat pel Departament d'Educació amb el pretext de la baixada de la natalitat, quan això sabem que ha servit per convidar les famílies a portar la canalla a la concertada. Vostès, malgrat saber que l'escola concertada i la doble xarxa és el que genera segregació escolar, mai confrontaran els interessos d'aquest sector.

I també ens preguntem si, quan els hem sentit parlar de l'augment de recursos en educació..., a on els destinaran. Els destinaran a rebaixar les ràtios, per exemple, perquè els docents puguin atendre tota la varietat de necessitats que té l'alumnat en unes aules amb ràtios desbordades? Utilitzaran aquests recursos, per exemple, per ampliar les places d'FP que fa poc s'ha vist que faltaven, aquestes trenta mil places? O aprofitaran per derogar els decrets de plantilla i de direccions, que ja s'ha demostrat que són nefastos i que generen malestar docent?

No faran res d'això en educació, com tampoc faran res per defensar l'escola en català, perquè, malgrat que hi ha una ofensiva claríssima de l'espanyolisme judicial i política contra la nostra llengua especialment en l'àmbit educatiu, però no només, al capdavant hi ha una consellera que menysté el valor de la immersió lingüística com a eina de cohesió social, per declaracions que li hem sentit.

En sanitat..., ens preocupa moltíssim què faran en sanitat. No només perquè recordem que va ser en època del tripartit, amb Marina Geli al capdavant i al seu costat Josep Prat, qui van dissenyar tota la política de retallades i de desmantellament de la sanitat pública que s'ha desplegat les darreres legislatures, amb el cas Inno-va de Reus com a exemple.

Ens preocupa perquè, veient com tenim la sanitat, i ho sap tothom d'aquest hemicicle i ho sap tothom del carrer: treballadores desbordades, cremades, assumint tasques que no els hi pertocuen perquè s'ha apostat per la política de metges *low cost* i infermeres *low cost*; a més a més, formant poques professionals i les poques que formem ens marxen, buscant millors condicions laborals; amb usuaris que, davant les llistes d'espera desbordades, davant el dèficit de serveis a atenció primària o el col·lapse sistèmic, estructural, de les urgències, si s'ho poden permetre, contracten serveis de la privada..., davant d'això, posen la senyora Pané al davant; la rabosa a cuidar les gallines, perfecte.

Una persona que el 2017 es va fer públic que cobrava molt més del límit fixat com a gerent de l'Hospital del Mar; una persona que, com ens van explicar els companys Marta i Albano, amb qui hem compartit la lluita per la sanitat pública, prové del Consorci Hospitalari de Catalunya, que és l'encarnació perfecta de la política «sociovergent» per fer de la sanitat, de la salut de la població o de la seva malaltia, un pervers negoci. Una persona que els treballadors de l'Hospital del Mar han caracteritzat com una gestora deplorable, perquè maltractava els treballadors i les treballadores, ha de ser qui s'encarregui de treure la sanitat de l'UCI? Ho dubtem, ho dubtem moltíssim. I a ningú li pot sorprendre aquest nomenament, perquè des del 2021 que es deia.

En política d'habitatge, mirin, també ens preocupa que sentim que ara volen garantir el dret a l'habitatge, però que l'única fórmula que trobin sigui construir més pisos, quan s'ha demostrat que això no serveix. I mentre hi hagin governs suposadament d'esquerres que es neguen sistemàticament a enfrontar-se i a parar els peus als fons voltors, els bancs i el turisme massiu o el negoci turístic, aquí continuarem veient què és el que està succeint: que s'encareix el preu dels lloguers –un vuitanta per cent en la darrera dècada–; que veiem com els lloguers de temporada i la gentrificació continuen expulsant els veïns i les veïnes d'aquells pobles, barris o ciutats més «turistificats»; veiem com en territoris com, per exemple, el Pirineu estudiants de cicles d'esports de muntanya o treballadors no troben habitatge i malviuen a les seves furgonetes.

I tornarem a dir-ho tantes vegades com calgui fins que ens entengui, president Illa: la vulneració del dret a l'habitatge és una realitat sagnant. És una realitat quo-

tidiana: un desnonament cada hora de mitjana; nou de cada deu persones en risc de ser desnonades pateixen una mala salut mental, i, d'aquests casos, els més extrems acaben en suïcidi –no els tenim quantificats perquè no hi ha estudis d'això, però sí que tenim quantificat que hi ha una mitjana de tres intents de suïcidi al mes només a Barcelona en casos de persones amb risc de desnonament.

I nosaltres ens preguntem: vostès estan disposats a crear un parc públic de lloguer agafant els pisos buits que ja existeixen però que estan en mans dels bancs i dels fons voltors? Vostès estan disposats a limitar de forma efectiva el preu dels lloguers? Estan disposats a prohibir el lloguer turístic en aquelles poblacions on no està garantida la primera residència? Vostès estan disposats a plantar cara als fons voltors? No. Aquesta és la resposta, lamentablement.

I en matèria ecologista, més del mateix. La senyora Paneque no estarà disposada a plantar cara als fons voltors ni tampoc estarà disposada a plantar cara a l'oligopoli energètic, ni tampoc als interessos del sector turístic en general. Perquè, mirin, vostès ja han ratificat el seu compromís amb l'agenda dels macroprojectes. Han ratificat el seu compromís amb el Hard Rock desacreditant els discursos triomfalistes que deien que s'havia posat punt i final a aquest projecte. I, a més a més, han dit que ja volen reactivar l'ampliació de l'aeroport, amb la consellera Paneque, fervent defensora de les ampliacions de l'aeroport no només a Barcelona, també a Girona i, si convé, a Reus, fins i tot.

I nosaltres ens preguntem: vostès no han escoltat res de tot el que s'ha dit aquest estiu sobre turisme, oi? No han escoltat res, oi? Perquè no necessitem ni més vols, ni més turistes, ni més gentrificació, ni més expulsió de les veïnes de les seves ciutats. Necessitem més trens, això sí que ho necessitem; més trens que arribin a tot el territori i que arribin a l'hora. Això ho faran, ara que tenen línia directa, ara que aquí hi ha línia directa amb Madrid, ara que es prioritzaran les inversions aquí? Això és una cosa que es fa sovint: els grans partits prioritzen les inversions a les seves administracions, i en això quedaran segurament totes les promeses de finançament singular, malauradament. Ara que tenim virrei, els catalans i les catalanes podran arribar a l'hora a la seva feina o als seus llocs d'estudi?

Aquest és el macroprojecte que necessitem. I n'hi afegim un altre: omplir l'AP-7 amb 3 milions i mig de plaques fotovoltaïques, que això multiplicaria per quatre la potència fotovoltaïca que existeix, equivalent a dos centrals nuclears, i que serviria per impulsar de forma efectiva l'energètica pública. Una energètica pública per combatre la pobresa energètica, per construir sobirania i per desplegar les renovables, seguint els preceptes de la llei de canvi climàtic. I això tampoc no ho faran, perquè no mossegaran la mà de les grans elèctriques, i ho sabem perfectament.

Hem fet un breu repàs de quatre àmbits, tres conselleres, però tota la composició del seu Govern, president Illa, demostra que l'objectiu en aquesta legislatura serà continuar desplegant les polítiques «sociovergens» de tota la vida amb perfils que defensen interessos privats.

Ramon Espadaler, responsable d'encobrir a qui va buidar l'ull a Ester Quintana, defensor de les pilotes de goma, contrari als drets de les persones LGTBI i dels nostres drets sexuals i reproductius, al capdavant de Justícia i Qualitat Democràtica.

Miquel Sàmper, exconseller convergent d'Interior, que fàcilment enviava a atonyinar a tots els activistes d'esquerres o independentistes i que no tenia cap escrúpol en vulnerar drets habitacionals a la classe treballadora, ara conseller d'Empresa i Treball.

O Núria Parlon, impulsora de la deriva «seguritària» del PSC, nova consellera d'Interior, suposem que per impulsar un nou pla Endreça a nivell català, i que ja ha promès contundència contra les ocupacions perquè «generen conflictes».

El que genera conflictes és la manca d'igualtat d'oportunitats i condemnar la gent a vides de misèries. Això genera conflictes. Així que aquí veurem la mateixa submissió als interessos del poder econòmic que hi ha hagut en altres legislatures,

malaauradament, ja sigui per acció o per omisió, amb una diferència: aquest serà un govern clarament espanyolista, que no defensarà ni els interessos ni la sobirania del poble de Catalunya, sinó que es limitarà a executar la política que li interessa a l'Estat espanyol per continuar encadenant el nostre poble. I ens ve al cap la cançó d'Al Tall: «Lladres que entreu per Almansa / no sou lladres de saqueig /, que ens poseu la cova en casa / i des d'ella governeu.»

Aquesta serà la legislatura del cinisme, des del nostre punt de vista, perquè el que ho ha permès –i acabo, president– és un acord d'investidura teòricament d'esquerres, amb Esquerra Republicana i amb els comuns, però qui hi donarà estabilitat serà Junts per Catalunya, que és amb qui comparteixen model de país. No es cansi d'estendre la mà, que li agafaran, ja ho veurà. I, per tant, nosaltres construirem l'alternativa comptant amb tots els moviments populars tant des del punt de vista social com nacional.

I acabem amb els versos d'Estellés, que, davant d'aquestes hores, doncs, diem: «No et limitis a contemplar aquestes hores que ara venen, / baixa al carrer i participa. / No podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu.»

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula del president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyora Estrada, revaloritzar el salari mínim interprofessional és d'esquerres o és de dretes? Revaloritzar les pensions d'acord amb la inflació és d'esquerres o és de dretes? Dissenyar i posar en pràctica un ingrés mínim vital –per cert, la gestió del qual s'ha transferit ja a la Generalitat de Catalunya– és de dretes o és d'esquerres? La gratuïtat de rodalies és de dretes o és d'esquerres? Jo no vinc a donar lliçons, però tampoc me'n doni –tampoc me'n doni.

I, per cert, parla bastant de «sociovergència», és habitual en les seves intervencions. Li torno a recordar –ja ho vaig fer l'última vegada– que el seu grup, tan d'esquerres, va votar afirmativament a la investidura d'un president de la tradició política de Junts, però, miri, el meu encara no, el seu. O sigui que no em doni lliçons. Jo tampoc n'hi donaré, però no me'n doni, eh?

Dit això, jo els hi reconec a vostès una certa capacitat, una alta capacitat i una potència important en l'anàlisi teòrica. S'estudien les coses i s'ho llegeixen tot i fan plantejaments, a vegades, des del meu punt de vista..., en fi, hi donen potser masses voltes, però tenen això. Ara, des del meu punt de vista, hi han dues coses que no acaben de..., en fi, que jo les veuria com una mancança: no operativitzen això políticament, no traslladen aquesta anàlisi a coses concretes que millorin problemes concrets de la ciutadania i que donin resultats concrets a la ciutadania. I estem sempre en un discurs que sobrevola, però...

I vostès, en concret –en concret–, quina acció política han fet que millori la vida dels ciutadans de Catalunya? Ara governen a Girona, per cert, amb Junts. (*Remor de veus.*) I jo no ho critico, eh? Jo no ho critico. Veurem quines accions concretes de millora... Això que em diu vostè de l'habitatge. Veurem si a Girona d'aquí un any l'habitatge, amb una alcaldia de vostès, queda resolt. I jo vindré i ho estudiaré. I si és així, ho copiaré. O en dos anys, miri, jo m'espero al 27 que torni a haver-hi eleccions. En quatre anys, a veure què fan vostès en habitatge a Girona; en control del turisme..., en tot lo que m'ha dit, en definitiva.

Això és fer política: fer un programa operatiu que resolgui no tots, algun problema –algun problema. I, llavors, el principi de realitat. Perquè a Catalunya, doncs, hi ha empresaris, i jo també vull governar per als empresaris. I hi ha emprenedors, hi ha científics, hi ha acadèmics, hi ha treballadors, hi ha treballadores... Sí, és veritat. I hi ha gent que pensa com vostè. Menys que la que pensa com jo, o almenys que dona suport al meu programa de govern. I hi ha gent que pensa com el senyor Fernández.

La gent és plural. Suposo que valora, vostè, el valor de la pluralitat de Catalunya. I ens hem d'entendre tots i tocar de peus a terra, i saber el suport que tenim cadascú i la capacitat, per tant, d'incidència que tenim cadascú en les polítiques públiques que hem de desplegar, no?

També ha parlat vostè d'educació, de sanitat i d'habitatge. Molt bé. Sí, prenc nota del que diu. Algunes coses ja li dic d'entrada que n'estem allunyats, que no les veiem com vostè. Veig dos coses que podríem dir que són un cert denominador comú del seu plantejament que no compartim, l'hi dic amb tot el respecte. Vostès estan pel decreixement, nosaltres no. A vegades em dona la impressió de que vostès volen que anem decreixent i anem decreixent, fora turisme, fora... No, no. Nosaltres no estem en això. Estem en que es generi prosperitat amb respecte pel medi ambient i que sigui compartida.

I una altra cosa. Jo crec que fa falta posar una mica més d'èmfasi en els usuaris dels serveis públics. Per descomptat, en els servidors públics que els presten, que ja he dit en la meua intervenció que tenen tot el meu reconeixement i respecte com a president de Catalunya; però també en els usuaris –també. (*Remor de veus.*) Sí, sí, però els usuaris fem demandes determinades. Algú ha de treballar els caps de setmana als hospitals i als CAPs, perquè els usuaris volen tenir servei. I, per tant, hauríem de buscar un equilibri entre els drets dels servidors públics i les legítimes necessitats del servei públic que presten, no?

A mi em sembla que vostès ho carreguen tot molt en els drets dels treballadors i poc... M'ho ha semblat; si m'he equivocat... Escolti'm, jo li dic lo que m'ha semblat escoltant-lo a vostè, eh? En tot cas, sàpiga vostè que nosaltres buscarem aquest equilibri. Nosaltres respectarem, per descomptat, els drets dels treballadors, però també atendrem les necessitats del servei públic. I hi insisteixo, els quiròfans de Catalunya han d'estar atesos vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana, cinquanta-quatre o cinquanta-dos –o no sé quantes n'hi han en un any– setmanes a l'any. Això és així. I, per tant, haurem de dir: «Algú ha d'haver-hi aquí», eh?

Crec que estem allunyats en moltes coses. I insisteixo que tinc respecte per la seva capacitat, i ho dic sincerament, d'anàlisi. M'agradaria que trobéssim algun espai parlamentari o al Govern per poder discutir algunes coses amb vostè; per poder també nosaltres, com a govern, entendre millor els seus plantejaments, probablement per intentar explicar-nos millor davant de vostès. A mi m'ha costat trobar aquests espais de diàleg amb la seva formació política. Ho he intentat, potser poc, en la meua etapa com a cap de l'oposició. Ho seguiré intentant en l'etapa com a president de la Generalitat, i m'agradaria que vostès hi accedissin.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula la diputada la senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

President Illa, vostè sap vendre's molt bé, i a la vista està, no?, el seu missatge ha arribat a molts catalans i catalanes, però és una llàstima que el que vengui, el seu missatge, bàsicament sigui de fum. I no només perquè ens ha ofert un finançament del que no disposa –sabem molt bé que la clau d'aquesta singularitat que ens ofereix està en mans del Congrés i el Govern espanyols–, sinó, sobretot, perquè basteix tot el seu discurs de transformació d'aquest país, de millora dels serveis públics, amb una promesa de bona gestió, de bona gestió tècnica.

Sabem que ni podrà donar uns bons serveis a aquest país mentre continuïn dins el marc colonialista espanyol ni que la bona gestió que en pugui fer serà en benefici de la classe treballadora mentre continuï a les ordres del poder econòmic i financer, que és qui mana i mou els fils a Espanya. És fum, doncs, perquè, amb el seu partit al Govern de Catalunya, no només la clau del finançament, sinó també la dels serveis públics, la del treball, la del territori, la del futur d'aquest país, estan en mans del

Congrés i del Govern espanyols oficialment, però també de la llotja del Bernabéu i dels despatxos de les elits i les empreses de l'IBEX, extraoficialment.

I sí que podria fer coses, com hem fet a Girona, per limitar l'habitatge turístic, per denunciar l'habitatge turístic il·legal, per promocionar l'habitatge social. Llavors, això serien polítiques reals, físiques, i no el fum que estem dient que ven. O, per exemple, ens diu si pujar el salari mínim és d'esquerres o és de dretes; si no dona per pagar un lloguer, continua sent una política de dretes.

Sí que li hem de reconèixer un gest pel que fa a la llengua, no?, aquest informe de la conselleria de Política Lingüística que acaba de treure. Ja veurem en quines línies es concreta i quins recursos s'hi destinen, però sí que li volem fer dos apunts.

En primer lloc, si bé l'informe reconeix que per a molts adolescents i joves l'únic accés que tenen a la llengua, l'únic contacte, és el que reben a l'escola, després no fa una aposta seriosa per la immersió, quan s'ha vist que s'ha demostrat que al llarg dels anys és l'eina més útil per a l'aprenentatge del català i la cohesió del país. I és una renúncia; abans de començar a jugar el partit ja comencem amb aquesta renúncia.

I també li fem un altre apunt, que és perquè a nosaltres... L'aprenentatge del català és un dret; en alguns casos, un deure, però també sempre un dret. I, per tant, cal regular com podem accedir a aquest dret, independentment de les condicions materials de les persones que vulguin exercir aquest dret. I això tampoc apareix com una línia de treball. Veurem en quines polítiques reals es concreta.

Vostè ens va dir, i avui també ho ha esmentat una mica, que li agradava una mica la diagnosi que fem com a CUP, però no les solucions que proposem implementar, o, en aquest cas..., que ens ha dit que no n'implementem cap, que no fem cap proposta concreta. Nosaltres proposem independència, socialisme, ecologisme, feminisme, i cap d'aquestes solucions s'ha aplicat fins ara a la societat catalana per arribar al punt on està ara.

Tenim molts anys d'autonomisme, primer governat per la dreta convergent o per tripartits on el PSC ja participava, o un intent de sobiranisme on totes les lleis una mica progressistes s'han anat tirant enrere pel Tribunal Constitucional. Amb aquestes polítiques, amb aquestes solucions seves, la realitat de Catalunya és una desigualtat que es cronifica: una de cada cinc persones que es troba en risc de pobresa, més del quaranta-sis per cent dels catalans i les catalanes amb dificultats per arribar a final de mes o més del trenta-sis per cent que tenen dificultats per fer front a una despesa imprevista.

Podríem seguir donant xifres, però davant d'aquesta situació la seva recepta és aquesta «bona gestió» i federalisme. Avui no n'ha parlat, de federalisme, però sí que n'ha fet. Tot i que costa molt de creure que ho digui de debò, quan vostè és qui va posar *de facto* la senyora Sáenz de Santamaría com a presidenta; quan va votar i va impulsar el 155 contra Catalunya, tot i que ens diu que no ha votat cap president de dretes. Potser nosaltres sí que hem votat un president de dretes per tal de poder trencar amb l'Estat espanyol, perquè les nostres contradiccions –és veritat– són les nostres esperances, com deia Joan Fuster, i perquè continuem plenament convençuts que sota el règim del 78 que segueix ancorat a l'Estat espanyol i que vostès mantenen és impossible que Catalunya pugui avançar en justícia i en drets socials.

I diem tot això sent conscients que aquesta presidència espanyolista amb Catalunya acaba una etapa, la del procés, i que acaba d'una forma que és dura per nosaltres, amb un carrer desmobilitzat, amb menys pes que mai a les institucions i amb l'Estat instal·lat dintre del Palau de la Generalitat. Però nosaltres atresorarem tots els aprenentatges de l'1 i del 2 d'octubre, que vostès van voler impedir, i amb aquests aprenentatges començarem un nou camí per la independència, perquè sabem que en això ens hi va la vida.

En tot cas, a les diputades de la CUP ens trobaran en tot moment incansables i amarades d'esperances, també en l'actual context devastador que el seu partit, aquí i a l'Estat, ha contribuït a crear amb el genocidi a Gaza, amb la crisi climà-

tica i habitacional, amb el desmantellament dels serveis públics i amb l'accés de l'extrema dreta. I serem en totes aquestes lluites perquè els avenços que aconseguim van íntimament lligats a l'assoliment de la independència del nostre país.

Acabo amb unes paraules d'Angela Davis que ens fem nostres: «Els resultats no sempre són immediats. Per això és important trobar l'equilibri entre la urgència i la paciència. Si no tenim la urgència de lluitar, serà impossible de tenir els canvis radicals que volem en un futur. Però necessitem paciència. Repetint les coses és quan se n'aprèn.» Doncs, amb urgència i amb paciència, no desistirem fins a aconseguir la independència d'aquest país.

Gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, president. Senyora Castillejo, moltes gràcies per la seva intervenció. Deixi'm començar agraint els seus comentaris amb relació a l'informe i a les mesures proposades en aquest informe en matèria de l'ús social del català, de la llengua, que el conseller Vila va presentar en el Consell Executiu d'abans-d'ahir, fa dos dies, no? Bé, és un primer pas. Miri, dic que li agraeixo, de tot cor, eh?, que faci aquests comentaris i que aquí puguem trobar un primer punt de treball conjunt, no?

Dos. Amb el finançament, que vostè ha dit que..., m'ha qualificat a mi de, en fi, espanyolista i tot això..., amb el finançament que hem acordat amb Esquerra Republicana, vostè hi està d'acord o no? És a dir, creu que és una millora o no? I hi donaran suport o no? Perquè amb aquests recursos alguns dels índexs que vostè m'ha dit, de pobresa, de desigualtat..., podem fer polítiques o reforçar polítiques que ja estem fent per millorar-los. Llavors, la meua pregunta és molt directa i molt senzilla: vostès, amb això, què faran? A part de dir que..., què faran? Hi donaran suport o no, en els àmbits de representació que tinguin? Perquè és una millora concreta; potser insuficient, però és una millora. I servirà, l'hi ben asseguro, per millorar els recursos destinats a la sanitat, a l'educació, a l'habitatge, als drets socials, a la llengua. Aquesta és la pregunta.

Això és fer política –això és fer política. Jo ho hagués fet d'una forma diferent. Esquerra Republicana ho hagués fet d'una forma diferent. Hem trobat un punt en comú que beneficia, creiem nosaltres, a tothom. I vostès, davant d'això, com es posicionen? Què fan? Això és fer política, no dir-me que voldrien que al món no hi hagués... Jo també ho voldria, però vivim al món que vivim, no al que desitjaríem, al que vivim. I la política, tal com nosaltres l'entendem, és una acció col·lectiva organitzada per transformar, des de les institucions, la realitat. I creiem que aquesta mesura és una mesura que ajuda a transformar la realitat, perquè proporciona més recursos per fer polítiques públiques. Llavors, aquí..., com ens posicionem en això? Això és el que jo voldria que vostès, diguem-ne, aclarissin i contestessin i fessin, no? –i fessin.

Vull dir-li, també, dos consideracions finals: que a vegades el més revolucionari és fer les coses ben fetes, governar bé. Jo no pretenc cap altra revolució..., el Govern que jo presideixo no pretén cap altra revolució que la de governar bé; amb modèstia, amb generositat, amb humilitat, però governar bé. Que vostè d'aquí un temps, en fi, potser li costa..., crec que no, perquè crec que vostè és bastant..., vostès són sincers i honestos..., que puguin reconèixer que en algunes coses hem millorat, que en alguns dels índexs que vostè m'ha citat hem progressat; segurament em diran que poc, però que hem progressat, eh? Això crec..., és com jo concebo les coses. Aquesta és la revolució que jo vull fer a Catalunya. No en vull fer cap altra, de revolució. Cap altra, aquesta: governar bé i millorar una mica les coses.

I també estic d'acord amb vostè en una cosa, que és en la política de la paciència. Vostè, per assolir un objectiu que jo no comparteixo, i jo, perquè Catalunya reforci el seu autogovern, millori Espanya i contribueixi també a una Europa d'horitzó federal.

Moltes gràcies.

El president

Doncs té la paraula la senyora Maria Pilar Castillejo Medina per fer la... (*Veus de fons.*) Ah, ho teníem diferent. Doncs, per fer la contrarèplica, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón per un temps de tres minuts vint-i-quatre segons.

Laia Estrada Cañón

Miri, president, naltros..., evidentment que la CUP està d'acord –només faltaria– amb gestionar la clau de la caixa, com tant s'ha dit aquí. Evidentment que la CUP està d'acord amb poder exercir sobirania econòmica i fiscal, perquè la CUP el que vol, com tota l'esquerra independentista, és exercir sobirania plena, és que el nostre poble pugui exercir la sobirania plena.

Però, en primer lloc, el que han acordat no és una sobirania fiscal i econòmica, perquè, en el cas que es complís, ni tan sols podríem gestionar de quina manera recaptaríem aquests impostos, i no tindrem aquesta potestat. Però és que, en segon lloc, això no es complirà; no es complirà perquè ni tan sols aquell Estatut retallat en matèria econòmica es va arribar a complir. I, per tant, si us plau, deixin de vendre fum tots plegats i deixin d'enganyar la gent.

Perquè vostès mateixos, el seu propi partit –parlo del PSOE, perquè són una sucursal del PSOE, l'hi tornem a dir–, quan se'n van d'aquí i se'n van a les altres cambres, a l'Estat espanyol, expliquen una altra història, i expliquen que aquí hi haurà el «café per a tots», perquè si no tenen un greu problema. I, per tant, la sobirania plena econòmica i fiscal en el marc de l'Estat espanyol no és factible, sinó que ens cal culminar un procés d'independència que només és possible amb la ruptura amb l'Estat espanyol.

I per naltros aquest procés d'independència és el que s'ha demostrat que és l'única via per garantir els drets de la majoria de la població, els drets del poble treballador català. Per què? Doncs perquè, en aquest Estat espanyol, cada vegada que s'ha intentat avançar defensant qüestions molt elementals per al benefici de la majoria de la població, s'han tombat sistemàticament per part del Tribunal Constitucional.

I fins i tot pensant que poguéssim assumir aquesta plena gestió econòmica, no?, dels nostres recursos, el seu model de país no facilitaria que aquests diners anessin a parar veritablement a pal·liar les urgències que tenim en el nostre país. No anirien a parar a pal·liar aquestes urgències, perquè vostès es neguen sistemàticament a enfrontar-se amb els poders fàctics de l'Estat espanyol.

I abans em deia, doncs, exemples, no?, de qüestions com la millora tímida de les pensions, el que és el salari mínim... Totes aquestes mesures, en definitiva, el que són són pedaços. I tots els informes socioeconòmics que han aparegut recentment demostren que els darrers anys la pobresa està instaurada i que les polítiques socials que s'han aplicat no serveixen per revertir-ho. Perquè aquí hi ha una qüestió molt clara que es diu «lluita de classes»: hi han uns rics que cada cop són més rics i una població treballadora cada cop més empobrida.

Per tant, no es tracta de governar bé, de gestionar bé la misèria, sinó de confrontar-nos als interessos de qui cada cop té més a costa de fer que la majoria cada cop tingui menys.

El president

A continuació té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra, en nom del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Celebrem que el senyor Illa ja hagi tornat de vacances. Va córrer tant a fer-les que, de fet, es va descuidar fins i tot d'assistir a l'homenatge a les víctimes dels atemptats terroristes islamistes de l'any 2017 –una autèntica vergonya.

No torna sol, ho fa envoltat de nous consellers i càrrecs, bona part d'ells manifestament anticatalans i obertament espanyolistes. Torna més disposat que mai a des-

nacionalitzar Catalunya i a perpetuar les polítiques d'extrema esquerra amb què ens han colpejat els governs dels darrers anys.

A Tossa de Mar hi van arribar dos-cents immigrants il·legals l'altre dia, dos-cents. Els hi sona, aquesta xifra? És el nombre de càrrecs que Esquerra va poder salvar a canvi de lliurar el país a qui ens vol arruïnats i estabornits. Uns venen la nació per càrrecs i xavalla, i els altres la regalen a qui arriba remolcat per traficants i màfies. I, mentrestant, els catalans llevant-nos a les cinc del dematí per pagar la festa.

Si hi ha algú que encarna l'essència d'aquest Govern ple a vessar d'oportunistes, sens dubte és el senyor Espadaler. Igual que el PSC, un dia ell va jugar la carta de la centralitat i del catalanisme, però, quan va veure que anaven mal dades, va córrer a abraçar l'espanyolisme i fins i tot el comunisme. Abans prostituir-se ideològicament que no pas guanyar-se les garrofes al sector privat, oi?

Mentre vostès juguen al joc de les cadires i s'afanyen a seure a la que sigui, els catalans es converteixen en protagonistes involuntaris de la punyalada. I no em refereixo a l'obra literària de l'escriptor olotí Marià Vayreda, precisament, sinó a la trista realitat que es viu als carrers, sí, aquells carrers que havien de ser sempre nostres, se'n recorden? «Els carrers seran sempre nostres»; quanta ingenuïtat, déu meu. Quantes manifestacions estèrils, quanta energia esmerçada per no res... Nosaltres, anar comprant la samarreta cada Onze de Setembre, amb aquella lleialtat, amb aquella il·lusió, amb aquella fal·lera que hi anàvem. I guaita'ns, tenim els armaris plens de samarretes i els calaixos fins dalt de pins i llaços grocs, i ara no sabem ni què fer-ne, tu.

Quan t'enganyen, et sents decebut. Els catalans ens sentim perennement decebuts. N'estem tips, de ser la víctima, la víctima dels seus tripijocs i enganys. Enyorem aquella època en que portàvem la batuta, en que riure's de nosaltres no sortia de franc. Avui surt de franc fins i tot apunyalat-nos.

I n'estem farts, farts que validin i aplaudeixin polítiques que vostès no pateixen; tips que ens jutgin des de la talaia de la superioritat moral on viuen instaurats, tips que ens escarmentin amb sancions econòmiques per dissentir del pensament únic imperant.

Estem tips del seu autoritarisme, però sobretot estem tips de la seva hipocresia. No poden denunciar la discriminació de la dona i permetre l'entrada d'una diputada que fa ostentació de la misogínia islàmica. No poden dir-se independentistes...

El president

Senyora diputada... Senyora diputada, li faig referència a l'article relatiu a no menystenir la posició d'un altre diputat o diputada. I, per tant, li demano que no es refereixi a cap altre diputat d'aquesta cambra en aquests termes. Li demano això.

Sílvia Orriols Serra

No poden dir-se independentistes i invertir el senyor president Illa. No poden dir-se progressistes i contribuir a la tercermundització de Catalunya. Si són retrògrads, imperialistes i masclistes, ens ho diuen i llestos, però el que no és lícit és enganyar la gent. No ens han enganyat prou?

Aliança Catalana no ha vingut a vendre samarretes ni a jugar a fet i amagar. Hem vingut a alliberar Catalunya, a alliberar-la de l'Estat espanyol, de l'Estat francès i de l'Estat Islàmic. I de vostès: «El socialisme és misèria i el comunisme és la mort», paraules d'en Josep Pla que la història verifica. No deixarem que empobreixin ni matin Catalunya. La somiem lliure, viva, rica i plena, i la tindrem lliure, viva, rica i plena, i amb unes bones fronteres.

Llarga vida a Catalunya i vida curta a aquest Govern imperialista!

El president

Té la paraula el president de la Generalitat. (*Pausa.*) Perdoni, president. Amb relació a la intervenció que ha fet la diputada Sílvia Orriols, feia referència a l'article 233 del Reglament del Parlament de Catalunya, que és clar i explícit en aquest sentit. Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, senyor president. Miri, jo he de dir –i no hi estaré gaire temps– cinc coses molt concretes.

Primera, vostè no és ningú per donar lliçons de qui és català i no és català; no és ningú (*aplaudiments*) per dir qui és català i qui no és català.

Segona, perquè li quedi clar: com a president de la Generalitat de Catalunya, pel meu Govern tothom que vingui a millorar Catalunya és català i té drets i deures, com tots nosaltres. L'hi repeteixo perquè li quedi ben clar: com a president de la Generalitat de Catalunya, per mi tothom que ve a millorar Catalunya és català, tan català com vostè o com jo, i té drets i deures, els mateixos que tenim vostè i jo, i així els tractarem. (*Aplaudiments.*)

Tercera cosa. Vostè a mi em guanya en discursos d'odi, em guanya en dissoldre la convivència a Catalunya; no em guanya ni em dona cap lliçó en treball ni en treballar. L'hi dic: treballa més que vostè, soc més treballador que vostè. No admeto cap lliçó en això de vostè a mi.

Quarta cosa. Jo no acostumo a donar lliçons, però a vostè n'hi donaré alguna, i començaré per donar-n'hi una avui: aprengui educació i aprengui a respectar les institucions que són de tots els catalans, de tots, no només de vostè –de tots els catalans.

I cinquena qüestió, i perquè tingui les coses també ben clares, vostè: jo també governo per als ciutadans de Ripoll –també governo per als ciutadans de Ripoll. I estaré especialment atent a que els ciutadans de Ripoll que no comparteixen el seu discurs d'odi trobin en el Govern de la Generalitat polítiques efectives. I estaré vigilant, com a president de Catalunya, el que fa vostè com a alcaldessa de Ripoll. I vostè, com tothom, complirà la legalitat, li agradi o no li agradi.

I, finalment, la diputada Najat, que no és del meu partit polític, no li dona deu voltes, no li dona cent voltes..., li dona mil voltes, a vostè!

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra, per fer la rèplica.

Sílvia Orriols Serra

Bé, no sé si és més treballador que jo –és probable–; el cas és que vostè, no més de ser investit, se'n va anar de vacances, i jo, després d'un any i mig de ser batllessa de Ripoll, sap quants dies de vacances he fet? Un. Per tant, no ho sé, una cosa és dir-ho i l'altra cosa és aplicar-s'ho.

Algunes de les coses que ha dit avui. Diu que la immigració no posa en risc cap identitat. Ens ho diu minuts després de reconèixer la situació crítica de la nostra llengua, que frega percentatges que limiten amb l'extinció.

Diu que la immigració ens enriqueix. Ho sap, que a Torredembarra hi ha un cicle de conferències islàmiques i que un dels ponents diu públicament que les dones que es perfumen són meuques? Quina mena de riquesa és aquesta, senyor Salvador Illa?

Diu que desmentirà els discursos d'odi: comenci pel seu Govern, que fa declaracions i piulades supremacistes i catalanòfobes. Comenci per ells.

I, ja per acabar, una recomanació. A l'inici, quan recompten els immigrants que moren al mar per culpa del seu efecte crida i de les seves polítiques, per què no recompten també el nombre d'apunyalaments, de violacions i d'agressions que pateixen els catalans a mans d'aquells que han entrat il·legalment en aquest país? Volen dades? Perfecte, però donem-les totes, si us plau.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat. (*Pausa.*) El president de la Generalitat renuncia al seu torn. I, a continuació, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret Santos, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies, president. President de la Generalitat, president Illa, conselleres, consellers, diputats i diputades... Ha comparegut el president de la Generalitat, com és preceptiu, a donar compte de la composició del Govern i també de la seva estructura, i, fins i tot, al llarg de la seva compareixença i també amb les diferents rèpliques, ha donat compte de l'orientació política general del Govern. I ho ha fet en coherència i congruència amb el que havia exposat en el debat d'investidura, i, per tant, en primer terme, exposant que el Govern faria honor als acords als que s'havia arribat per facilitar la investidura tant amb els comuns com amb Esquerra Republicana de Catalunya.

I aquest és un govern que està curull de persones que han dedicat la seva trajectòria personal, política i professional a servir la ciutadania de Catalunya des de diferents àmbits. Per tant, aquesta és la primera consideració que pensem que cal fer sobre aquest Govern.

És un govern bàsicament de persones que han centrat la seva activitat en el servei públic. Hi ha persones provinents de l'àmbit parlamentari, hi ha persones provinents de l'àmbit local. I a nosaltres, al meu grup parlamentari, que ens sembla que el Parlament ha de jugar un paper central en la vida política catalana i que ens sembla que els municipis i els ens locals en general són absolutament fonamentals per a la governança de Catalunya i per al benestar dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, això és quelcom que ens sembla..., a celebrar, que persones amb una trajectòria parlamentària i persones amb una trajectòria en l'àmbit municipal puguin formar part d'un govern de la Generalitat de Catalunya, perquè entenem que li imprimiran algunes característiques que nosaltres pensem que són positives.

En segon terme, és un govern format per persones solvents, rigoroses, amb capacitat tècnica i de gestió, i això també a nosaltres ens sembla que és innegable. De fet, s'ha provat de caracteritzar aquest Govern, potser amb una intenció pejorativa o com si fos un demèrit, com un govern tècnic o de gestió. Jo els hi he de dir que si aquesta era una crítica que volgués ser dura cap al Govern, em sembla que té la pólvora mullada: en primer terme, perquè entre les preferències de la ciutadania catalana hi ha molta gent que està desitjant, especialment després de la darrera dècada, trobar aquestes característiques en el seu Govern –és a dir, solvència tècnica i capacitat de gestió–, i, en segon terme, perquè no està en absolut renyit el fet de tenir solvència tècnica i capacitat de gestió amb tenir una visió política, eh? Cadascun dels consellers i cadascuna de les conselleres tenen aquesta visió política i el Govern en el seu conjunt, presidit per en Salvador Illa, tenen clars els objectius polítics. De fet, han estat expressats en el debat d'investidura i avui s'han reiterat –jo no m'hi vull estendre molt.

L'orientació d'aquest Govern és facilitar i conduir la tercera gran transformació de Catalunya posant l'accent en la millora de l'autogovern, en l'avenç de l'autogovern, en la millora del finançament, en la millora de la qualitat democràtica de les institucions públiques, la millora del funcionament de l'Administració; posant l'accent en el combat contra el canvi climàtic, és a dir, posant en marxa polítiques públiques que combatin el canvi climàtic, d'una banda, i també que mitiguin els efectes del canvi climàtic, de l'altra; i posant l'accent en la millora dels serveis públics, tots ells, sanitat, educació, les polítiques d'habitatge..., i, en general, totes les polítiques públiques que han de contribuir a reduir les desigualtats que existeixen a Catalunya. Que, com dèiem també en el debat d'investidura, no es poden limitar, les polítiques públiques, a combatre els efectes de les desigualtats, sinó que també han de procurar remoure'n les causes.

I això, es defineixi com es defineixi l'esquerra des de qualsevol dels espais polítics que se'n reivindiquen..., això defineix una política d'esqueres: no combatre només els efectes de les desigualtats, sinó procurar remoure'n les causes. Evidentment, no serà una qüestió immediata, no serà d'una manera total, però si aquesta és l'orientació política del Govern sens dubte podrà comptar, com hi compta, amb el suport del grup parlamentari que tinc l'honor de presidir.

A partir d'aquí, s'han dit altres coses del Govern, fins i tot en aquest mateix debat. N'hi ha algunes que no puc deixar de replicar. En primer terme, acabem de sentir –tot just en el torn anterior, el que correspon al grup d'Aliança Catalana– un discurs que no és només que n'estiguem absolutament allunyats, sinó que darrere de tota aquesta presumpció retòrica, d'aquesta manera de reivindicar una catalanitat amb la que afortunadament la immensa majoria de la ciutadania catalana no s'identifica, creiem que hi ha molt d'odi, de discriminació, i és absolutament corrosiva per a la convivència democràtica.

De fet, l'anàvem sentint i jo pensava..., no m'he encomanat a ningú per dir-ho, però jo pensava que en aquest discurs només li falta un repicar de botes sobre les llambordes per tenir l'aire d'un discurs que es pogués fer a la Baviera del 33, eh? Però, en fi, cadascú és responsable de les coses que diu aquí.

En segon terme, respecte a una altra de les extremes dretes que dissortadament tenim presents en aquest hemicicle. No existeix tal cosa com un efecte crida. No existeix. És que si no ens volen creure a nosaltres perquè fem política, etcètera, creguin la gent que estudia les migracions, que n'hi ha de tot tipus d'orientació ideològica. La gent que estudia les migracions des del punt de vista econòmic, sociològic, des de qualsevol punt de vista, jurídic també, ho diu molt clar: no existeix un efecte crida.

La legislació d'un país pot ser tan dura com calgui amb els termes amb què permet la residència i el treball en un país, que el que més influeix realment en que les persones es moguin és el diferencial en l'expectativa sobre la vida pròpia i dels fills i filles que tens. Si tu estàs en un país en conflicte, si tu estàs en un país on el canvi climàtic mata la teva font d'aliment –com puguin ser els cultius–, si tu estàs en un país on no hi ha llibertats democràtiques, si tu estàs en un país on no hi ha possibilitats de prosperar econòmicament, doncs, la gent es mou. La gent es mou, i ha estat així tota la vida. Des del bipedisme, la gent ens hem mogut buscant les millors oportunitats per a nosaltres i per als nostres descendents.

I el que s'ha de fer amb això és regular-ho, efectivament, i governar-ho políticament. I procurar que, quan la gent arriba aquí, hi hagi els recursos suficients perquè les polítiques d'acollida funcionin, perquè la societat receptora pugui desplegar el seu estat social amb la fortalesa suficient perquè no funcionin els discursos que pretenen enfrontar-nos a nosaltres amb els veïns.

Perquè, saben quina característica comparteixen les dues extremes dretes i les dretes que més sovint combreguen amb aquests discursos o hi arriben a algun tipus d'acord? Que pretenen enfrontar-nos entre veïns, pretenen la guerra del penúltim contra l'últim, mentre van fent regals fiscals als rics, mentre van retallant els serveis públics, mentre van negant els drets socials. I aleshores et diuen que la culpa és del veí i no del que es beneficia del regal fiscal. (*Aplaudiments.*)

Perquè, senyor Fernández, vostè és un bon orador –l'hi hem dit tant que al final correm el risc que s'hi aboní massa–, però, sens dubte, sort que és un bon orador, perquè si hem de refiar-nos dels vaticinis que fan vostès des del Partit Popular, el que ha fet avui aquí o el que portaven fent des de la campanya electoral en què deien que el PSC investiria el senyor Puigdemont com a president..., doncs, miri, a la vista està, amb aquesta sessió i amb l'anterior, la qualitat dels vaticinis que fan, eh?

I deixi'm dir que hi ha hagut un moment en què m'ha semblat entendre del seu discurs que atribuïa a la militància i als votants del PSC ser, diguem-ne, la carn de canó del fracàs escolar a Catalunya. M'ha semblat entendre que ho deia així, i deia: «Però no pateixin, que el PSC els col·loca» i demés. Bé, venint això del partit en el que hi ha hagut un Pequeño Nicolás i no pocs casos en què la meritocràcia brilla per la seva absència, és un atreviment, però, en fi, cadascú sap també el que diu.

Ara, de cultura de l'esforç –de cultura de l'esforç–, ni als nostres militants ni sobretot als nostres electors, no els en pot donar ni una lliçó. Sap per què? Perquè la immensa majoria de la gent que ens vota a nosaltres forma part d'aquesta classe treballadora sobre la que alguns pontifiquen amb tanta seguretat en aquesta cambra

també. Aquest és un altre comentari que volia fer. Hi ha una força política, la CUP, que aquí pontifica amb una seguretat enorme sobre la classe treballadora, amb una relació inversament proporcional a l'arrelament que hi té, social, electoral o de qualsevol altre tipus. *(Alguns aplaudiments.)*

Però, en fi... No em volia deixar Junts. El que passa és que em sap molt de greu, perquè volen fer una oposició de demolició, però, al costat d'altres coses que hem sentit, ha quedat empetitida la crítica que fan al Govern. Ho lamento, perquè sé que la seva intenció era una altra. Però, en qualsevol cas, ens diuen que aquest, el Govern de Salvador Illa, no pot ser un govern per a tots els catalans. I ho diu la formació política que va investir el president Torra. Aleshores, és clar, nosaltres hem de fer un esforç seriós per contenir la hilaritat.

Perquè si hi ha hagut un govern que hagi ignorat sistemàticament la meitat dels catalans i les catalanes ha estat el Govern del senyor Torra, especialment una de les formacions que formava part d'aquest Govern, però de manera sistemàtica. Mentre que els suports que ha obtingut, efectivament, només per a la investidura, el Govern que presideix el senyor Illa han vingut a desafiar la dinàmica de blocs en la que estàvem en els darrers quinze anys.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Només molt breument, per agrair el suport del meu grup polític, el Grup Socialistes i Units per Avançar. Un suport que sé que també serà exigent i que, des de l'àmbit parlamentari, també farà arribar les seves propostes al Govern de Catalunya.

Quatre qüestions que suggereixo al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i que m'aplico també a mi mateix.

Primera, contribuir al prestigi de la política, de l'activitat política, entesa com una activitat noble de servei públic, de treballar pel bé comú o per l'interès general, a l'elecció de vostès l'expressió que encaixi més amb la seva manera de pensar.

Segon, subratllar molt i treballar molt per la capacitat d'acord, d'arribar a acords, que hem de tenir tots els grups polítics per poder travar consensos a la societat catalana.

Fer-ho sempre, en tercer lloc, des de la generositat i la humilitat, que no vol dir renunciar a les pròpies conviccions, sinó que vol dir tenir una mirada ampla, generosa amb altres plantejaments i també una mirada..., tot el contrari d'una mirada arrogant: una mirada humil i de disposició a entendre l'altre.

I, finalment, no perdre mai de vista la pluralitat i la diversitat de la societat catalana; una pluralitat i una diversitat que enriqueixen Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Acabada la compareixença del president de la Generalitat, passem al següent punt de l'ordre del dia.

Decret llei 8/2024, de 30 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2024 en l'àmbit de la salut i una mesura administrativa

203-00002/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i la votació sobre la validació del Decret llei 8/2024, de 30 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any 2023 prorrogats per al 2024 en l'àmbit de la salut i una mesura administrativa.

En primer lloc, d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà el Govern per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té la paraula la consellera d'Economia i Finances, l'honorable senyora Alícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Alicia Romero Llano)

Gràcies, president. Bon dia, consellers i conselleres, diputats i diputades. Un plaer tornar a ser al Parlament després d'aquestes setmanes –no podem dir «estiu», perquè ha sigut molt curt– i tornar-nos a veure, ara com a consellera d'Economia i Finances.

Avui portem, com deia el president del Parlament, aquest Decret llei 8/2024, de 30 de juliol, de concessió d'un suplement de crèdit de 142 milions d'euros. Com saben vostès i deuen recordar, doncs, no vam poder aprovar els pressupostos de l'any 24 i això ens va portar a una consegüent pròrroga pressupostària dels del 2023. I, òbviament, això ens comporta que haguem necessàriament de portar aquí a tramitar suplements de crèdit per fer front a aquelles necessitats urgents que no es poden obviar des del Govern.

Aquest és el tercer decret llei que portem. Ja n'havíem portat dos fa uns mesos, els havia portat el Govern Aragonès. De fet, els tres suplements de crèdit són del Govern Aragonès, i aquest ens toca defensar-lo, òbviament, a nosaltres. El primer, per recordar-los-ho, va ser de sobre uns 145 milions per fer front a inversions i finançament de la sequera, ajuts i inversions per a la sequera.

El segon va ser un d'important, de 1.840 milions, per fer front als increments retributius que venien dels convenis col·lectius, bàsicament, i d'algunes despeses de funcionament i inversions. Era una xifra molt important.

I aquest tercer, de 142 milions d'euros, bàsicament per fer front a algunes despeses de salut lligades a la contractació d'entitats, el seu desplegament de les xarxes territorials, reassignació de recursos importants i una petita partida per pagar les pensions a aquell personal de l'Administració que..., d'abans de l'any 1939. Per tant, és un decret llei que intenta resoldre algunes urgències, sobretot en l'àmbit de la salut, i que era urgent, doncs, portar a convalidar en aquest Parlament.

Vostès poden preguntar com es financen aquests 142 milions d'euros, que és el que portem avui. Doncs s'ha finançat o es finançarà amb una millora dels tributs –com es poden imaginar, nosaltres veníem d'una pròrroga pressupostària del 23, han millorat els ingressos per tributs– i també del sistema de finançament. I és a través d'aquesta millora que financem aquests 142 milions.

Volia fer-li –ho aprofito– una petita observació amb relació a l'àmbit de la salut –ha sortit també en el debat–, perquè molt sovint aquests suplements de crèdit, doncs, fan referència a necessitats i urgències en l'àmbit de la salut, que és tan important i tan prioritari per a tots els grups d'aquesta cambra. Hem tingut un fort creixement en els darrers anys en l'àmbit de la salut. Hem fet una inversió molt important: hem passat de 10.000 milions d'euros a 15.000 milions d'euros d'inversió en salut, m'agrada més dir que de despesa, i en això coincideixo amb la consellera Pané, però és veritat que les regles de despesa a les que ens tornarà a obligar Europa l'any vinent no ens permetran fer aquests grans increments com s'ha fet els darrers anys i, per tant, haurem, evidentment, de fer sostenible el sistema amb algunes reformes que té encomanades la consellera Pané. Això sí, permetent i mantenint aquesta universalitat en el sistema i la seva qualitat, la millora de la qualitat. Però és cert que aquests increments ja probablement no els podrem tenir. I recordin vostès que s'inicien amb la covid i continuen després, els següents anys.

Per tant, haurem de treballar molt, hi insisteixo, doncs, en aquesta sostenibilitat del sistema, que ha tingut un quaranta-tres per cent de creixement en els darrers anys –molt important, molt prioritari per al nostre país.

En tot cas, el decret fa referència a algunes urgències que hi havia sobretot en el sector de la concertació. I, per tant, portem aquest decret i, en fi, doncs, si vostès ho consideren..., convalidar-lo. Espero el seu vot favorable perquè pugui ser així i puguem continuar treballant.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, passem ara a la intervenció dels grups parlamentaris per fixar la seva posició. Segons va acordar la darrera Junta de Portaveus, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascun. Farem les intervencions de major a menor, acabant pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula, doncs, pel Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. President, conselleres i consellers, bon dia a tothom. Ja que parlem de salut, i des del màxim respecte institucional i personal, tot i les discrepàncies ideològiques, deixin-me primer de tot felicitar la consellera Pané per les seves responsabilitats al càrrec, al departament. Li desitjo sort i encerts.

Bé, que al darrer Ple el darrer decret aprovat pel Govern sortint i el primer que valida el Parlament amb el Govern actual sigui per injectar recursos al sistema de salut ens demostra com l'infrafinançament crònic que pateix Catalunya ha portat al límit els nostres serveis públics.

De fet, aquest decret neix del crit d'auxili del sector sanitari davant d'aquesta manca de recursos. Neix de la iniciativa del Consorci de Salut i Social de Catalunya i de la Unió Catalana d'Hospitals, no neix del Govern. Són les seves reunions amb els diferents grups parlamentaris i amb el Govern els que l'han fet possible. No els 200 milions que es necessiten i que ells demanaven, sinó com a mínim, doncs, aquestos 142, que com a mínim permetran respirar, que no sortir de la UCI, una bona part del sector públic de salut, el sector concertat, el gran oblidat de l'anterior suplement de crèdit. Sense aquests diners, difícilment podran continuar prestant els serveis sanitaris a la població. I l'atenció sanitària pública depèn també, i molt, d'aquest sector, que també és sanitat pública. No obstant, consellera, continuen faltant aquestos 50, no ho oblidem.

Ara, no portem a engany la gent: el problema no és no tenir pressupostos. Els pressupostos del 2023 en Salut eren 12.000 milions d'euros. Els pactats per Esquerra i Socialistes eren 12.850 i escaig, 850 més. Però és que a l'abril es va aprovar aquest suplement de crèdit, que hi ha fet referència, de 1.840 milions d'euros –per cert, amb el vot favorable de Junts per Catalunya–, que injectava 733 milions més a Salut i ara n'hi injectem 142 més, a Salut. Total, 12.875 milions d'euros. Més que els pressupostos que no es van aprovar. Des del 30 de juliol, que aquest decret va entrar en vigor, Salut té més diners dels que vostès van pactar amb Esquerra.

Quin és el problema, doncs? El problema és que se'n pressuposten entre 12.000 i 13.000 i ens en gastem o n'hi invertim 15.000 o 16.000. El problema són els 3.000 o 3.500 milions extres que es necessiten per a un funcionament mínim del sistema de salut i no tenim, i els anem passant a l'any següent, i un any rere l'altre. El sistema aguanta per uns excel·lents professionals que estan al límit, que són capaços de fer els tractaments més complexos, les cirurgies més complexes, que atrauen gent d'Espanya i d'arreu del món, però que no entenen com algú s'ha d'esperar deu dies perquè el vegin al seu ambulatori o al seu CAP.

El problema és que els països europeus destinen entre un vuit i un nou per cent del PIB al seu sistema de salut: Regne Unit, un vuit; Dinamarca, un vuit i mig, o Alemanya, un 9,9. I a Catalunya només hi podem destinar un 5,3 i n'hi acabem invertint un sis, però és que la mitjana de l'Estat espanyol és un 7,3. Pel PIB català, un vuit per cent serien 19.500 milions d'euros, no els gairebé 13.000 que hi invertim o els 15.000 que ens hi gastem.

El problema, l'elefant a l'habitació, és que els catalans paguem cada any 60.000 milions en impostos, però 22.000 són el dèficit fiscal amb Espanya, un 9 i mig per cent del PIB. Diners que generem però no podem invertir a Catalunya, diners que necessitem per a sanitat però no en podem disposar. El problema es diu «espoli fiscal» i afecta la salut de tots els catalans. I no, no és solidaritat; és espoli fiscal. Ras i curt. (*Alguns aplaudiments.*)

Per cert, fixin-se ràpidament en com repartim aquestos 142 milions, eh? Vuitanta-set per als hospitals generals bàsics i de referència, els petits, que estan clarament infrafinançats; 49 milions per pagar l'activitat marginal dels hospitals, perquè no deixin de fer-la i no ens augmentin les llistes d'espera, i 6 milions, només 6 milions, per a l'atenció primària, un pírric quatre per cent. Així no sé jo si reduïrem els deu dies de la gent que s'espera als CAPs.

Vaig acabant. Aquest estiu, en la presentació del llibre del conseller i alcalde Xavier Trias *Un model sanitari per a Catalunya*, del Cercle de Salut, el conseller ens va dir: «El problema és que es van transferir les competències sense transferir els recursos, i han passat quaranta anys i estem igual.» Doncs és exactament això.

En resum, Junts per Catalunya donarà suport a un decret que neix de la sanitat pública que agonitza, però si no fem front a l'espoli fiscal de 22.000 milions d'euros que patim cada any és impossible que els catalans i les catalanes, tots, tinguem la sanitat que necessitem i que ens mereixem.

Per això, també per això volem la independència. Per això, també per això, aconseguirem la independència.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats i diputades, bon dia a tots i totes. Permetin-me començar desitjant-los a tots i totes una bona feina. Sempre és un honor ser conseller de la Generalitat, o consellera, però no sempre és un plaer. Jo crec que és una qüestió que cal tenir sempre molt present.

Mirin, respecte a aquest decret llei, m'agradaria explicar el què, el com i per què hem arribat aquí. El què..., la consellera Romero i el diputat Fàbrega ho han explicat, jo crec que d'una manera prou concreta, a on van aquests recursos per tal de que tinguem l'equilibri financer d'aquelles entitats públiques, hospitals bàsics, i també per a la complexitat o per a l'activitat especialitzada, amb aquests 87 i 49 milions d'euros, respectivament, i aquests 6 milions d'euros cap a l'atenció primària.

Com hem arribat aquí? Doncs, en els darrers anys, injectant recursos al sistema de salut, sent una prioritat en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, amb aquest increment jo crec que molt remarcable de recursos destinats a la salut, després d'un escenari complicat on havíem de recuperar molta activitat després de la covid. Aquest escenari crec que l'hem assolit. També amb una feina intensa per part del departament per tal de millorar les condicions dels i les professionals del sistema de salut, tant del Siscat com de l'ICS, aconseguint tancar acords laborals —el tercer acord de l'ICS o l'acord, també el tercer, al Siscat— que tendeixen a l'harmonització de les condicions d'aquests professionals de la salut i que milloren la seva situació tant des del punt de vista professional com econòmic. Amb camí per córrer, però que té una millor situació que abans.

I hem arribat aquí també amb uns pressupostos presentats l'any 2024 que inclouen 800 milions d'euros addicionals per tal de fer front a aquesta despesa desplaçada i reduir-la, aquesta despesa que executem i que la paguem l'any següent, 800 milions d'euros, i que també comptava amb aquests recursos que avui afegirem al pressupost.

Les decisions polítiques tenen conseqüències sobre la ciutadania. I la decisió de no aprovar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2024 fa que no disposem des del primer dia dels recursos que tenim, i que són insuficients, però que tenim, per tal de posar-los al sistema de salut.

Permetin-me, a partir d'aquí, a partir de la fragilitat del sistema de salut degut al seu infrafinançament, arribar al perquè. El perquè és clar, és el dèficit fiscal: és que tots els recursos que generem no són a disposició dels i les ciutadanes de Catalunya. I és per això que Esquerra Republicana de Catalunya, igual que construïa solucions a través dels pressupostos amb les eines que teníem, col·loca la sobirania fiscal al centre de la legislatura, al centre polític de les necessitats del nostre país, amb la força que tenim. Posem al servei dels i les ciutadanes la nostra força per tal de que puguem disposar de tots els recursos, precisament i principalment perquè el nostre sistema de salut..., perquè els nostres serveis públics siguin millors, puguin respondre millor a les necessitats de la gent.

Aquesta aposta... Com diuen els Figa Flawas, solucions i no problemes. Nosaltres construïm solucions. Hem tingut oportunitats històriques que les hem deixat perdre. Les hem deixat perdre amb l'inici d'aquest període constitucional en què alguns, Convergència i Unió, seien a la taula dels grans, i els socialistes també, i vam dir que no o potser no vam poder. La vam perdre el 2005, quan Artur Mas pactava retallar l'Estatut amb Zapatero i acabava amb el model de finançament, que era solidari i que donava la clau de la caixa a Catalunya. I esperem que aquesta vegada els seus hereus, aquells que van retallar amb Convergència i Unió el sistema de finançament aprovat per aquest Parlament, no ho tornin a fer.

Nosaltres estarem vigilants per tal de que els recursos de Catalunya estiguin al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Gràcies, president. President de la Generalitat, consellers, conselleres, diputats, diputades... Doncs mirin, realment vull començar amb unes declaracions que es van fer fa molt poc, perquè van ser a mitjans del mes de juny –per tant, pràcticament al començament de l'estiu–, i van ser del propi conseller de Salut en funcions, el senyor Manel Balcells, que va destacar textualment que el Departament de Salut «disposava de més diners que mai» i que «preveia tancar el 2024 amb una despesa de 15.411 milions d'euros, un 4 i mig més respecte al 2023, equivalent a 662 milions d'euros més». I, amb aquesta gran dotació, el conseller esmentat va subratllar que es garantiria a la ciutadania una atenció sanitària plena –tant la primària i l'especialitzada com l'hospitalària– durant el 2024.

En canvi, avui la consellera d'Economia i Finances, la senyora Alícia Romero, ens presenta un decret llei per dotar un suplement de crèdit de 142 milions d'euros destinat precisament a cobrir despeses extraordinàries i urgents en l'àmbit de salut l'any 2024. En concret, aquestes despeses..., textualment són «compra de serveis assistencials en els centres concertats, millora de distribució territorial en atenció primària i atenció especialitzada d'aguts, i adequació de la contractació de les entitats proveïdores a les necessitats poblacionals». Per tant, suposo que deuen estar d'acord amb mi que *la coherència brilla per su ausència*, perquè en tan poc temps resulta que passem o passen de blanc a negre.

A banda d'això, no hi ha dubte que la incapacitat per aprovar un pressupost per a l'any 2024 per part de l'anterior Govern d'Esquerra Republicana de la mà dels seus socis, els socialistes i els comuns, ha comportat que s'hagin hagut de prorrogar els pressupostos del 2023 per a enguany. I, clar, aquest fet..., tots sabem que una pròr-

roga pressupostària dificulta tècnicament tant les dotacions pressupostàries inicials com les modificacions que es poden fer al llarg de l'any.

Per altra banda, també està clar que durant el 2024 la Generalitat de Catalunya està recaptant més ingressos tributaris, com també més ingressos derivats del model de finançament. Aquest model de finançament que tan poc els agrada resulta que està incrementant les arques de la Generalitat, tant a partir de la liquidació del finançament de l'any 22 com a partir de les bestretes d'enguany.

Davant d'aquesta realitat, des del Grup Parlamentari del Partit Popular, doncs, veiem bé que majors ingressos públics es destinin a serveis essencials com la salut, i més tenint present l'estat que té aquest sector actualment, que cal realment tant millorar-ne la qualitat com la gestió dels recursos públics. Però considerem que no està justificat en el decret llei que aquestes despeses proposades siguin realment extraordinàries i urgents, de forma que no es puguin pressupostar per a l'any vinent. És per aquest motiu que ens abstindrem –ja els avanço que ens abstindrem, eh?– en aquesta votació.

Esperem que per a l'any vinent, per a l'any 2025, doncs, sí que tinguem pressupostos de la Generalitat de Catalunya amb les dotacions necessàries per garantir una adequada prestació dels serveis públics, especialment salut, seguretat i educació, entre altres. I és important que es puguin aprovar a partir del dia 1 de gener per evitar justament les limitacions de la pròrroga pressupostària.

Som conscients que aquest és un gran repte polític i, a més, tenint present, si no vaig errada, que només s'ha aconseguit una sola vegada des de l'any 2010. Per tant, només tenim pressupostos des del començament d'any, doncs, una sola vegada des de fa quinze anys. I per això voldria acabar la intervenció aprofitant per demanar al Govern de la Generalitat que presenti el seu projecte de pressupost al més aviat possible, a l'octubre, perquè d'aquesta manera els grups parlamentaris podrem fer les esmenes pertinents a favor d'un pressupost adequat per a l'any vinent.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Me van a permitir que felicite a la señora consejera de Sanidad por el nuevo nombramiento y le desee los grandes aciertos en su gestión de los que carecieron sus antecesoras de Esquerra Republicana.

Bien, la situación en la sanidad catalana es lamentable y es obvio que necesita una dotación presupuestaria que se ajuste a la realidad, y no esas dotaciones ficticias y sin rigor a las que nos tenía acostumbrados Esquerra Republicana. Coincidimos, por tanto, con ustedes: el Departamento de Salud necesita más presupuesto.

Pero no solo necesita más presupuesto, sino que también necesita una gestión eficiente de la que ha estado falto en los últimos veinte años. Es imperativo invertir en lo importante y reducir el gasto político justo en este departamento, departamento que se caracteriza, entre otras cosas, por contar con ciento dieciséis altos cargos con sueldos que sobrepasan los cien mil euros al año de media.

No obstante, el Govern Illa empieza a caminar con el pie cambiado. La primera medida tomada no ha sido reducir el gasto superfluo, sino todo lo contrario. El PSC ha optado por aumentar el gasto político: dos consejerías nuevas totalmente innecesarias, con más gasto inútil, con más y más altos cargos con carné de partido, en una Cataluña en la que este verano, y por falta de presupuesto, se han cerrado cientos de camas hospitalarias y se ha reducido hasta en un noventa por ciento la actividad sanitaria en muchos centros. ¿La consecuencia? Peor servicio y un aumento exponencial de las listas de espera que sufren los catalanes.

Pero es que, además, señora Pané, su nombramiento al frente del Departamento de Salud es toda una declaración de intenciones, conocida por pertenecer a ese exclusivo club de los ciento dieciséis altos cargos del departamento con sueldos desorbitados –concretamente perciben un jugoso salario de casi 130.000 euros al año. O lo que es lo mismo: los años que estuvo al frente de la gestión del Hospital del Mar se embolsaba la desproporcionada cantidad de casi once mil euros al mes. Lo grave es que, al mismo tiempo, en ese centro aplicaba usted recortes tanto en recursos materiales como al personal sanitario, al que no dudó en reducir su salario durante la crisis del 2010, negándose a revertir los recortes hasta el mismo día de su salida del Hospital del Mar, hace apenas unos meses. Una gerente que consiguió que los propios profesionales cambiasen sarcásticamente el nombre del Hospital del Mar por el del «Hospital del Mal». Y esto es solo su último logro en su dilatada carrera por la Administración pública. Ya tendremos tiempo en esta legislatura de debatir otros de sus grandes *hits*, que no tienen nada que envidiar a este.

El caso es que con este decreto ley se nos pide que demos el visto bueno a una ampliación de capital para un departamento capitaneado por una socialista de pro, con solera, tal y como manda la tradición del PSC, saltando de alto cargo en alto cargo, colonizando las instituciones públicas, utilizándolas como agencias de colocación y lucrándose de ellas, siendo el pueblo llano el que paga sus fiestas. (*Alguns aplaudiments.*)

Mientras, los catalanes padecen la mayor crisis económica de los últimos diez años, ahogados por impuestos propios, sufriendo las peores listas de espera sanitarias de toda España, con los peores servicios sociales y los sanitarios peor pagados, hastiados y sin vacaciones, porque por falta de presupuesto y de previsión se han negado, tanto ustedes como Esquerra Republicana, a contratar personal de sustitución. Sí, también ustedes, porque recordemos que la pasada legislatura el PSC cogobernaba con Esquerra Republicana.

Y a esto se reduce el decreto que nos presentan hoy. Por una parte, ponen ustedes la mano, llena de argumentos biensonantes y grandilocuentes, y con la otra, y por detrás, reparten el pastel recibido entre todos aquellos fieles con carné del PSC a modo de nuevas consejerías, direcciones generales, gerencias y demás altos cargos, o suculentas subvenciones a entidades afines para mantener su cuota de poder, al margen de las urgencias, de las necesidades y del sufrimiento de los catalanes. Pero, eso sí, con su dinero. Está claro que VOX votará en contra.

Muchas gracias.

El president

En nom del grup parlamentari dels comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bé; bon dia, consellera. Aprofito –aquesta és la meva primera intervenció en aquesta legislatura– per desitjar-li sort i encerts; ho he fet també en privat. També molta mà esquerra –sé que la té– per fer polítiques econòmiques que garanteixin la igualtat d'oportunitats a Catalunya i la reducció de la desigualtat. Sap que li estenem la mà, hi insisteixo, l'esquerra, però que també serem exigents i contundents per defensar els interessos dels treballadors i treballadores del país i les famílies de classe mitjana.

Entro en matèria en el decret. Els comuns som conscients que s'ha d'aprovar aquest decret, en som plenament conscients. Un decret que va posar en marxa la consellera Natàlia Mas sobretot per garantir la qualitat assistencial al conjunt del país i també, en aquest cas, la demanda que tenen molts ciutadans, ja sigui a l'atenció primària o l'atenció especialitzada d'aguts, sigui quin sigui el seu codi postal, i que, per tant, garantim una atenció mèdica de qualitat al conjunt del

país. També que els professionals sanitaris, especialment els que treballen en centres concertats, no vegin afectades les seves condicions laborals abans d'acabar l'any 2024.

Però sí que volem fer dues consideracions que expliquen el sentit del nostre vot. La primera és que aquest suplement de 142 milions d'euros arriba després de dos d'anteriors pràcticament per un valor de més de 2.000 milions d'euros. I això, per nosaltres, ha explicat dues coses. La primera, que ja ho vam dir quan va fracassar el tràmit pressupostari –en aquest cas, de l'acord de PSC i Esquerra o d'Esquerra i el PSC sobre els pressupostos–, que era possible que no es perdessin aquests recursos. I crec que, en aquest cas, aquests suplements de crèdits aprovats així ho demostren.

I la segona, sense que serveixi de precedent, estant d'acord amb el que deia el senyor Fàbrega –que és una cosa poc habitual, que compartim el que deia Junts per Catalunya–, és que l'acord de PSC i Esquerra no garantia –no garantia–, en aquest cas, ni els increments poblacionals que s'havien produït al país ni, després, tampoc una cosa més important, que eren els acords laborals que s'havien tancat, en aquest cas, per a la sanitat concertada amb el conveni del Siscat, però tampoc amb el tercer acord de l'ICS, com s'ha demostrat amb les retallades que s'han hagut d'aplicar en alguns centres hospitalaris de l'ICS aquest estiu.

I la segona consideració que volem fer: miri, és evident que la sanitat catalana sempre necessitarà més recursos i, evidentment, ens hi ha d'ajudar l'acord de nou sistema de finançament singular que nosaltres també defensarem i, evidentment, també fem nostre. Però és evident que tenim més recursos que mai a la sanitat catalana i que la sanitat catalana està al límit –també teníem l'altre dia l'oportunitat de parlar-ne amb la consellera.

I, evidentment, això té a veure, per nosaltres, amb una qüestió de model: seguim prioritant l'atenció hospitalària per davant de l'atenció primària. I, evidentment, nosaltres creiem que el model de la sanitat, del que és el Siscat, a nivell català, està arribant a una situació límit i que és un pou sense fons i opac de recursos públics. Perquè tenim històricament aquesta xifra que s'havia situat dels 15.000 milions d'euros que havíem d'assolir per garantir una qualitat assistencial, tenim més recursos que mai, i la sensació que tenim els pacients i, evidentment, el que expressen els professionals és que estem pitjor que mai. Per tant, alguna cosa està passant.

I ho hem dit, ho ha dit també la nostra presidenta: som escèptics, en aquest cas, que la persona que han triat per dirigir aquest departament no vulgui aprofundir en aquest model que nosaltres creiem que està esgotat. Ara, també ho hem dit..., és a dir, nosaltres jutjarem els fets –jutjarem els fets–; no jutjarem, en aquest cas, les previsions que segurament legítimament nosaltres tenim.

I nosaltres pensem, humilment, però per això també ho vam incorporar en l'acord de govern, que les solucions passen per allò que tenim en l'acord d'investidura que vam tancar amb el Partit Socialistes. La clau, per nosaltres, és l'atenció primària i destinar d'una vegada per totes el vint-i-cinc per cent del pressupost de Salut –i això és decisió única i exclusiva del Govern de la Generalitat–..., no del volum total de recursos que tinguem, ni fins i tot de la consellera d'Economia o fins i tot del nou sistema de finançament..., sinó bàsicament de si és la prioritat o no és la prioritat per al Govern de la Generalitat i, evidentment, per a la consellera de Salut.

I l'altra és complir la literalitat de l'acord. Cal obrir un debat sobre el sistema de finançament de la sanitat concertada a Catalunya. Cal obrir un debat, perquè estem arribant a una situació que jo crec que és paradoxal. És a dir, hi aboquem més recursos que mai i el sistema està tensionat. Si parlem en termes pràcticament, diguéssim, sanitaris, tenim el sistema català a l'UCI. I, per tant, nosaltres..., és la nostra posició i és la que defensarem i és el que diu l'acord.

Nosaltres creiem que cal construir un veritable sistema nacional de salut. I, evidentment, això no ho farem d'un dia per l'altre. Evidentment, sabem com funciona el sistema català de salut, però cal avançar en una determinada direcció, no en la direcció contrària.

En tot cas, emplaço tant la consellera d'Economia com, evidentment, també la consellera Pané a poder-ne parlar, i en aquesta legislatura, doncs, que siguem capaços de fer aquest debat i d'avançar en la construcció d'aquest sistema nacional de salut que crec que és el que necessitem tots els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Mirin, a principis de juny, precisament, la CUP vam reclamar al Departament de Salut i al Govern en funcions de Pere Aragonès que aturés les retallades a la sanitat pública després que la portaveu, Patrícia Plaja, confirmés que a l'Institut Català de la Salut s'havia traslladat la indicació de no contractar substitucions per garantir la contenció econòmica.

En aquell moment vam parlar amb personal sanitari de diferents centres de l'Institut Català de la Salut. Vam comprovar que l'abast d'aquesta decisió també comportava no substituir el personal de vacances, no prorrogar els contractes eventuais, tancar carteres o paralitzar el seguiment de pacients crònics als centres d'atenció primària, entre d'altres mesures. I posteriorment vam poder constatar que les retallades no només afectaven l'ICS, sinó el conjunt de la sanitat concertada.

De fet, diferents sindicats i col·lectius en defensa de la sanitat pública al llarg d'aquest estiu han estat protestant. Especialment sonades van ser les mobilitzacions del personal d'urgències de Mútua Terrassa, que es va negar a acceptar la pèrdua de personal i el tancament de nous boxs, que els obligava a atendre el personal als passadissos fins al punt d'explicar-nos anècdotes greus i realment preocupants d'haver d'anotar que ics pacient era el que estava ubicat «sota el got amb les canyetes», perquè realment no sabien on ubicar les pacients a les urgències.

I en aquell moment ja vam dir-ho, que ens semblava una autèntica irresponsabilitat per part del Departament de Salut que, havent tingut l'oportunitat d'aprovar aquell quantió suplement de crèdit de 1.850 milions d'euros per atendre les despeses davant la no aprovació dels pressupostos, no s'hagués dotat de tota la quantitat necessària per evitar les retallades que s'estaven aplicant aquest estiu.

En aquell moment vam instar el Govern a aprovar un nou suplement de crèdit per fer front a aquestes mancances. Vam requerir tot el detall dels serveis tancats, vam demanar compareixences, tot plegat sense èxit –ni tan sols tenim la documentació a hores d'ara–, fins que ens vam assabentar de l'aprovació d'aquest decret a finals de juliol, de 142 milions d'euros.

I quan l'examinem, doncs, veiem quina és la realitat, que és un suplement de crèdit que expressa perfectament com funciona la sanitat catalana. Un model que afavoreix el centrisme hospitalari que està pensat bàsicament per garantir la transferència de recursos públics a mans privades. Mans privades que gestionen la sanitat d'aprovisionament públic. Ja sabem del que parlem: sanitat d'aprovisionament públic gestionada per mans privades.

Mirin, per naltros és impossible que donem el vistiplau a aquest decret. Ens abstindrem, perquè som conscients de les necessitats pressupostàries, però volem mostrar la nostra disconformitat amb el que considerem que és un model totalment pervers. Perquè estem totalment d'acord, i ho hem denunciat, que patim un espoli fiscal, un espoli fiscal espanyol. Hi estem totalment d'acord. És evident que el nostre sistema sanitari està clarament infrafinançat, però també patim un altre tipus d'espo-

li a mans d'aquesta patronal sanitària. Per tant, per molt que hi aboquem recursos, o canviem el nostre model sanitari o no podrem controlar com es gasten aquests diners.

I nosaltres ja hem explicat en moltes ocasions com funciona aquest model, un model que no permet un control de com es gasten aquests diners. I no només parlem dels sous astronòmics –no només el de l'actual consellera Olga Pané, sinó que eren molts més directius de la sanitat concertada els que fins i tot en temps de crisi es van apujar el sou sense cap mena de mirament–, sinó que parlem de tot el que és el trierisme, els entramats empresarials de fundacions com la de la Xarxa Santa Tecla o com la de Mútua Terrassa, que no es fiscalitzen perquè no hi ha interès i perquè precisament estem parlant de la gallina dels ous d'or.

En el seu dia, va tenir tot el sentit del món concertar la sanitat quan es van transferir les competències i no hi havia prou centres sanitaris. Tenia sentit en aquell moment concertar activitat amb totes aquestes fundacions. Posteriorment ja no, ja no tenia sentit. I el que no s'entén és que precisament al llarg dels anys, en comptes d'anar recuperant activitat i d'anar recuperant aquests centres..., al contrari, aquestes grans fundacions el que han fet és ampliar tota la seva activitat. I el que han fet els successius governs de la Generalitat, anomenats «d'esquerra» o no, és anar donant cada vegada més diners i més recursos a tot aquest sector.

Per nosaltres, l'única solució que hi ha per controlar realment on van a parar aquests diners és una sanitat cent per cent pública. Una sanitat, un conveni. No només ho demanem naltros; ho demanen els col·lectius en defensa de la sanitat pública, ho demanen les treballadores també. I la realitat és aquesta, que tenim la gran majoria dels concerts caducats. Què pensen fer a partir d'ara? Continuar mantenint-se en aquesta situació d'alegalitat, com a mínim? O posar-se a la feina i començar a recuperar tota aquesta activitat concertada?

Perquè de moment el que tenim és això, que en aquests grans hospitals és on operen les mútues, exercint el pitjor dels parasitismes i exercint classisme. I això és el que tenim ara mateix a Catalunya.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana considera primordial garantir uns serveis públics de qualitat, quelcom que tots sabem que no passarà fins que recuperem el nostre estat propi. Som partidaris d'augmentar el pressupost dedicat a l'atenció sanitària, als serveis assistencials; evidentment que sí.

Però aquest suplement de crèdit és per atendre els catalans o per poder finançar la sanitat gratuïta que els immigrants il·legals obtenen només d'empadronar-se dins de coves i sota ponts a les nostres viles i ciutats, senyor Illa? Aquests diners són per compensar les desigualtats territorials i escurçar les llistes d'espera dels avis que han cotitzat tota una vida o són per pagar les operacions i els tractaments de gent que ha entrat fa dos dies amb visat de turista i que s'ha empadronat de manera totalment fraudulenta? Em penso que tots sabem la resposta.

Llistes d'espera que limiten la perspectiva de vida dels pacients o els obliguen a fer tractaments molt més agressius; metges que no tenen el MIR ni parlen català atenent els nostres pacients; desballestament d'alguns hospitals comarcals obligant a desplaçaments costosos i llargs... Els problemes del sistema sanitari són molts, agreujats, evidentment, pel saqueig fiscal que patim.

Aliança Catalana s'abstindrà en aquesta votació, perquè la solució als nostres mals no és fer suplementes de crèdit, sinó restituir l'estat català, aturar la immigració il·legal i garantir que no entri ningú sense assegurança mèdica ni contracte previ de treball. «Seny i ordre», se'n diu.

El president

Té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Molt honorable president, honorables consellers, conselleres, diputades, diputats... Aquest és un decret que prové directament, com ha indicat la consellera sens dubte molt millor del que pugui fer jo, derivat de la situació de pròrroga pressupostària en la que ens trobem.

De fet, el propi decret de pròrroga ja exposava, indicava en la seva exposició de motius que la gestió del Departament de Salut incorreria en aquesta circumstància d'insuficiència de recursos com a conseqüència de la no adequació, de la variació en l'evolució de les despeses respecte als ingressos previstos l'any 2023. I el que s'ha fet al llarg dels successius suplements de crèdit, d'aquests successius decrets, doncs, és adequar la situació a aquesta realitat.

Els objectius específics del decret –els comentava, hi insisteixo, la consellera– són garantir la continuïtat i sostenibilitat del servei de salut a Catalunya durant el 24 malgrat aquesta situació de pròrroga, millorar l'equitat territorial en l'atenció territorial primària, adequar la contractació d'entitats proveïdores a les necessitats poblacionals –que han augmentat a causa del creixement demogràfic.

I els recursos, com s'ha indicat, provenen de la incorporació del marge que queda –34 milions– respecte a la situació de superàvit que es generava com a conseqüència de la pròrroga i 109 milions com a conseqüència de la liquidació del model de finançament –positiva–, les bestretes del model del 2024 i l'increment de la recaptació tributària, com a conseqüència, també, les dues primeres de l'evolució positiva de l'economia.

Per tant, és un decret, i des de la responsabilitat del Govern, amb què es dona continuïtat, i sobretot amb aquest objectiu de garantir, per damunt i per davant de tot, la qualitat en la prestació dels serveis públics en un àmbit tan important i tan delicat com el de la salut.

És cert i és inevitable que un debat d'aquestes característiques, amb un servei essencial com el que estàvem parlant, acabi derivant cap a altres qüestions més enllà d'una qüestió molt de mètode o de procediment, com és en realitat i en el fons aquest decret. S'hi ha fet referència, i una d'elles, segurament inevitable ja en el passat immediat, i segurament ho veurem sovint, és amb relació a l'infrafinançament del servei de salut en qüestions relatives al finançament.

Escoltin –el diputat de Junts, el senyor Fàbrega, hi feia referència–, com mai en l'acord d'investidura s'ha afrontat..., i tenim un acord, una proposta que afronta, hi insisteixo, com mai la possibilitat de millora del finançament de Catalunya. Vostès tenen l'ocasió, a través d'aquest acord, d'actuar en conseqüència.

Vostès fan referència sovint, molt legítimament –no soc jo, ni molt menys, qui restarà legitimitat a les seves propostes polítiques–..., vostès fan referència sempre a l'horitzó, a l'horitzó llunyà; nosaltres preferim el dia a dia, resoldre les coses, atendre i millorar els serveis públics d'avui per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya avui. I aquest Govern i el grup que represento, que li dona recolzament, ens hem sentit clarament interpel·lats a millorar els serveis públics avui; no en aquest horitzó llunyà, sinó avui.

Parlava vostè de l'elefant a l'habitació. Si era el finançament, jo l'hi plantejo, no fos cas que aviat ens trobem que l'elefant a l'habitació sigui quina és la posició de Junts per Catalunya amb relació a l'acord de finançament... Plantegin-s'ho, actuïn en conseqüència i d'acord amb els seus posicionaments, però plantegin-se seriosament si aquestes solucions a la situació de finançament passaran també per la responsabilitat que vostès assumeixin i el paper que optin per desenvolupar.

Respecte..., només faré una referència breu, i per acabar ja, a VOX. Només recordar-li..., em sap greu desvetllar-li com una mena d'illusió que vostès tenen. Parlen d'impostos al mateix temps que parlen de serveis públics. L'hi torno a repetir, com ho he fet en infinitat d'ocasions al seu grup: els serveis públics es financen amb impostos, no hi ha cap altra opció. Vostès posen en relació inversa les dues realitats: serveis públics, impostos; impostos, serveis públics.

I respecte al model, sense cap mena de dubte, no ens posarem d'acord. Com deia abans el president de la Generalitat, estem molt lluny, sobretot tenint en compte que el seu líder va expressar –molt clara– la seva posició no fa massa temps dient que la sanitat universal i gratuïta era una xacra, en una entrevista el 2019. Per nosaltres és un element essencial per a l'equitat, per a la realitat, per a la qualitat de vida dels ciutadans, i esmerçarem tots els esforços perquè aquesta qualitat es mantingui.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem ara a votació.

(Pausa llarga.)

D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entén que els vots afirmatius són favorables a la validació del decret llei i els vots negatius són favorables a la derogació.

Passem, doncs, a la votació sobre la validació del Decret llei 8/2024.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació és el següent: 96 vots a favor, 11 vots en contra i 26 abstencions.

Vist el resultat de la votació, el Decret llei 8/2024 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha cap grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)*

Atès que no hi ha cap petició... *(Veus de fons.)* Sí, n'hi ha una... Sí, disculpi, volen que es tramiti...? *(Veus de fons.)*

Doncs, ateses les peticions formulades pels grups parlamentaris, sotmetrem a votació si aquest decret llei s'ha de tramitar com a projecte de llei o no.

S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació com a projecte de llei i que els vots negatius són en sentit contrari.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 11 vots a favor, 107 en contra i 16 abstencions.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el decret llei no es tramitarà com a projecte de llei.

Proposta de resolució de creació de comissions parlamentàries

252-00001/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és la proposta de resolució de creació de les comissions parlamentàries. D'acord amb l'article 60.1 del Reglament, el Ple del Parlament ha d'acordar per majoria absoluta el nombre i l'àmbit de les comissions legislatives a proposta de la Mesa i de la Junta de Portaveus.

La proposta de resolució de creació de comissions parlamentàries, que preveu la creació de disset comissions legislatives i dues comissions de seguiment, va ser vista a la darrera reunió de la Mesa i de la Junta de Portaveus.

Atès que la proposta i la determinació dels àmbits de les comissions han estat publicades en el dossier del Ple, els prego, doncs, que se n'eximeixi la lectura.

Passem ara a la votació, doncs, d'aquesta proposta de resolució.

S'inicia la votació.

El resultat ha estat el següent: 105 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

Vist el resultat de la votació, la creació d'aquestes comissions parlamentàries ha quedat aprovada.

I, abans d'aixecar la sessió, permetin-me incorporar dos elements més. Al principi he donat la benvinguda als nous diputats que s'incorporen aquesta legislatura, però no he fet referència als noms concrets. Deixin-m'ho fer ara. Donem la benvinguda al diputat Guillem Mateo Sellas, a la diputada Gisela Navarro Fuster i a la diputada Núria Navarro Hurtado.

I, en segona instància, des de l'últim Ple fins avui també hi ha hagut diputats de diverses legislatures que ens han deixat. Hi havia un costum a les anteriors legislatures de, als diputats difunts..., a l'anterior legislatura se'n feia una glossa. Aquest és un element que s'ha anat perdent. Tanmateix, valdria la pena que entre ple i ple també poguéssim fer referència i tenir un record per a aquests diputats que van ser diputats al Parlament de Catalunya i que ens han deixat.

Durant aquests mesos han mort l'illustre senyor Salvador Bordas i Balcells, diputat de la novena legislatura; l'honorable senyor Josep Manuel Basáñez i Villalunga, diputat de la tercera legislatura; la il·lustre senyora Àngels Martínez Castells, diputada de l'onzena legislatura, i l'illustre senyor Ramon Grau i Gràcia, diputat de la quarta legislatura.

En nom del Parlament, expressem a les seves famílies el nostre condol.

(Aplaudiments.)

Dit això, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i sis minuts.